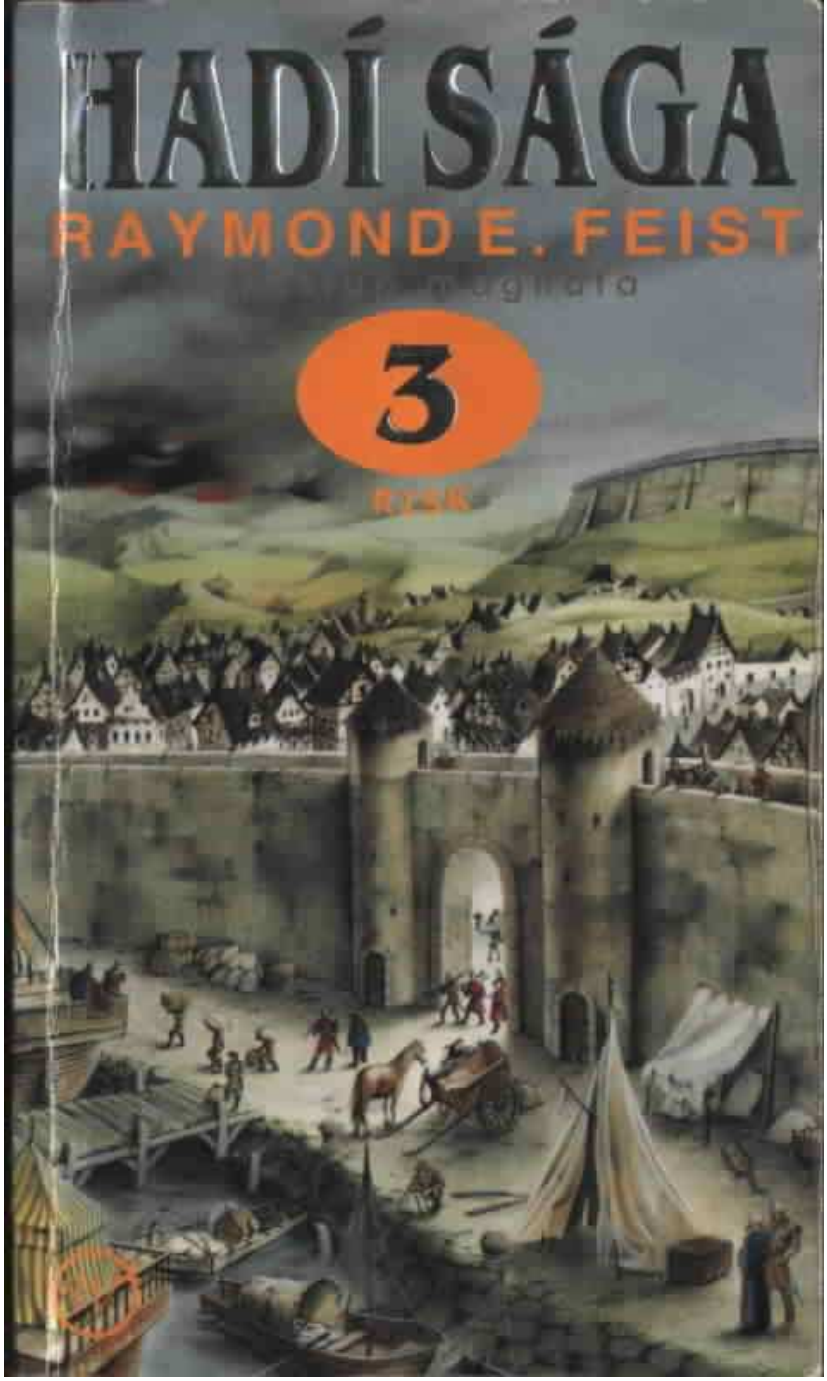
HADÍ SÁGA

RAYMOND E. FEIST

3

HADÍ SÁGA

VZESTUP MAGNÁTA

RISK

Věnování:

Tato kniha je věnována Dianě a Davidu Clarkovým, dobrým přátelům.

Aglaranna - královna elfu z Elvandaru, manželka Tomase, matka Calina a Calise
Alfred - kaprál z Darkmooru
Averyová, Abigail - dcera Rupa a Karli
Avery, Duncan - Rupův bratranec
Avery, Helmut - syn Rupa a Karli
Avery, Rupert 'Rup' - mladý obchodník z Krondoru, syn Torna Averyho

Betsy - číšnice z Hostince sedmi květů
Boldar Krvák - žoldnéř, kterého najala Miranda v Síni světů
Borric - král Ostrovů, dvojče prince Erlanda, bratr prince icholase, otec prince Patricka

Calin - elfský'dědic trůnu Elvandaru, nevlastní bratr Calise, syn Aglaranny a krále Aidana
Calis - 'Krondorský orel', zvláštní agent prince z Krondoru, vévoda královského dvora, syn Aglaranny a Tomase, nevlastní bratr Calinův
Carline - vévodkyně-vdova ze Saladoru, králova teta
Crowley, Brandon - obchodník v Barretově kavárně

de Loungville, Robert 'Bobby' - šikovatel Calisovy jednotky
de Savona, Luis - bývalý voják, Rupův pomocník
Dunstan, Brian - "Důvtipný muž', vůdce Jízlivou, kdysi též známý jako Lysle Rigger
Džamila - majitelka Znamení bílého křídla

Ellien - dívka z Ravensburgu

Erland - bratr krále a prince Nicholase, strýc prince Patricka
Esterbrook, Jacob - bohatý krondorský obchodník, otec Sylvie Esterbrooková, Sylvia - Jacobova dcera

Fadawah - generál, stojící v čele armád Smaragdové královny
Freida - Erikova matka

Galain - elf z Elvandaru
Gamina - adoptivní dcera Puga, sestra Williama, Jamesova manželka a matka Aruthy
Gapi - generál armády Smaragdové královny
Gaston - obchodník s vozy z Ravensburgu
Gordon - kaprál z Krondoru
Gravesová, Katherine 'Kitty' - zlodějka z Krondoru
Greylock, Owen - kapitán v princových službách
Grindle, Helmut - obchodník, otec Karli, Rupův společník
Grindleová, Karli - Helmutova dcera, později manželka Rupa Averyho, matka Abigail a Heknuta
Gunther - Nathanův učedník
Gwen - dívka z Ravensburgu

Hoen, John - provozní ředitel Barretovy kavárny
Hume, Stanley - obchodník v Barretově kavárně

Chalmes - hlavní mág na Hvězdně

Jacoby, Federick - zakladatel firmy Jacoby & synové
Jacobyová, Helen - Randolfova manželka
Jacoby, Randolf - syn Fredericka, bratr Timothyho, manžel Helen
Jacoby, Timothy - syn Fredericka, bratr Randolfa

James - vévoda z Krondoru, otec Aruthy, dědeček Jamese a Elána

Jameson, Arutha - lord Vencar, barona u princova dvora, syn vévody Jamese

Jameson, Elander 'Elán' - mladší syn Aruthy, Jamesův vnuk

Jameson, James 'Jimmy' - starší syn Aruthy, Jamesův vnuk

Jason - číšník v Barretově kavárně, později hlavní účetní firem Avery & syn a Společnost Horkého moře

Jeffrey - vozka firmy Jacoby & synové

Kalied - vlivný mág na Hvězdně

Kurt - tyranský číšník v Barretově kavárně

Lender, Sebastian - advokát a právní poradce v Barretově kavárně

McKeller - vrchní číšník v Barretově kavárně

Milo - hostinský z Ravensburgu, otec Rosalyn

Miranda - kouzelnice a spojenkyně Puga a Calise

Nakor Isalánec - hráč, uživatel magie a Calisův přítel

Patrick - princ z Krondoru, syn prince Erlanda, synovec krále a prince Nicholase

Pug - mág, vévoda z Hvězdná, králův bratranec a otec Gaminy

Rivers, Alistair - hostinský od Šťastného skokana

Rosalyn - Milova dcera, manželka Rudolfa, matka Gerda

Rudolf - pekař v Ravensburgu

Šati, Jadow-kaprál Calisovy jednotky

Tannerson, Sam - zloděj z Krondoru
Tomas - vojvoda Elvandaru, manžel Aglaranny, otec Calise

Vinci, John - obchodník že Šarmu

von Darkmoor, Erik - voják Calisových Karmínových orlů
von Darkmoor, Manfred - baron z Darkmooru, Erikův nevlastní bratr
von Darkmoor, Mathilda - baronka z Darkmooru, Manfredova matka

William - rytíř-maršálek z Krondoru, Pugův syn, Gaminin nevlastní bratr, strýc Jimmyho a Elána

kniha druhá

PŘÍBĚH RUPA
část první

Zlato - jakkoli nabyté - v Anglii tvoří

hybatele věci, pokořitele moří;
tradice a odvaha nejsou jejich lodí
z nestoudnosti a peněz se noví lordi rodí

Daniel Defoe: *'Čistokrevný Angličan, část první'*

Prolog

DÉMONIE

Duše zaječela bolestí.

Démon se otočil a protože tvář měl jakoby rozšklebenou do věčného úsměvu, jedinou stopou jeho potěšení bylo lehké rozšíření černých očí; ty byly ploché a nehybné a připomínaly tak oči žraloka. Prohlédl si svůj jediný majetek: nádobu, již držel ve své ruce, v níž se duše zmítala.

Tato duše byla obzvlášť aktivní a démon měl štěstí, že ji našel a schoval si ji. Podržel si ji pod bradou, zavřel oči a cítil energii, která z nádoby plynula. Tento tvor neznal nic, co by bylo možno nazývat štěstím, jen nižší stadia hněvu a strachu, ale příliv pocitů z nádoby byl tak blízký stavu štěstí, jak jen jej mohl démon znát. Pokaždé, když sebou duše v nádobě zazmítala, energie, vzniklá tímto pohybem, vyvolávala ve tvorově mysli nové představy.

Démon se pátravě rozhlédl, jako by si až nyní uvědomil, že by mu mohli jeho mocnější bratři novou hračku vzít. Nacházel se v jedné z mnoha obrovských síní ve velkém

paláci v Cibulu, hlavním městě nyní zaniklého národa Saaurů.

Pak si démon vzpomněl: zaniklého kromě těch, kteří unikli magickou branou. Cítil, jak se v něm znovu budí hněv, a pak tento cit znovu zmizel. Jako nižší démon nebyl příliš inteligentní, jen vychytralý a nechápal docela, proč byl útěk zbytku tohoto národa tak důležitý. Ale důležitý nejspíš byl, protože Vládci démonů byli ještě teď shromážděni na planině na východ od Cibulu a prozkoumávali místo, kde se nacházela trhlina, jíž unikly zbytky Saaurů.

Vládci pátého kruhu se jednou pokusili znovu portál otevřít a udržet jej tak dlouho, aby jím mohli vyslat malého démona, ale pak se brána zhroutila, trhlina mezi dvěma světy byla uzavřena a malý démon zůstal uvězněný na druhé straně. Mezi vyššími démony se pak rozpoutaly diskuse ohledně možnosti jak otevřít trhlinu a znovu získat na tento nový svět přístup.

Démon procházel sály a nevěnoval nejmenší pozornost zkáze, která se kolem rozkládala. Ze zdí byly strhány gobelíny, jejichž utkání trvalo celé generace, a teď ležely na podlaze, pokryté špínou a krví. Pod démonovou nohou zapraskalo ohlodané žebro nějakého Saaura a on je nevšímavě odkopl stranou. Konečně dorazil do své tajné místnosti, do pokoje, který patřil jen jemu - alespoň po dobu, již stráví Zástup pátého kruhu na této chladné planetě. Odchod z Říše zastupů je strašná věc, pomyslel si mladý démon. Tohle byla jeho první cesta do tohoto světa a nevěděl, jestli za to bolest proměny vůbec stála.

Hostina byla skvělá: ještě nikdy nepoznal takový dostatek potravy - ačkoli mu bylo dovoleno jen se přiživovat odřezky z jídelních jam, které odhazovali mocnější démoni Zástupu. Ale odřezky stačily a démon se nakrmil dosyta a rostl. A to znamenalo jen další problémy.

Posadil se a snažil se najít co nejpohodlnější polohu pro své měnící se tělo. Hostina trvala skoro celý rok a mnoho menších démonů vyrostlo. Právě on ale nabýval na velikosti ze všech nejrychleji, i když stále ještě nedospěl natolik, aby se u něj vyvinula nějaká inteligence, hodná pozornosti, nebo vlastní pohlaví.

Podíval se na svou hračku a zasmál se; z doširoka otevřených čelistí se ozvalo hlasité zasyčení. Zrak smrtelníka by nedokázal rozeznat v nádobě vůbec nic. Démon, který ještě neměl vlastní jméno, měl obrovské štěstí, že se mu podařilo najít právě tuto duši. Velký kapitán démonů - skoro stejně silný jako samotní lordové - padl mocným kouzlem právě ve chvíli, kdy Tugor rozdrtil a pozřel vůdce Saaurů. Jeden z nejmocnějších saaurských čarodějů kapitána démonů zničil, ale jen za cenu vlastního života. Malý démon možná nebyl moc inteligentní, ale byl rozhodně rychlý a bez váhání polapil duchovní sílu umírajícího mága.

Démon si znovu prohlédl nádobu s duší a poklepal na ni. Mágova duše uvnitř sebou znovu zazmítala, pokud se to dalo říct o něčem, co nemělo tělo.

Démon si poposedl. Věděl, zeje čím dál mocnější, ale skoro nekonečná hostina se chýlila ke konci. Poslední z národa Saaurů byl usmrcen a pozřen a teď se Zástup musel živit menšími zvířaty, která měla jen malinkou duchovní sílu. Byly tu sice o něco vyšší rasy, které vychovávaly mláďata, ale to znamenalo v tomto světě zdlouhavý růst. Jeho tělo bude dospívat, ale nijak překotně - dokud nezaútočí na další svět.

Je tu chladno, pomyslel si démon a rozhlédl se místností, kterou si vybral a která původně sloužila jako ložnice jedné z mnoha manželek saaurského vládce. Jeho rodná říše byla plná divoké energie a tepajícího žáru, v němž démoni pátého kruhu rostli o překot a požírali jeden druhého,

dokud nezesílili natolik, aby sloužili svému králi a jeho lordům a kapitánům. Tento démon měl na minulost jen velice zastřené vzpomínky; pamatoval si jen strach a vztek a řídké okamžiky radosti, když někoho pohltil.

Posadil se na podlahu. Tělo podléhající změnám nedokázalo na dlouho najít pohodlnou pozici. Záda ho svědila a on věděl, že mu na nich zanedlouho vyrazí křídla; nejdřív jen malá a čím silnější bude, tím více zmohutní. Byl dost vychytralý na to, aby si uvědomoval, že bude muset bojovat o to, aby si získal nějaké postavení, takže bude nejlepší, když si odpočine. Zatím měl štěstí, protože kritické stadium růstu si odbyl na tomto světě během nejlítějších bojů a většina Zástupu byla zaměstnaná pohlcováním duší původních obyvatel tohoto světa natolik, že se nestarala o soupeření ve vlastních řadách.

Jiní už teď bojovali a ti, kteří prohrají, dodají sílu vítězům. Každý démon bez postavení byl lákavým cílem pro jiného - kromě případů, kdy lordové nebo kapitáni vyžadovali naprostou poslušnost. Takový už byl život jejich národa a ten, kdo prohrál, nebyl hoden nejmenší vzpomínky. Démon měl za to, že musí existovat i jiný způsob, jak kromě otevřeného boje a drtivého útoku nabýt síly. Ale nedokázal přijít na to, co by to mohlo být.

Rozhlédl se po místnosti, která byla kdysi bohatě vyzdobena a zařízena, a poté, co se ještě jednou podíval na nádobu s duší, zavřel oči. Krmení může na chvilku ustát a s ním i tělesný růst, ale během války si uvědomil, že i když je tělesná velikost dobrou zbraní, není tolik důležitá jako znalost věcí. Nádoba s dusí obsahovala spoustu vědění a démon po tom vědění prahl. Postavil si nádobu na čelo, v duchu vztáhl drápy a zaťal je do duše. Ta se zazmítala ještě víc a její energie plynula přímo do démona. Mezi příslušníky jeho národa byl tento pocit ze všech nejceněnější. A v té chvíli poznal démon úplně nový pocit:

uspokojení. Brzy bude chytřejší, bude znát běh věcí a pak bude moci svou chytrost použít pro získání postavení a moci.

A až vládci démonů konečně objeví způsob, jak otevřít bránu, která se za posledním prchajícím Saaurem zavřela, pak Zástup démonů pátého kruhu tou trhlinou projde a on si najde dostatek příležitostí k pohlcení Saaurů a všech inteligentních tvorů s dušemi, kteří žili na vzdáleném světě, zvaném Midkemie.

Kapitola první

NÁVRAT

Loď vplula do přístavu.

Byla černá a vypadala nebezpečně - skoro jako dravec, který se chystá skočit na kořist. Majestátní Válečný koráb poháněly do velkého přístavu napnuté plachty na třech vysokých stěžních a ostatní lodě mu uhýbaly z cesty. I když vypadal jako velká pirátská loď ze vzdálených Ostrovů zapadajícího slunce, z předního stěžně vlála královská standarta a všichni, kdo loď zahlédli, věděli, že se domů vrací králův bratr.

Vysoko v ráhnoví usilovně pracoval hubený mladík, který podkasával košovou stěhovku. Rup konečně uvázal poslední kasací lanko a podíval se přes přístav na město Krondor.

Za hranicí doků se rozkládalo princovo město, vyrůstalo na úbočích kopců na jihu a na druhé straně se táhlo daleko na sever. Od moře na ně byl z lodi krásný výhled. Mladík - o příští slavnosti slunovratu mu bude teprve osmnáct let - na ně během celého uplynulého roku myslel a byl

přesvědčen, že už je nikdy neuvidí. A přesto byl tady, pracoval nahoře na křížovém stěžni *Hlídky Svobodného přístavu*, lodi, již osobně velel admirál Nicholas, bratr samotného krále a strýc prince z Krondoru.

Krondor byl druhým nejdůležitějším centrem celého Ostrovního království - bylo to hlavní město Západu a stolec moci prince z Krondoru, dědice trůnu Ostrovů. Rup viděl hrozny budov, rozeseté po okolních kopcích kolem přístavu, jimž dominoval princův palác, vystavěný na příkrém srázu, který se zvedal od hladiny moře. Vznešenost paláce byla v ostrém protikladu se strohými budovami, které lemovaly přístav: skladiště a hokynářské krámy, dílny tesařů, tkalců plachet a provazníků a námořnické hospody. Doky, které byly po chudinské čtvrti druhým největším rejdištěm zlodějů a násilníků, vypadaly proti velkoleposti paláce ještě ponuřeji.

A přesto Rup viděl Krondor rád, protože byl teď svobodný člověk. Věnoval ještě jeden, poslední pohled úvazům, ujistil se, že je plachta správně podkasaná a vyrazil dolů hbitě jako starý námořník; pohyboval se naprosto jistě, s rovnováhou, které se naučil během uplynulých dvou let během plavby v bouřích a vysokých vlnách.

Rupovi připadalo zvláštní, že prožívá třetí jaro za sebou, aniž by zažil zimu. Tuto skutečnost zajistila převrácená roční období, která panovala na dvou koncích světa, a jak Rupovi, tak jeho dávnému příteli Erikovi to připadalo stejnou měrou zábavné jako podivně zneklidňující.

Sešplhal podél plachty až k vrcholku provazového žebříku křížového stěžně. Rup neměl práci v ráhnoví nijak v lásce, ale jako jeden z nejmenších a nejhbitějších mužů v posádce často dostal rozkaz vylézt nahoru a rozvinout či skasat královské nebo bramo ve plachty. Sjel po žebříku a zlehka doskočil na palubu.

Erik von Darkmoor, Rupův jediný přítel z dětství, právě skončil s upevňováním ráhnového úvazu k úvazníku, a přešel k zábradlí, aby mohl sledovat, jak proplouvají kolem ostatních lodí v přístavu. Erik byl o plné dvě hlavy vyšší a dvakrát tak těžký jako jeho přítel Rup a tvořili spolu nevídanou dvojici. Zatímco Erik v jejich rodném Ravensburgu patřil k nejsilnějším chlapcům, byl Rup jeden z nejmenších. O Erikovi by nikdo nikdy nemohl říct, zeje nějak zvlášť krásný, ale na tváři měl přátelský a upřímný výraz, který ostatní lidi přitahoval; Rup si o sobě žádné iluze nedělal. Ve všech měřítkách byl prachobyčejný, měl protáhlou tvář, oči, které se neustále pátravě rozhlížely kolem, jako by hledaly, odkud mu hrozí nebezpečí, a v obličeji výraz, kterému se dalo říkat jedině tajnůstkářský. Ale když se - ačkoli ne příliš často - usmál nebo přímo rozesmál, nevypadal vůbec nepřitážlivě. Byl to právě ten rošťácký humor a vůle překonávat problémy, která k němu Erika už v dětství přitahovala.

Erik ukázal dopředu a Rup přikývl, když sledovali, jak se lodě doširoka rozestupuji před *Hlídkou Svobodného přístavu*, která měla přednostní právo plavby do královského úvaziště pod palácem. Jeden ze starších námořníků se zasmál a Rup se otočil. „Co je?" zeptal se.

„Princ Nicky chce zase nasrat přístavního kapitána." Erik, jehož vlasy byly sluncem skoro úplně vyběleny, se podíval na námořníka, který se díval na přístav modrýma očima, zářivě světlýma proti opálené tváři. „Co tím myslíš?"

Námořník ukázal doprava. „Támhle je kapitánova barkasa." Rup se podíval na malou loď. „A my nezpomalujeme, abysme vzali na palubu lodivoda!"

Námořník se uchechtl. „Admirál je opravdickej žák svýho učitele. Starej admirál Trask to dělal úplně stejně, akorát aspoň vzal lodivoda na palubu, aby ho mohl osobně

nasrat tím, že se nenechá do doku odtáhnout. Admirál Nicky je králův brácha, takže si nedělá hlavu ani s takovouhle blbostí."

Rup s Erikem se podívali nahoru a všimli si, že staří námořníci stojí na ráhnech a čekají jen na admirálův rozkaz, aby mohli skasat poslední plachty. Rup se ohlédl na záďovou nástavbu, kde stál Nicholas, bývalý princ z Krondoru a současný admirál královského západního loďstva; ten právě dal signál. Zkušení námořníci okamžitě skasali velké plachty. Během několika vteřin cítil Rup i ostatní muži na palubě, jak obrovská loď zpomaluje, zatímco se neustále přibližuje ke královským dokům pod palácem.

Pohyb *Hlídky* se neustále zpomaloval, ale Rup měl pocit, jako by na kotviště vplouvali přece jen moc rychle. Starý námořník, jako by mu četl myšlenky, vysvětloval: „Tlačíme před sebou do mola strašnou spoustu vody a až přirazíme, tak nás odstrčí zpátky a zastaví, i když úvazníky nejspíš trochu zaskřípou." Připravil se k vyhození lana přístavním dělníkům, kteří už stáli na molu. „Pomozte mi!"

Rup s Erikem popadli po jednom lanu a čekali na rozkaz. Nicholas zavolal: „Vyhodit lana!" Rup svoje hodil muži na molu, který je zkušeně chytil a rychle uvázal k velkému železnému úvazníku. Přesně podle námořníkových slov se lana napnula a železné úvazníky jako by zasténaly a obrovská loď se s krátkým otřesem zastavila; vypadalo to, jako by si úlevně povzdechla, že už je zase zpátky doma.

Erik se otočil k Rupovi. „To by mě zajímalo, co na tohle admirálovi řekne přístavní kapitán."

Rup se podíval na záď, odkud právě Nicholas sestupoval na hlavní palubu, a chvilku o otázce uvažoval. Poprvé tohoto muže viděli během procesu, kdy byli s Erikem odsouzeni k smrtí za zavraždění Erikova nevlastního bratra Stefana. Podruhé se s ním setkali jako členové skupinky

těch, kteří přežili a byli zachráněni z rybářského člunu poblíž pobřeží u Maharty. Pak pod jeho velením sloužili celou cestu na lodi domů a tak Rup řekl: „Nejspíš mu neřekne nic, půjde domů a ožere se."

Erik se zasmál. I on věděl, že Nicholas je muž s aurou tiché autority, který dovede člověka zahanbit až k slzám jen upřeným -pohledem - což byla vlastnost, kterou měl společnou s Calisem, kapitánem Erikovy a Rupovy jednotky Karmínových orlů.

Z původní jednotky, která obsahovala stovky mužů, přežilo méně než padesát lidí - šest, kteří uprchlí společně s Calisem a s těmi několika, kteří se na vlastní pěst vydali do Města na Hadí řece, odkud vyplula *Hlídka Svobodného přístavu*. *Trenchardova pomsta* zůstala v přístavu Města na Hadí řece na kotvě ještě další měsíc pro případ, že by tam dorazili další členové Calisovy jednotky. Každý, kdo nebude na její palubě v okamžiku, až zvedne kotvy, bude pokládán za mrtvého.

Námořníci spustili lodní lávku a Rup s Erikem sledovali, jak jako první vystupují na břeh Nicholas s Calisem. Na molu čekal Patrick, princ z Krondoru, jeho strýc princ Erland - Nicholasovi synovec a bratr - a několik dalších členů královského dvora v Krondoru.

„Moc slávy to není, co?" nadhodil Erik.

Rup jen přikývl. Spousta mužů padla, aby se sem dostaly informace, které Nicholas přinášel synovci. A podle toho, co věděl Rup, to byly informace přinejlepším velice kusé. Obrátil pozornost ke královské rodině.

Nicholas, který zastával úřad prince z Krondoru, dokud na toto místo nepřišel z hlavního města Ostrovního království jeho synovec, nebyl svému bratrovi vůbec podobný. Erland měl většinu vlasů šedých, ale bylo mezi nimi dost rezavých, aby bylo možné odhadnout jejich původní barvu. Nicholas, který také šedivěl, měl vlasy

kdysi tmavé a ostře řezanou tvář. Patrick, nový princ z Krondoru, byl vzhledem někde mezi oběma bratry; měl tmavší pokožku než oni, ale jeho vlasy byly světle hnědé. Zdálo se, že má v sobě jak Erlandovu sílu, tak i Nicholasovu prudkost.

„Ne," odpověděl Rup po chvilce. „Máš pravdu; moc obřadné uvítání nás tu nečeká."

Erik přikývl. „Ale na druhou stranu aspoň všichni ví, že nemůžou čekat nějaké radostné zprávy. Princ se strýcem nejspíš mají strach z toho, jaké novinky pro ně budou mít Calis s Nicholasem."

Rup si souhlasně povzdechl. „Ani jedna není dobrá. Je to všechno zatracený svinstvo a bude to ještě horší."

Erik s Rupem se otočili, když je někdo přátelsky plácl prameni. Stál za nimi Robert de Loungville a usmíval se způsobem, po němž až donedávna čekali to nejhorší; tentokrát jim ale bylo jasné, že se snaží ukázat tu příjemnější stránku své povahy. Prořídlé vlasy měl hladce přičesané a potřeboval oholit. „Tak kampak, mládenci?"

Rup poplácal měšec se zlatem, který mu visel od opasku. „Nejspíš někam, kde čepujou dobrou míru piva a kde jsou hezký ženský - a s tím, co bude zítra, si budu dělat hlavu až ráno."

Erik pokrčil rameny. „Uvažoval jsem o tom a nejspíš tu vaši nabídku vezmu, seržante."

„Dobrý," přikývl de Loungville. Nabídl Erikovi místo v armádě - ale ne v obyčejném vojsku; Erik měl sloužit ve zvláštní jednotce pod velením Calise, Nicholasova záhadného a nelidského spojence. „Přijď zejtra kolem poledne k lordu Jamesovi do paláce. Řeknu strážnejm u brány, aby tě pustili dál."

Rup si prohlížel muže na molu. „Náš princ nevypadá zrovna jako nějaké tintítko."

De Loungville řekl: „Nikdy se nenechte poplíst rodokmenem, hoši. Erland a náš král strávili stejně jako jejich synové mladý roky na severní hranici, kde se rvali s goblinama a Bratrstvem temný stezky." Použil obecný název pro moredhel, temné elfy, kteří žili na druhé straně hor, známých jako Zuby světa. „Slyšel jsem, že se král namočil svýho času do nějakejch problémů v Keshi - měli ho tam snad sejmout otrokáři nebo tak něco. Ale ať už to bylo co chtělo, když se z toho vymotal, měl na krále docela dobrej pojem o obyčejnejch lidech.

Od časů, kdy přebral žezlo po králi Rodricovi starej král Lyam, jsme neměli žádnýho krále, kterej by vyrůstal celej život u dvora - a to bylo dávno předtím, než jsem se vůbec narodil. Tohle jsou tvrdí chlapi, kteří nějakej čas strávili v armádě, a bude trvat pěknejch pár generací, než tenhle rod změkne. O to se postará taky náš kapitán."

V jeho hlase zazněly skryté pocity. Rup se na seržanta podíval a snažil se rozeznat, co cítí, ale na de Loungvilleovu tvář se znovu vrátil široký úsměv.

„Co si o tom myslíš?" zeptal se Erik Rupa.

„Nikdy nevíš, jak můžou být rodiny legrační." Rup kývl bradou ke skupině na molu, která pozorně naslouchala Nicholasovým slovům.

Erik ho upozornil: „Všimni si našeho kapitána."

Rup přikývl. Věděl, že tím Erik myslí Calise - jinému muži 'náš kapitán' neříkali. Půlelf stál trochu stranou; dost na to, aby nebyl přímo v hloučku lidí, ale dostatečně blízko na to, aby mohl odpovědět na případné otázky.

Robert de Loungville řekl: „Je to můj přítel už celejch dvacet let. Našel mě, když jsem sloužil u lorda Daniela Trovilla na Skalním hradě, a odtáhl mě z hraničních válek do těchc nejdivnějších míst, na který se může člověk dostat. Jsem s ním dýl než kterejkoliv chlap z tyhle bandy, žrali jsme spolu studený polní příděly, chrápal jsem vedle

něho, viděl jsem v jeho náručí umírat desítky chlapů a když padla Hamsa, tak mě dva dny nesl do bezpečí. Ale ani po tomhle všem nemůžu říct, že bych ho znal."

„A je pravda, že je zčásti elf?" zeptal se Erik.

De Loungville se poškrábal na bradě. „Tak to teda nemůžu odpřisáhnout. Říkal mi kdysi, že se jeho táta narodil v Crydee; přej vyrůstal jako kluk v kuchyni. Vůbec toho o minulosti moc nenamluví. Většinou buď plánuje budoucnost nebo bere takový podělaný lemry jako jste vy dva a dělá z nich vojáky. Ale stojí to za to. Já samotnej jsem nebyl o nic lepší podělaná lemra, když mě takhle našel a začal cepovat. A od ty doby jsem to dotáhl až takhle vysoko." Poslední větu řekl s ještě větším úsměvem, jako by byl jen obyčejným seržantem, ale oba mladíci slyšeli, že má mimo svou vojenskou hodnost i nějaké postavení u dvora. „Takže jsem ho nikdy s tak osobníma otázkama neotravoval. On je takovej, co dělá všechno najednou a hned." De Loungville ztišil hlas, jako by se snad obával, že ho může Calis z mola slyšet, a zatvářil se vážně. „Má ty svoje špičatý uši. Ale i když jsem ještě nikdy o ničem takovým neslyšel - že by byl někdo napůl elfa napůl člověk - on dokáže dělat věci, který žádnej člověk nikdy nedělal." Znovu se usmál a dodal: „Ale zachránil nám naše smradlavý kůže víckrát, než bych dokázal napočítat, tak koho by mělo zajímat, jakej má rodokmen, ne? To, jak se narodíte, nic neznamená. Nikdo to nemůže změnit. Důležitý je ale to, jak žijete." Znovu je plácl po ramenou. „Když jsem vás našel, byli jste obyčejný zubožený zmetci a hodili jste se tak akorát jako žrádlo pro psy - ale podívejte se na sebe teď!"

Erik s Rupem si vyměnili pohledy a rozesmáli se. Měli na sobě oblečení, v němž uprchlí ze zničené Maharty - často záplatované a špinavé tak, že v něm vypadali jako obyčejní pouliční žebráci.

Rup prohlásil: „Jsme dva chlapi, který potřebujou nový hadry.Kromě Erikových bot vypadáme jako hadráři."

Erik se podíval k zemi a dodal: „A ty boty taky potřebují opravit." Ty boty byly to jediné, co zdědil po baronovi z Temných slatí; neochotně se tím přiznal k otcovství společně s tím, že Erikovi neupíral právo používat jméno 'voňn Darkmoor'. Byly to jezdecké boty, ale Erik je sešlapal natolik, že už neměly zvýšené podpatky a kůže byla popraskaná a odřená.

Na palubu vyšel Šo Pi, Isalánec z Říše Velká Kesh, se svým batohem. Před ním stoupal po schodech Nakor, také Isalánec a navíc ještě muž, kterého si Šo Pi vyvolil jako svého 'mistra'. Vypadal staře, ale pohyboval se rychlým krokem a s pružností, kterou všichni dobře znali. Učil celou jednotku bojovat holýma rukama a Erik s Rupem věděli, že tento drobný mužík je stejně jako Šo Pi v boji i beze zbraně nebezpečnější než většina mužů, ozbrojených po zuby. Rup byl přesvědčen, že ještě nikdy neviděli Nakora pohybovat se tak rychle, jak dokáže - a nevěděl, jestli by si něco takového přál poznat. Rup byl v boji beze zbraní, který pocházel z Isalánské provincie v Keshi, nadaný student a z mužů v Calisově jednotce ho předčili jen Šo Pi a Nakor; ale přesto - nebo právě proto - věděl, že i ten nejsilnější muž může být sražen k zemi jedinou smrtící ranou.

„Nechci, aby ses za mnou pořád tahal, mladíku!" zavrčel přes rameno křivonohý Nakor. „Za posledních dvacet let jsem nebyl v jediném městě, které by nebylo vypálené do základů nebo na které by zrovna neútočila nějaká armáda nebo netrpělo podobnými nepříjemnostmi a chci si to tentokrát pořádně užít. Pak se vracím na Čarodějův ostrov."

Šo Pi byl o hlavu vyšší než Nakor a na rozdíl od něho měl dlouhé černé vlasy, ale jinak vypadal jako mladší kopie drobného muže. „Jak si přeješ, mistře," řekl.

„Neříkej mimistře," zavrčel Nakor a nadhodil si na rameni batoh. Přešel k zábradlí a zavolal: „Eriku, Rupe! Kam máte namířeno?"

„Pití, děvky a nové oblečení - přesně v tomhle pořadí," řekl Rup.

„A pak se pojedu podívat domů na matku a přátele," dodal Erik.

„Co ty?" zeptal se Rup.

„Potáhnu to s vámi," Nakor si znovu nadhodil batoh na rameni. „Až k tomu úseku s návratem domů. Pak se rozloučíme a já si najdu člun, který by mě odvezl na Čarodějův ostrov." Podíval se na lodní lávku a vykročil k ní. Svého krajana si ani nevšiml.

Erik se na Šo Piho podíval a řekl: „Skočíme si dolů pro věci. Pak se sejdeme na molu."

Rup byl o něco rychlejší než přítel, když spěchali do podpalubí, rozloučili se s námořníky, kteří byli jejich přáteli a našli Jadowa Šatiho, dalšího člena jejich skupiny 'zoufalců', jak dokončuje balení svého skrovného majetku.

„Co máš v plánu?" zeptal se ho Rup, když popadl svůj ranec.

„Myslím, že se půjdu ožrat."

„Tak pojď s náma," navrhl Erik.

„Nejspíš půjdu, ale nejdřív musím říct ty malý svini panu Robertu de Loungyilleovi, že jsem mu skočil na ty jeho cancy a budu mu dělat kaprála."

Erik zamrkaU „Kaprála? Ale to nabídl mně."

Než se mohli oba muži začít hádat, vložil se do řeči Rup. „Podle toho, co jsem slyšel," podotkl, „tak bude těch kaprálů potřebovat víc."

Oba ramenatí muži se na sebe ještě okamžik mračili a pak se rozesmáli. Jadowova tvář se roztáhla do širokého úsměvu a bílé zuby zazářily proti tmavé pleti; byl to tak šťastný výraz, že Rupa vždycky přinutil k úsměvu. Jadow byl stejně jako ostatní zoufalci vrah a kriminálník, ale v bratrstvu Calisovy jednotky našel muže, kteří za něho byli ochotni položit život a za které by i on dokázal zemřít.

Rup, který si o sobě lichotivě myslel, že je naprosto soběstačný a nikoho nepotřebuje, to přiznával nerad, ale všechny, kteří z téhle kompanie přežili, měl stejně rád jako Erika. Byli to všechno tvrdí muži a podle obecného měřítka byli společnosti nebezpeční, ale prošli spolu krvavou zkouškou a věděli, že se mohou na spolubojovníky spolehnout naprosto ve všem.

Rup si vzpomněl na ty, kteří se z té cesty nevrátili: na Prcka, velkého, rozesmátého zabijáka, který měl občas podivně pobožné nálady; na Jeroma Handyho, vznětlivého obra, který dokázal vykládat příběhy jako herec a dokázal je rukama ještě doprovázet stínovými obrázky; na Billyho Goodwina, jinak jemného mladíka, který přišel o život při nesmyslné nehodě ještě dřív, než se stačil vůbec něco naučit o životě; a na Luise de Savonu, rodézanského hrdlořeza, který byl stejně ostrý jako jeho dýka a znal dvorní intriky stejně dobře jako rvačky v postranních uličkách. Rup zavázal na ranci poslední uzel a když se otočil k odchodu, všiml si, že si ho Erik s Jadowem prohlížejí.

„Co je?"

„Vypadal jsi na chvilku, jako bys byl někde jinde," řekl Erik.

„Myslel jsem na Prcka a ostatní..."

„Chápu," přikývl Erik.

„Možná se některej ukáže, až sem dorazí *Trenchardova pomsta*," nadhodil Jadow.

Rup kývl: „To by bylo dobře." Přehodil si ranec přes rameno a dodal: „Ale Billy s Prckem tam určitě nebudou."

Erik přikývl. Společně s Rupem byli svědky Prckovy smrti v Mahartě a Erik viděl, jak Billy spadl z koně a rozbil si hlavu o kámen.

Všichni tři mlčky vylezli zpátky na palubu a po lodní lávce vyšli na molo, kde spolu mluvili de Loungville, Šo Pi a Nakor.

„Hej, ty mizerná lidská špíno!" houkl Jadow bez jakýchkoli úvodních zdvořilostí na muže, který měl skoro celé tři roky v moci jeho život.

De Loungville se otočil. „Na koho tu tak řveš, ty dolinskej zmetku?" zaryčel.

„Na tebe, Bobby de Loungville, seržante, *pane!*" odsekl mu drze Jadow, ale Erik viděl, jak oběma v očích hrají veselé jiskřičky. Během války se naučil rozeznávat nálady svých spolubojovníků a bylo mu jasné,že se oba skvěle baví. „A komu tady říkáš 'zmetek'? My chlapi z Doliny snů jsme nejlepší válečníci na celým světě, jestlis to ještě nevěděl, a něčím takovým jako ty si obyčejně utíráme boty." Hlasitě začichal a naklonil se dopředu, jako by se chtěl ujistit, že to, co tady páchne, je opravdu de Loungville. „Nebo si tím taky utíráme něco jinýho."

De Loungville popadl Jadowa za tvář a štípl ho jako matka zlobivé dítě. „Ty se mi tak líbíš, že bych ti nejradši dal pusu." Uštědřil mu facku a dodal: „Ale radši to necháme na jindy."

Celé skupině pak de Loungville řekl: „Kam vyrážíte?"

„Pít!" odpověděl Nakor s úsměvem.

De Loungville zvrátil trpitelsky oči k nebi. „No tak aspoň nikoho nezabijte." Obrátil se k Jadowovi. „Vrátíš se?"

Jadow se usmál. „Sice nevím proč, ale jo."

De Loungvilleovi zmizel z tváře úsměv a odpověděl: „Víš přesně proč."

Všechno veselí bylo najednou totam. Všichni věděli přesně, o čem seržant mluví a uvědomovali si, že se na ně za mořem chystá strašlivý nepřítel a bez ohledu na to, čeho během uplynulých měsíců dosáhli, válka teprve začala. Poslední boj s armádami, shromážděnými pod praporem Smaragdové královny, může přijít za několik let, ale nakonec bude každý člověk v Království buď bojovat, nebo zemře.

Po chvíli ticha mávl de Loungville k ulici, která vedla z doků. „Tak už odsuď zmizte. A moc to s tím pitím nepřehánějte." Když vyrazili, zavolal za nimi: „Eriku, ty se zejtra s Jadowem vrať pro svý papíry. Jestli nepřijdete zejtra, tak jste pozejtří dezertéři! A víte, že tady dezertéry věšíme!"

„Tenhle chlap," řekl Jadow, když vyrazili na ulici a začali se rozhlížet po nějakém hostinci, „a to jeho vyhrožování. Nezdá se vám, že se v tom věšení vyloženě vyžívá?"

Rup se rozesmál a ostatní se k němu přidali; nálada se okamžitě zase zvedla, když se před nimi na rohu objevil jako zázrakem hostinec.

Když se Rup probudil, v hlavě mu tepala bolest a hrdlo měl vyschlé jako poušť. Měl pocit, jako by mu někdo nasypal za víčka písek a z úst mu páchlo, jako by snědl něco živého a ono to v něm chcíplo. Posunul se a zaslechl, jak Erik zasténal; raději se posunul na druhou stranu, ale tam zase zasténal Jadow a odstrčil ho.

Nezbyla mu tedy jiná možnost než se posadit; okamžitě litoval, že se vůbec probudil. Ze všech sil se snažil udržet obsah žaludku tam, kde byl a konečně se mu podařilo zaostřit oči.

„No to je teda fantazie," řekl a vzápětí by si nejraději nafackoval, že vůbec promluvil. Z vlastního hlasu ho rozbolela hlava.

Byli v cele. A pokud se Rup nepletl, tak věděl přesně, v jaké cele to sedí. Byla dlouhá a celá jedna strana byla otevřena na chodbu, od níž byla oddělena mříží z tlustých železných tyčí a dveřmi s masivním železným zámkem. Kousek nad hlavou měl okno s mřížemi, ne vyšší než půl metru, které také běželo podél celé délky místnosti. Věděl, že cela je umístěna mírně pod povrchem země a okno se nachází necelého půl metru nad plochou dvora, jemuž dominovala vysoká šibenice. Byli opět v cele smrti v paláci prince z Krondoru.

Šťouchl loktem do Erika a přítel zasténal, jako by ho mučili žhavými železy. Rup s ním zatřásl a nakonec se Erik probudil. „Co?" zaskuhral, zatímco se snažil zaostřit zrak na přítelovu tvář. „Kde to jsme?"

„Zpátky v cele smrti."

Zdálo se, že Erik okamžitě vystřízlivěl. Rozhlédl se a zahlédl v jednom koutě schouleného Nakora, který chrápal stejně jako Šo Pi, rozvalený opodál.

Okamžitě probudili ostatní a bleskově sečetli škody. Několik jich bylo postříkáno zaschlou krví a všichni měli zajímavé sbírky modřin, podlitin a odřenin. „Co se stalo?" zeptal se Rup hlasem, který zněl skřípavě, jako by se najedl písku.

Jadow se zeptal: „Pamatujete si na ty quegský námořníky?"

Šo Pi s Nakorem, kteří vypadali ze všech přítomných nejméně pošramocené, si vyměnili pohledy a Nakor řekl: „Jeden z nich se ti pokusil sundat tu holku z klína, Rupe."

Rup přikývl a ihned toho zalitoval. „Teď už si vzpomínám."

„Někoho jsem praštil židlí..." řekl Jadow.

„Možná jsme ty Quegany zabili," poznamenal Nakor.

Erik se opíral o zeď, aby se vůbec udržel na nohou, protože se mu kolena třásla kocovinou: „Tak to by byl přesně ten druh černýho humoru, jakej by nám bohové mohli přichystat: po tom všem, co máme za sebou, tady zase čekáme na popravu."

Rup se cítil jaksi vzdáleně provinile - jako ostatně vždycky, když toho vypil moc. Byl malý a snažit se v pití udržet krok s Jadowem a Erikem byla hloupost, i když Erik nikdy na pití moc nebyl. „Ale myslím, že bych si pamatoval, kdybych někoho sejmul," poznamenal Rup.

„No dobrý, chlape, tak proč podle tebe dřepíme v tyhle zatracený cele smrti?" zeptal se Jadow ze svého místa v koutě; bylo jasné, že mu to dělá starosti. „Neplul jsem kolem celýho světa tam a zase zpátky jen proto, aby mě mohl Bobby de Loungville konečně pověsit."

Zatímco se snažili pochopit, jak se vlastně všechno sběhlo, dveře na konci chodby se rozletěly a udeřily do zdi s takovou silou, že sebou všichni bolestně trhli. Dovnitř vtrhl de Loungville a zařval: „Vstávat, vy svině!"

Bezmyšlenkovitě všichni kromě Nakora vyskočili a o vteřinu později se celou rozlehlo hromadné sténání. Jadow Šati se otočil, vyzvracel se do vědra a odplivl si. Ostatní stáli dost nejistě a Erik se musel opírat o mříže, aby se nesvezl na zem.

De Loungville s úsměvem řekl: „No to je mi teda pěkně vypráskaná banda."

Nakor se zeptal: „Co děláme tady v té cele, seržante?"

De Loungville přešel ke dveřím cely a otevřel je; nebyly vůbec zamčené. „Nedokázali jsme najít nějaký jiný místo, kam bysme vás mohli zašít. Víte, že vás nakonec musela zatýkat skoro celá hlídka městský stráže *spolu* s četou palácovejch strážnejch?" Zářil pýchou jako novopečený otec. „Byla to nádherná rvačka. A dokonce jste měli dost

fílipa a nikoho jste nezabili, i když jste jich pár pěkně pomačkali."

Mávnutím ruky jim de Loungville naznačil, že se mají vydat za ním. „Prince Patricka a jeho strejdy napadlo, že bude lepší vás zbytek noci držet trochu stranou," dodal, zatímco společně vyšli na chodbu.

Rup se rozhlédl a vzpomněl si, že když tuhle chodbu viděl posledně, vyváděli je na nádvoří, aby vykonali falešnou popravu a potom se jeho život odvíjel způsobem, jaký by neočekával ani v těch nejdivočejších snech. První cestuji skoro vůbec neuvědomoval, tak měl mysl přesycenu hrůzou a strachem. Teď se nedokázal soustředit kvůli svým vnitřnostem, které se rozhodly žít vlastním nezávislým životem.

Utekl se svým dlouholetým přítelem Erikem z domova v Ravensburgu poté, co zavraždili Erikova nevlastního bratra Stefana, barona z Darkmooru. Kdyby zůstali a nechali se soudit na místě, mohli by možná soudce přesvědčit, že jednali v sebeobraně, ale útěk jim přitížil a byli odsouzeni k trestu smrti.

Dorazili ke schodišti, které vedlo na dvůr se šibenicí, ale tentokrát prošli kolem. De Loungville, který ovládal jejich životy od okamžiku, kdy tvrdě dopadli na prkna šibenice, až do chvíle, kdy včera zakotvili v přístavu, řekl: „Jste pěkně smradlavá banda, takže vás nejdřív budeme muset trochu umejt, než půjdete ke slyšení."

„Slyšení?" zeptal se Erik, na němž byly pořád ještě patrné stopy včerejšího boje. Byl to jeden z nejsilnějších lidí, které Rup znal - a v Ravensburgu se mu nikdo nemohl rovnat - a včera prohodil jednoho strážného oknem, než mu druhý roztříštil o hlavu džbán s vínem. Rup nedokázal odhadnout, jestli byl tak otřesený z rány, kterou dostal, nebo z té spousty vína, kterou vypil, než rvačka začala; Erik nebyl nikdy moc dobrý piják.

„Chtějí si s váma promluvit nějací důležití lidi. A nebylo by nejlepší, kdybyste se u dvora objevili tak zaprášení, jako jste teď. Takže," dodal, zatímco rozrazil jedny dveře, „hadry dolů!"

Už na ně čekaly vany horké vody a muži seržantův rozkaz splnili. Dva roky poslouchání de Loungvilleových rozkazů bez jediného slova odmluvy byl zvyk příliš silný na to, aby se jej zbavili tak rychle a zanedlouho už pět mužů sedělo ve vanách a palácová pážata je drhla houbami, V koutě stály džbány studené vody a všichni se dosyta napili. Po velice horké koupeli a několika sklenicích velice studené vody začal Rup znovu cítit, že život možná za něco stojí.

Když se osušili, zjistili, že jejich staré oblečeni zmizelo. De Loungville ukázal na dvě černé tuniky se známým znakem na hrudi. Erik jednu zvedl: „Karmínový orel."

De Loungville řekl: „Nicholase napadlo, že se to tak hodí a Calis neměl nic proti. Je to znak naší nový armády, Eriku. Ty s Jadowem jste mí první kaprálové, tak si to oblečte." Ostatním ukázal: „Tamhle je nějaký čistý oblečení."

Nakor a Šo Pi vypadalí podivně, když si oblékli nové tuniky a kalhoty místo svých obvyklých dlouhých rób, které nosili, ale Rup měl pocit, že nové oblečení jeho vzhled vylepšilo. Tunika mu sice na drobném těle trochu plandala, ale bezpochyby to byla nejlepší látka, jakou kdy na sobě měl, a kalhoty padly skvěle. Sice neměl boty, ale během měsíců, které strávil na moři, se mu na nohou udělaly takové mozoly, že se mu chodilo příjemně.

Erik si znovu natáhl své boty po otci, ale Jadow zůstal stejně jako ostatní bosý.

Jakmile se oblékli, vykročili za de Loungvillem známou chodbou; tudy šli zoufalci z Calisovy kompanie k soudu před prince z Krondoru - jímž byl tenkrát Nicholas. Tahle

síň se moc nezměnila, pomyslel si Rup, ale uvědomoval si, že tenkrát byla jeho mysl tak zastřená děsem, že si síně samotné ani moc nevšímal.

Z trámů ve stropě visely starodávné prapory a zastiňovaly okna, umístěná vysoko u klenutého stropu. V držácích plály pochodně, protože síň byla tak velká, že i navzdory obrovské mu oknu na druhé straně světlo nedoléhalo až do části, kam šli. Rupa napadlo, že kdyby byl princem on, rozhodně by ty prapory nechal sundat.

Podél stěn stáli dvořané a pážata, připraveni splnit každé přání svých pánů, a obřadně oděný mistr ceremoniář udeřil do podlahy svou holí a ohlásil Roberta de Loungvillea, barona a princova zvláštního agenta. Rup pobaveně potřásl hlavou, protože de Loungville byl seržantem jejich jednotky a pomyšlení na to, že by měl zastávat i úřad nějakého barona u dvora, mu připadalo dost nepřirozené.

Členové dvora sledovali, jak celá skupina kráčí ke stupni, na němž stál trůn. Rup rychle počítal hodnotu zlata, které zdobilo svícny na stěnách a usoudil, že princ by své bohatství využil lépe, kdyby je nahradil bronzovými - bronz byl velmi ozdobný, ale stál jen zlomek ceny zlata a díky tomu by princ uvolnil finance, které by mohl chytře investovat. Pak ho napadlo, jestli vůbec bude s princem moci o takových věcech hovořit.

Myšlenka na prince přivedla Rupovu pozornost k muži, který nad ním kdysi vynesl rozsudek smrti. Nicholas, který teď sloužil svému synovci jako admirál Západní flotily, stál na jedné straně stupně u trůnu před svým nástupcem, princem Patrickem. Na druhé straně stál Calis a muž, kterého znal Rup jako Jamese, vévodu z Krondoru; ten v této chvíli hovořil s mužem, kterého zahlédli na molu v přístavu. Byl to Patrickův strýc princ Erland. A na trůnu seděl jeho bratr - dvojče. Rup se najednou začervenal, když si uvědomil, že stojí před samotným králem Borricem!

„Vaše Veličenstvo, Vaše Výsosti," promluvil de Loungville s dvorní úklonou. „Je mi ctí představit vám muže, kteří se prokázali nebývalou odvahou a ctí."

„Přežilo jich jen pět?" zeptal se král Borric. Stejně jako jeho bratr byl i on rozložitý, ale v králi bylo ještě něco jiného; tvrdost, která bratrovi chyběla. Rup nedokázal přesně odhadnout, proč si to myslí, ale instinktivně poznal, že král by byl daleko nebezpečnějším protivníkem než princ Erland.

„Jsou ještě jiní," odpověděl de Loungville. „Někteří budou ke dvoru přivedeni dnes odpoledne - jsou to vojáci z několika různých posádek. Ale tohle jsou jediní, kteří přežili z těch, kteří byli odsouzeni."

„Totiž jediní, o kterých víme," dodal Nakor.

De Loungville se k němu otočil s podrážděným výrazem nad takovým porušením protokolu, ale Borric se jen usmál. „Nakore, jsi to ty tam vzadu?"

Nakor oplatil králi úsměv a vystoupil před muže. „Jsem to já, Veličenstvo. Já tam byl taky a vrátil jsem se. Greylock se vrátí s tou druhou lodí a se všemi ostatními, kteří přežili a dorazili do Města na Hadí řece."

De Loungville spolkl ostrá slova, která chtěl Nakorovi adresovat. Bylo jasné, že se Isalánec s králem zná. Nakor kývl na pozdrav Erlandovi, který se na něho také usmál.

Král se obrátil ke čtyřem vězňům. „Od této chvíle se vám všem uděluje milost a všechny vaše zločiny a rozsudky, které byly vyneseny, se ruší." Podíval se na Erikaa Jadowa a dodal: „Vidím, že vy dva jste vstoupili do našich služeb."

Erik jen přikývl a Jadow zakoktal: „A-ano, Veličenstvo."

Král se podíval na Šo Piho a Rupa a oslovil je: „Ale vy ne."

Šo Pi se uklonil. „Já budu následovat svého mistra. Vaše Veličenstvo."

Nakor štěkl: „Přestaň mi říkat mistře!" Otočil se ke králi:

„Ten kluk mě pokládá za nějakého mudrce a pořád se mi věší na paty."

Princ Erland se potutelně usmál: „To by mě zajímalo proč asi. Nebude to třeba proto, že jsi na něho vytáhl tu svou historku s 'mystickým mudrcem', co, Nakore?"

„Nebo to byla tentokrát ta povídačka o 'potulném mnichovi'?" přisadil si král.

Nakor se usmál a zamnul si bradu. „No, ve skutečnosti jsem na nikoho tuhle habaďůru už dlouho nehrál." Pak se zamračil. „A rozhodně jsem o ničem takovém nemluvil s vámi, když jsme se tenkrát vraceli z Keshe."

Král řekl: „Tak si ho vezmi s sebou. Nějaká ta pomoc se ti cestou bude určitě hodit."

„Cestou?" zeptal se Nakor. „Jakou cestou? Já se vracím na Čarodějův ostrov."

„Nejspíš hned tak ne," vrtěl hlavou král. „Potřebujeme, abys odešel jednat jménem koruny na Hvězdno - aby sis promluvil s vůdci Akademie."

Nakor se zamračil ještě víc. „Sám nejlíp víš, že jsem s Hvězdném skončil, Borrici, a nejspíš taky moc dobře víš proč."

Pokud králi nějak vadilo, že s ním někdo mluví tak bez okolků, nedal to na sobě znát. „To víme," přisvědčil, „ale také jsi na vlastní oči viděl to, proti čemu musíme bojovat a byl jsi na Novindu už dvakrát. Potřebujeme, abys upozornil mágy na Hvězdně, co nám vlastně hrozí. Potřebujeme tvou pomoc."

„Tak najděte Puga. Toho poslouchat budou," namítl Nakor.

„Kdybychom ho dokázali najit, už by je přesvědčoval," řekl král. Zaklonil se v hlubokém trůnu dozadu a vzdychl. „Občas nám posílá nějaké zprávy, ale nemůžeme se s ním spojit a promluvit si s ním osobně."

„Tak to zkoušejte dál," odpověděl Nakor.

Borric se usmál. „Ty, příteli, jsi to nejlepší, co máme. Takže pokud nechceš, abychom po všech hernách v Království rozhlásili, jak dokážeš zacházet s kartami a kostkami, prokážeš svému příteli tuhle malou laskavost."

Nakor se zatvářil znechuceně a mávl rukou, jako by od sebe krále odháněl. „Pche! Měl jsem tě radši, když jsi byl jenom Šílenec!" Ještě chvíli se tvářil kysele, zatímco Erland a Borric si vyměnili pobavené pohledy.

Král se obrátil k Rupovi: „A co s tebou, Ruperte Avery? Na tvou pomoc se také nemůžeme spolehnout?"

Král na něho promluvil tak nečekaně a upřímně, že Rup na okamžik ztratil řeč. Ztěžka polkl a odpověděl: „Je mi líto, Veličenstvo. Přísahal jsem, že pokud to všechno přežiju, vrátím se zpátky a zbohatnu. A to mám právě v úmyslu. Chci se pustit do obchodování a to bych v armádě dělat nemohl."

Král přikývl. „Obchodování? Máme za to, že je to jedna z nejlepších cest, které můžeš nastoupit." Ani slovíčkem se nezmínil o Rupově minulosti. „Nicméně jsi tam dole na jihu viděl daleko více, než kolik viděla většina našich lidí. Spoléháme na tvou diskrétnost, a pokud jsme se nevyjádřili dostatečně jasně: *vyžadujeme* tvou diskrétnost."

Rup se usmál. „Rozumím, Veličenstvo. A slibuji, že až přijde správná chvíle, pomohu vám, jak jen to půjde nejlíp. Jestli hadi přijdou až sem, budu bojovat." Pak s mrknutím a úsměvem dodal: „Kromě toho se může stát, že se vám moje služby budou hodit víc než jeden meč navíc."

„I to se může stát, Ruperte Avery," poznamenal král Borric. „Ctižádost ti k tomu určitě nechybí." Obrátil se k lordu Jamesovi: „Pokud to nepoškodí naši důstojnost, zkuste nějak panu Averymu pomoci v začátcích jeho podnikání. Možná nějakým doporučujícím listem." Pak pokynul pážeti, které přineslo pět velkých měchů a rozdalo je jednotlivým mužům. „Poděkování od vašeho krále."

Rup potěžkal svůj vak; bylo mu jasné, že uvnitř je zlato a dokonce dokázal podle váhy odhadnout jeho hodnotu; Rychle si spočítal, že má už teď roční náskok před svým plánem jak zbohatnout. Pak si všiml, že se ostatní klaní a odcházejí, takže se králi rychle a neohrabaně uklonil také a spěchal za ostatními.

Před vchodem do síně de Loungville nadhodil: „Takže teď jste zase svobodní." Jadowovi a Erikovi přikázal: „Vy se držte stranou problémů a přijďte sem prvního příští měsíc." Nakorovi a Šo Pimu řekl: „Král připraví vaše papíry zejtra. Zajděte za tajemníkem vévody Jamese a ten vám dá cestovní doklady a peníze."

Otočil se k Rupovi a dodal: „Jsi krysa, Avery, ale já mám ten tvůj kostnatej ksicht rád. Jestli se rozmyslíš, tak by se mi další zkušenej voják docela hodil."

Rup zavrtěl hlavou. „Díky, seržante, ale já půjdu najít toho obchodníka se škaredou dcerou a začnu bohatnout,"

De Loungville pak shromážděným mužům řekl: „Jestli si chcete ještě trochu užít, než se vrátíte domů, zajděte si do Znamení bílýho křídla poblíž Obchodní brány. Je to bordel na úrovni, tak tam nenatahejte bláto. Řekněte dámě, která vás tam uvítá, že vás posílám já. Nejspíš mi to nikdy nezapomene, ale dluží mi jednu laskavost. Nedělejte tam žádnej virvál, protože vás nemůžu tahat z bryndy dvě noci za sebou." Podíval se jim do tváří a dodal: „Když to tak vezmu kolem a kolem, byli jste docela dobří, chlapi."

Nikdo neodpověděl, až nakonec Erik vyhrkl: „Díky, seržante."

Jadowovi s Erikem de Loungville řekl: „Cestou se zastavte u rytíře-maršálka a vemte si svý papíry. Od dnešního dne jste princovi chlapi a budete se zodpovídat jenom Patrickovi, Calisovi a mně."

„Kde to je?" zeptal se Erik.

„Půjdete touhle chodbou až na konec a když zahnete doprava, jsou to druhý dveře nalevo. A teď už odsuď zmizte," zahartusil de Loungville, „než si to rozmyslím a nechám vás zavřít až zčernáte za to, že jste taková banda pitomců." Nasměroval Rupa do chodby lehkým pohlavkem, otočil se a odešel za svou prací.

Pětice vyrazila chodbou a Nakor si postěžoval: „Mám hlad."

„Ty máš hlad vždycky, chlape," zasmál se Jadow. „To moje kebule mi zase připomíná, že jsem včera v noci dělal pěkný vylomeniny. A žaludek mi to taky ještě nezapomněl." Pak se odmlčel a nakonec dodal: „Ale na druhou stranu bych možná taky mohl něco zakousnout.

Erik se zasmál. „Já mám taky hlad."

„Takže si najdeme nějaký hostinec -" navrhl Nakor.

„Klidný hostinec," doplnil ho Rup.

„- klidný hostinec," pokračoval Nakor, „a najíme se."

„A co pak, mistře?" zeptal se Šo Pi.

Nakor se ušklíbl, ale řekl jen: „Pak půjdeme do Znamení bílého křídla, chlapče." Potřásl hlavou. Ukázal na Šo Piho a dodal k ostatním: „Tenhle mladík se toho musí ještě hodně naučit."

Znamení bílého křídla vypadalo úplně jinak, než jak si je Rup představoval. Pak si uvědomil, že vlastně ani nevěděl, co má očekávat. Děvky už v životě poznal, ale to bylo ve vojenském táboře a tam k veškerému styku docházelo uprostřed davu ostatních mužů a ženy odcházely okamžitě, jakmile dostaly zaplaceno.

Ale tohle byl úplně jiný svět. Pět lehce ovíněných mužů se muselo několikrát ptát na cestu. Po několika omylech konečně našli prostý dům na okraji obchodní čtvrti. Znamení nad hlavním vchodem do domu nebylo skoro možné rozeznat, protože to bylo jen obyčejné plechové

křídlo, namalované na bílo - na rozdíl od jiných, honosnějších vývěsních štítů daleko tradičnějších firem.

Dveře jim otevřel sluha, který pět mužů uvedl beze slova dovnitř a pokynul jim, aby počkali v malém předpokoji bez jakéhokoli nábytku, vyzdobeného jen gobelíny, které visely na postranních stěnách. Proti vchodu se nacházely další dveře z prostého dřeva. Když se otevřely, dovnitř vešla hezky oblečená, i když poněkud obtioustlá žena.

„Ano?" zeptala se.

Muži se na sebe nejistě podívali a nakonec to byl Nakor, kdo odpověděl: „Bylo nám řečeno, že sem máme jít."

„Kdo vám to poradil?" zeptala se, ale tvářila se nedůvěřivě.

„Robert de Loungville," řekl Erik tiše, jako by se bál promluvit nahlas.

Ženin výraz se okamžitě změnil z podezřívavého v radostný. „Bobby de Loungville! U všech bohů, jestli jste Bobbyho přátelé, tak jste vítanými hosty!"

Jednou tleskla a dveře, kterými prošla, se otevřely doširoka a za nimi se objevila krátká chodba, v níž stáli dva obrovití ozbrojení muži. Když kolem nich procházeli, uvědomil si Rup, že tam stáli celou dobu, aby ženu chránili v případě potřeby.

„Já jsem Džamila, vaše hostitelka, a tudy," řekla, když dorazila k dalším dveřím a doširoka je otevřela, „vcházíme do Domu bílého křídla."

Všech pět mužů jen beze slova zíralo. I Nakor, který viděl bohatství dvora císařovny Velké Keshe, stál užasle. Místnost nebyla ani zdaleka nijak bohatě vyzdobena. Ve skutečnosti to byla právě nepřítomnost známek bohatství, co ji dělalo tak nádhernou. Všechno v tomto pokoji bylo jemné a vkusné, i když Rup nedokázal přesně říct, proč mu to tak připadá. Podél stěn byly rozestavěny křesla a pohovky, takže všichni, kdo byli uvnitř, na sebe mohli

vidět, ale přitom byla každá část místnosti oddělena od druhé. To bylo jasné už při prvním pohledu na bohatě vyhlížejícího muže, který ležel na jedné z pohovek a upíjel víno z poháru, zatímco o něho pečovaly dvě nádherné mladé dívky. Jedna seděla na podlaze a on ji hladil po krku a ramenou a druhá se nad ním nakláněla a krmila ho sladkostmi ze stříbrného podnosu.

Jako kouzlem se z několika vchodů, krytých závěsy, vynořily další dívky. Všechny byly oblečeny poněkud rezervovaně, stejně jako ty dvě, které pečovaly o přítomného muže, ve volných šatech z lehké látky. Nicméně to, že byly zahaleny od krku až k patám, nijak nezakrývalo křivky a obliny jejich těl, když kráčely uvítat nové hosty.

Každého se ujaly dvě krásné dívky a odvedly je ke křeslům a pohovkám - podle toho, jak chtěl který muž odpočívat, zda vsedě nebo vleže. Než si Rup stačil uvědomit, co se děje, byl odveden k pohovce a jemně zatlačen do jejího objetí; jedna z dívek mu na ni položila nohy a podala mu pohár vína; druhá se nad ním sklonila a než stačil říct jediné slovo, začala mu jemně masírovat svaly na ramenou.

Džamila řekla: „Až budete připraveni, odvedou vás děvčata do vašich pokojů."

Jadow objal jednu dívku kolem pasu, přitáhl ji k sobě, vlepil jí mlaskavý polibek na tvář a řekl: „Bohové a lidi! Já jsem umřel a přišel do ráje!"

Následoval výbuch smíchu všech přítomných a Rup se opřel a nechal dívku, aby ho jemným dotekem rukou uvolnila tak, jak za celý svůj život nezažil.

Kapitola druhá

NÁVRAT DOMŮ

Rup zívl.

Tělo vedle něho se pod bílou přikrývkou zavrtělo a on si uvědomil, kde vlastně je. Usmál se, když si vzpomněl na včerejší večer, a pod přikrývkou pohladil dívku po zádech. Nepokládal ji za děvku; takové označení se hodilo leda tak pro ženy, které doprovázely armádu při tažení nebo se vykláněly z balkonů v chudinské čtvrti a volaly své obscénní nabídky na dělníky a námořníky na ulici, ale tyhle dámy, pomyslel si, byly úplně jiné, než jak si je jako chlapec představoval.

Byly vyzývavé, působily velice vzdělaně, měly bezchybné způsoby a - jak Rup zjistil o něco později - také byly nadšené a tvůrčí. Dívka, která vedle něho ležela, mu za jedinou noc předvedla víc způsobů, jak uspokojit ženu a sám sebe, než se za celý život naučil od všech svých předchozích milenek. A krásně voněla po koření a květinách. Najednou cítil vzrušení a s úsměvem ji hladil dál.

Dívka se vzbudila a pokud jí něco na podobném probuzení vadilo, dokonale to zamaskovala. Ve skutečnosti se zdálo, že je ráda, že vedle ní Rup leží.

„Dobré jitro," řekla s úsměvem. Přejela mu prstem po břiše a dodala: „Tohle je krásné probuzení."

Rup ji objal a potisící si uvědomil, jaké má štěstí. Vůbec se nepokládal za nějakého krasavce; v celém Ravensburgu byl určitě ten nejošklivější mladík, ale než musel s Erikem uprchnout před zákonem, dokázal pár místních děvčat svést. Věděl, že pokud má dostatek času, dokáže okouzlit skoro každou dívku, i když se o to snažil jen málokdy. Ale teď žil, měl v opasku zlato a v náručí ženu, která ho chtěla přesvědčit, že je hezký. Byl to skvělý začátek nového dne.

Později se s dívkou rozloučil a uvědomil si, že ani neví, jestli se jmenovala Marie nebo Mary. Erik už byl oblečený a čekal na něho v předpokoji; mluvil s nádhernou plavovláskou.

Erik se na něho podíval. „Můžeme jít?"

Rup přikývl. „Co ostatní?"

„Uvidíme se s nimi, až se vrátíme z Ravensburgu - nebo aspoň já ano." Vstal a pořád ještě držel dívku za ruku.

V jeho chování bylo něco, co připadalo Rupovi podivné, a když vyšli ze dveří nevěstince, poznamenal: „Vypadalo to, jako by ses do toho děvčete zamiloval."

Erik se začervenal. „Ani náhodou. Je to přece..."

Po chvíli mlčení mu Rup napověděl: „Děvka?"

Město v této ranní hodině překypovalo aktivitou a oni se museli proplétat davem. Erik řekl: „Nejspíš. Ale já na ni myslím jako na dámu."

Rup pokrčil rameny, i když to Erik neviděl. „Dostávají dobře zaplaceno, to je jistá věc." Teď, když porovnával výši nákladů za minulou noc, si uvědomoval, že to jeho měšci moc neprospělo. Bude muset se svými penězi

nakládat o něco opatrněji. Ve městě byly určitě daleko levnější nevěstince.

„Kam půjdeme teď?" zeptal se Erika.

„Potřebuju si promluvit se Sebastianem Lenderem."

Rup se usmál. Barretova kavárna byla jedním z míst, která chtěl navštívit, a společenská návštěva u jednoho z právních zástupců, kteří tam vedli své obchody, byl skvělý důvod.

Procházeli částí města, které jeho obyvatelé říkali 'obchodní' čtvrť, i když tu pracovalo jen o málo víc obchodníků než v jiných obvodech. Obchodní čtvrt' odlišoval od ostatních vysoký počet drahých domů, z nichž mnohé byly vystavěny nad nebo před skladišti, v nichž se vršilo bohatství, a nejvyšší soustředění vlivných mužů, kteří nebyli šlechtici.

Řemeslníci měli své cechy - dokonce i zloději měli Jízlivce - a šlechta měla své tituly dané od narozeni, ale muži, kteří si vydělávali na živobytí obchodem, měli jen svůj důvtip. I když se jich občas dalo několik dohromady a utvářeli obchodní společnosti, většinou to byli nezávislí podnikatelé bez spojenců, ale s mnoha protivníky. A tak ti, kteří přežili nemilosrdný boj a stali se úspěšnými podnikateli, měli jen málo sobě rovných, s nimiž by mohli sdílet pýchu ze svých úspěchů, a jen několik přátel, před nimiž by se mohli chlubit svým majetkem a prosperitou. Menšina, k níž patřil například Helmut Grindle, se snažila chovat skromně, jako by je samotné přivolávání pozornosti mohlo zničit. Ale většina úspěšných obchodníků se rozhodla vykřičet zprávu o svých výsledcích do celého světa tím, že si po celém městě stavěli honosné domy, které se svou výstavností a bohatstvím mohly rovnat těm, v nichž žila šlechta. A během let se tvárnost obchodní čtvrti změnila.

Čím víc bohatých obchodníků si tady stavělo domy, tím víc se zvedaly ceny pozemků, takže to došlo tak daleko, že přímo v obchodní čtvrti podnikalo jen málo těch, kteří tu bydleli; cena za postavení obchodu byla příliš vysoká. Bylo tu několik skromných vývěsních štítů firem, jež založili kdysi otcové a dědové současných majitelů, kteří je provozovali dál a místním obyvatelům dodávali obvyklé zboží - v jedné ulici to bylo pekařství, v jiné zase ševcovská dílna - ale ty byly velice často zastíněny obchody, v nichž se prodávalo luxusní zboží pro opravdu bohaté zákazníky: klenoty, oděvy z nejjemnějších látek a vzácnosti. A obyvatelé obchodní čtvrti byli dnes skoro výlučně lidé, kteří si podobné zboží mohli dovolit kupovat: bohatí obchodníci, jejichž rozlehlé finanční říše zasahovaly až do vzdálených měst nebo jiných provincií. Nakonec i poslední skromní podnikatelé prodají své majetky, protože dostanou příliš dobré nabídky na to, aby je mohli odmítnout, a přesunou se do vzdálenějších částí předměstí, které se rozkládalo mimo zdi starého města.

Barettova kavárna stála na rohu ulice, která byla nedávno na památku zesnulého prince z Krondoru, králova otce přejmenována na Aruthovu třídu - i když jí většina místních říkala pořád Písečné nábřeží - a Mlynářské ulice, cesty, která kdysi vedla k už dávno neexistujícímu mlýnu daleko za strženou původní branou do města. Kavárna byla vysoká, třípatrová budova se dvěma vchody, vedoucími do obou ulic. U každého vchodu stál číšník: muž v bílé tunice, černých kalhotách a botách a modrobíle pruhované zástěře.

Ve třech ostatních rozích křižovatky stála hospoda, rejdařská dílna a napříč přes ulici opuštěný dům. Kdysi musel být nádherný a možná patřil k těm nejkrásnějším v celém Krondoru, ale bylo jasné, že na majitele přišly špatné časy. Byl zanedbáván už dlouho předtím, než jej obyvatelé opustili a jeho dávná sláva teď zacházela v

oloupané omítce, zatlučených oknech, chybějících taškách na střeše a špíně.

Rup se na ten dům podíval. „Možná ho jednoho dne koupím a opravím."

„O tom nepochybuji, Rupe," usmál se Erik.

Prošli kolem číšníka, který stál u vchodu, jenž vedl na Mlynářskou ulici, a vstoupili dovnitř. Dveře se otevřely do prostého přijímacího prostoru, v němž stálo několik čalouněných křesel, ale která byla od zbytku místnosti oddělena nízkým dřevěným zábradlím. V něm byl vchod, před nímž stál muž, oblečený podobně jako dva číšníci venku. Byl mezi nimi ale jeden rozdíl: jeho zástěra byla totiž černá.

Vysoký muž se podíval nejdřív na Erika, pak na Rupa a nakonec se otázal: „Přejete si?"

Erik odpověděl: „Přišli jsme za Sebastianem Lenderem."

Muž přikývl. „Pojďte za mnou, prosím." Otočil se a prošel vchodem do hlavní místnosti v přízemí kavárny.

Rup s Erikem za ním vykročili a prošli přízemím, kde stály malé stolky, u nichž několik mužů popíjelo kávu, zatímco kolem nich pobíhali číšníci. Na levé straně místnosti stoupalo široké schodiště do prvního patra, které vypadalo spíš jako galerie a nad nímž se klenul vysoký strop. Rup se podíval nahoru a všiml si, že nad galerií už není žádné třetí poschodí, ale vysoká okna. Barretova kavárna byla díky tomu rozlehlá a dobře osvětlená budova.

Došli k dalšímu zábradlí, které sahalo do pasu a oddělovalo od zbytku místnosti zadní část; číšník v zábradlí otevřel dvířka a požádal: „Počkejte tady, prosím."

Vykročil ke stolu, umístěnému v zadní části poslední třetiny místnosti. Rup ukázal nahoru a Erik vzhlédl. Nad nimi sedělo u stolů na galerii druhého patra několik mužů. „To jsou zprostředkovatelé," řekl Rup.

„Jak to víš?"

„No, pár věcí už jsem slyšel," odpověděl Rup.

Erik se zasmál a zavrtěl hlavou. Nejspíš mu o tom vyprávěl Helmut Grindle, obchodník, který je svezl na útěku do Krondoru. Rup s Grindlem mluvili o mnoha obchodních záležitostech a i když Erik většině jejich řečí nerozuměl, neuspávaly ho.

O chvíli později se objevil důstojně vyhlížející muž v nezdobené, ale drahé tunice s vestou a vázankou. Prohlížel si okamžik dva mladíky, kteří před ním stáli, a pak řekl: „U všech bohů! Tohle je mladý von Darkmoor a pan Avery, jestli se nepletu."

Rup přikývl a Erik řekl: „Ano, pane Lendere. Zasloužili jsme si propuštění."

„To se nestává často." Lender pokynul číšníkovi, aby mu otevřel průchod v zábradlí, a připojil se k nim. „Za druhé zábradlí je vstup povolen jen členům." Mávl rukou k jednomu ze stolků, aby se Rup s Erikem posadili.

Pak pokynul číšníkovi: „Tři kávy." Podíval se na mladíky a zeptal se: „Už jste vůbec dneska snídali?" Když zavrtěli hlavou, dodal k muži, který stál vedle nich a čekal na objednávku:

„Doneste nám nějaké rohlíky, med, marmeládu, talíř sýra a klobásy."

Číšník odešel pro jídlo a Lender je oslovil: „Pokud jste byli propuštěni, tak očividně nepotřebujete moje služby právního poradce, takže si mě nejspíš chcete najmout jako advokáta?"

„Ne tak docela," zavrtěl hlavou Erik. „Přišel jsem vám zaplatit honorář."

Lender začal protestovat, ale Erik jej přerušil: „Vím, že jste odmítl mé zlato předtím, ale i když jste mě neobhajoval úspěšně, zůstali jsme naživu a myslím, že si svůj honorář zasloužíte." Položil na stůl měšec. Zacinkaly v něm zlaté mince.

„Vidím, že se vám dařilo, pánové."

„Tohle je mzda za služby princi," řekl Rup.

Lender pokrčil rameny, otevřel měšec, odpočítal patnáct zlatých, měšec zase zavřel a posunul jej k Erikovi.

„Je to dost?" zeptal se Erik.

„Kdybychom vyhráli, počítal bych si padesát zlatých," pousmál se Lender, zatímco jim číšník stavěl na stůl šálky s kávou.

Rup nikdy neměl kávu moc rád, takže jen upil a předpokládal, že šálek odloží a už si jej nevšimne. Ale k jeho překvapení nebyla káva vůbec tak hořká, jak čekal, ale chutnala skvěle. „To je dobré!" vyhrkl.

Erik se zasmál a napil se ze svého šálku; pak připustil: „Máš pravdu."

„Keshanská," vysvětlil Lender. „Daleko chutnější než ta, která se pěstuje v Království. Víc chuti, méně hořkosti." Mávnutím ruky přejel celou místnost. „Barretova kavárna je první podnik v Krondoru, který se specializuje na jemné odrůdy dovozové kávy a jako projev moudrosti zakladatel raději postavil svou první provozovnu tady v srdci obchodní čtvrti, než aby prodával své zboží výhradně šlechtě."

Rup okamžitě zpozorněl; příběhy o obchodním úspěchu ho zajímaly. „A proč?" zeptal se.

„Protože se šlechtou se obchoduje špatně - vyžadují obrovské slevy a často platí účty s velkým zpožděním."

Rup se zasmál. „Tohle už jsem slyšel od obchodníků s vínem u nás v Ravensburgu."

Lender pokračoval: „Pan Barret věděl, že zdejší obchodníci často potřebují místo mimo domov nebo kancelář, kde by nad jídlem probírali podrobnosti o obchodech, aniž by je rušil hluk obyčejného hostince."

Erik znovu přikývl, protože většinu svého života strávil v hostinci, kde pracoval od dětství.

„A tak vznikla Barretova kavárna, která prospívala od prvního týdne, kdy byla otevřena. A tento původně daleko skromnější podnik už existuje skoro pětasedmdesát let - v této budově už necelých šedesát."

„A co zprostředkovatelé, syndikáty a... vy?" zeptal se Rup. Lender se usmál, zatímco číšník pokládal na stůl talíře s teplými rohlíky, studenými nářezy a sýry společně se sklenicemi marmelád, medu a másla.

Rup byl najednou hladový jako vlk; vzal si rohlík a namazal na něj máslo a med, zatímco Lender pokračoval: „Někteří z těch, kteří neměli vlastní kanceláře, sem začali pravidelně chodit a uzavírat tady obchody a aby udělali Barretovi radost, objednávali si kávu, čaj a jídlo. Panu Barretovi to připadalo daleko lepší, než když tu nebude mezi obědem a večeří sedět nikdo, a vyčlenil pro ně jednu část jídelny.

Pak vznikly první syndikáty a zprostředkovatelské spolky. A ty potřebovaly zastoupení" - poklepal si na hruď a mírně se uklonil - „a tak do podniku přišli advokáti a právní zástupci. Když už začalo být v původním podniku trochu těsno, přestěhoval jej syn zakladatele do tohoto hostince, vyboural třetí poschodí, vystavěl ve druhém prostory pro stálé členy a od té doby to tak funguje." Pokynul ke druhému zábradlí. „Někteří členové se ale museli přesunout do této části přízemí - proto to zábradlí. Teď si člověk musí pro svůj syndikát nebo spolek místo pronajmout, jinak hrozí nebezpečí, že nebude mít kde vést své obchody."

Rozhlédl se a dodal: „Teď se nacházíte v srdci jednoho z nejdůležitějších obchodních center Království, určitě v nejdůležitějším na celém Západě; větší jsou jen ty, které se nacházejí v Rillanonu, Keshi a Quegu."

„Jak se člověk může stát zprostředkovatelem?" zeptal se Rup.

„Nejdřív potřebuje peníze," odpověděl advokát, kterého mladíkova otázka v nejmenším nepřekvapila. „Spoustu peněz. Proto také existuje tolik syndikátů - financování většiny projektů, které se plánují tady nebo se ucházejí o podporu, je drahá záležitost."

„Jak může člověk začít?" zeptal se Rup. „Totiž, chci říct, že nějaké peníze mám, ale nevím, jestli bych je tady měl investovat nebo zkusit vlastní štěstí."

„Žádný spolek bez dobrého důvodu dalšího investora nepřijme," prohlásil nesmlouvavě Lender. Upil ze svého šálku a pokračoval: „Během let se vytvořila dost složitá pravidla. K Barretovi přicházejí často šlechtici - buď proto, aby investovali, nebo si peníze půjčili, v důsledku čehož musí být zájmy těch, kteří nejsou urozeného původu, pečlivě ošetřeny. Takže k tomu, aby se člověk připojil k nějakému existujícímu syndikátu, potřebuje nejen hodně peněz - i když ne tolik jako když se chce stát nezávislým zprostředkovatelem - ale také ručitele."

„Kdo je to?" zeptal se Rup.

„To je člověk, který už je členem Barretovy kavárny nebo je ve spojení se členem, který se za vás může zaručit. Pokud máte kapitál, potřebujete uvedení do společnosti."

„A můžete to pro mě udělat?" zeptal se dychtivě Rup.

„Ne," zavrtěl hlavou Lender s posmutnělým úsměvem. „Přes všechen svůj vliv a postavení jsem tady pouze hostem. Mám tady kancelář už skoro pětadvacet let, ale to jen díky tomu, že pracuji pro skoro třicet různých syndikátů a zprostředkovatelských spolků a osobně jsem nikdy neinvestoval jediný měďák do nějaké nabídky."

„Jaké nabídky?" zeptal se Erik.

Lender zvedl ruku. „Máte víc otázek než já času, mladý von Darkmoore." Pokynul jednomu ze všudypřítomných číšníků. „V mé skříňce je uložený dlouhý modrý vak. Prosím, přineste mi jej." Erikovi a Rupovi řekl: „Přestávka

v práci je příjemná věc, ale u Barreta není moc času na povídání."

Rup se zamyšleně ozval: „Chci se stát zprostředkovatelem."

„Opravdu?" na Lenderově tváři se objevil úsměv. Sice se Rupovi nevysmíval, ale bylo vidět, že ho mladíkovo prohlášení pobavilo. „A jaký obor máte na mysli?"

Rup se opřel do židle. „S lítostí musím přiznat, že by trvalo dlouho, než bych vám ho podrobně vyložil."

Lender se zasmál, zatímco Erik nad přímou drzostí přítele zrudl. „Dobře řečeno," odpověděl advokát.

„Kromě toho," dodal Rup, „bych se o něm nechtěl moc rozšiřovat."

„Takhle to tu chodí často," souhlasil Lender, zatímco k nim dorazil číšník s velkým sametovým vakem. Lender jej otevřel a vytáhl dýku. Byla to krásně vypracovaná zbraň s pochvou ze slonoviny, posázenou malými rubíny a na hranách a hrotu zdobenou plátky zlata. Podal ji Erikovi. „Tohle je druhá část dědictví po otci."

Erik si od něho dýku vzal a vytasil ji z pochvy. „Nádherná," vydechl. „V kováme jsem sice nepracoval se zbraněmi tak často jako s koňmi, ale je to skvělá práce."

„Myslím, že pochází z Rodezu," podotkl Lender.

„Nejlepší ocel v celém Království," přisvědčil Erik. Na čepeli byl vyryt rodinný erb von Darkmoorů a přitom byla dýka skvěle vyvážená - byla to jak ozdoba, tak smrtící zbraň. Jílec byl z vyřezávané kosti, možná z parohu losa nebo jelena a ozdobený plátky zlata stejně jako pochva.

Lender vstal ze židle. „Pánové, musím se vrátit zpátky ke své práci, ale prosím, klidně se tady ještě chvíli zdržte a občerstvěte se. Pokud byste někdy potřebovali služby právního poradce nebo advokáta, víte, kde mě hledat." Mávl k místu, odkud přišel, a pozdravil: „Nashledanou. Rád jsem vás zase viděl."

Erik s Rupem vstali, rozloučili se se svým hostitelem a pak se na sebe podívali. Jak to často bývá u starých přátel, mysleli oba na jediné a Rup to vyslovil: „Domů."

Prošli plnou jídelnou Barretovy kavárny, místem, které připadalo Rupovi zvláštní stejně jako vzrušující, a vyšli ven. U dveří se Erik obrátil k jednomu z číšníků a zeptal se: „Kde se tady dají sehnat dobří koně?"

„A levní!" doplnil ho Rup.

Číšník nezaváhal ani vteřinu. „U Obchodní brány," a ukázal podél Aruthovy třídy, „najdete několik koňařů. Většinou jsou to zloději, ale je tam člověk, který se jmenuje Morgan a tomu se dá věřit. Řekněte mu, že vás posílá Jason z Barretovy kavárny a on vám udělá slušnou cenu."

Rup se zahleděl mladíkovi do tváře. Zapamatoval si pihy a hnědé vlasy a řekl: „Jestli neudělá, tak si tě budu pamatovat."

Mladík se zamračil, i když skoro nepozorovatelně, ale řekl jen: „Je poctivý, pane."

„A co nové oblečení?" nadhodil Erik.

Jason se dlouho nerozmýšlel: „Krejčí na rohu ulice U nové brány a Široké je můj bratranec, pane. Řekněte mu, že jsem vás poslal a on vám najde něco za solidní cenu."

Rup nevypadal moc přesvědčeně, ale Erik poděkoval a odvedl přítele. Mlčky se proplétali přecpanými ulicemi. Trvalo jim skoro hodinu, než došli ke krejčímu a skoro celou další hodinu si vybírali oblečení. Erik si vybral cestovní plášť, kterým zakryl uniformu a Rup si koupil levnou tuniku a kalhoty, plášť a klobouk se sklopenou střechou. Erik také našel ševce, který mu prodal boty, aby měl co nosit, než budou opraveny ty, které zdědil po otci. Rup si na lodi zvykl chodit bos, ale také si koupil jezdecké boty.

Pak vyrazili k Obchodní bráně, kde se další hodinu handrkovali s koňařem, ale číšník jim poradil dobře a Morgan byl poctivý obchodník. Erik koupil dva silné valachy, pro sebe hnědáka a pro Rupa šedáka. Odvedli je na provazových ohlávkách k sedlářovi, který měl dílnu půl bloku zpátky a zanedlouho už svá zvířata osedlali a připravili na cestu.

Rup se vyhoupl do sedla a řekl: „Nesnáším jízdu na koni - - i kdybych ujel milión kilometrů."

Erik se zasmál. „I když si pořád jen stěžuješ, tak se z tebe stal docela dobrý jezdec. A tentokrát si během cesty možná ani nemusíš dělat hlavu, že budeš muset v sedle bojovat."

Rup se zamračil.

„Co je?" zeptal se Erik."

„Co mělo znamenat to tvoje 'možná'?"

Erik se rozesmál ještě víc. „V tomhle životě není nic jisté, kamaráde." S těmito slovy kopl koně do slabin a vyrazil tryskem k Obchodní bráně, odkud vedla cesta na východ. „Na Ravensburg!" zavolal.

Rup se přítelovu veselí jen zasmál a vyrazil za ním; už po několika prvních krocích zjistil, že jeho kůň má sklony o každém příkazu diskutovat. Sevřel pevně otěže a protože věděl, že čím dřív bitva začne, tím dřív přijde vítězství, kopl koně do slabin a vyrazil za Erikem. Za chvilku už byli za městem a mířili domů.

Jeli prudkým deštěm, který do nich bušil jako nepřátelský útok. Tma pomalu houstla a jediný, kdo se ještě na cestě zdržoval, byli sedláci a místní obchodníci, kteří spěchali domů co nejrychleji. Vyčerpaný vozka se po nich skoro ani neohlédl, když Rup s Erikem procválali kolem, a poháněl dál své koně, kteří pomalu vlekli vůz blátem. Královská silnice byla možná hlavní tepnou, kterou protékala krev obchodu od jedné hranice ke druhé,

ale když v baronství Darkmoor propukly deště, krev netekla, ale nasákla bahnem.

„Světla," zavolal Erik.

Rup vykoukl zpod promočené krempy svého kdysi šviháckého klopeného klobouku. „Wilhelmsburg?"

„Myslím, že ano," řekl Erik. „Zítra odpoledne bychom měli být doma."

„Nejspíš tě asi nepromluvím, abysme spali v nějaký stodole, co?" Rup si znovu bolestně uvědomil, že utratil na tuto cestu daleko víc peněz, než by bylo zdrávo.

„Ne," odpověděl Erik. „Já chci spát v suchu a najíst se něčeho teplého."

Tato představa přesvědčila i Rupa, aby utratil další zlatou minci a vyrazil za přítelem ke světlům městečka. Našli si skromný hostinec, nad jehož dveřmi se se skřípáním houpal ve větru vývěsní štít s namalovanou radlicí, a postranní branou vjeli ke stájím. Erik zavolal a naproti jim vyšel podkoní, zachumlaný v plášti proti dešti. Zdvořile si poslechl Erikovy příkazy a přikývl, ale Erik usoudil, že bude nejlepší, když se sem po večeři ještě vrátí a přesvědčí se, že chlapec opravdu dbal jeho slov ohledně koní.

Vešli do nálevny a začali si vytřásat vodu z plášťů.

„Dobrý večer, pánové," uvítala je hezká dívka s hnědýma očima a vlasy stejné barvy. „Zůstanete přes noc?"

„Ano," odpověděl Rup, kterému se myšlenka na nadbytečné výdaje příliš nezamlouvala, ale teď, když mu zase začínalo být teplo, se mu vůbec ven do zimy nechtělo.

„Dneska v noci bude venku pěkně hnusně," prohodil hostinský, když od nich vzal pláště a klobouky a předal je dívce; ta s nimi odešla někam, kde je pověsí a usuší. „Dáte si večeři?"

„Ano," přitakal Erik. „Máte nějaké dobré víno?"

„Neurazilo by samotného barona," holedbal se hostinský s úsměvem.

„Z Ravensburgu?" zeptal se Erik, když vykročil k prázdnému stolu.

Kromě osamoceného muže s mečem u pasu ve vzdálenějším koutě a dvou obchodníků, kteří odpočívali u ohniště, byl hostinec prázdný. Hostinský šel s nimi. „Jistě, pane. Vždyť je to taky třetí město odsud směrem na východ."

„Takže jsme ve Wilhelmsburgu," řekl Rup.

„Ano," odpověděl hostinský. „Vy se tady v kraji vyznáte?"

„Jsme z Ravensburgu," vysvětlil Erik, „ale už jsme tu dlouho nebyli a v tom dešti jsme nevěděli přesně, kde jsme."

„Přineste nám nějaké víno, prosím," požádal hostinského Rup, „a večeři."

Jídlo bylo syté, i když nijak výjimečné, a víno lepší, než čekali; mělo chuť a vůni, jaké si Erik s Rupem tak dobře pamatovali. V Ravensburgu to bylo obyčejné víno, ale ve srovnání s tím, co pili během posledního roku, jim připadalo jako odrůda, vhodná pro stůl samotného krále. Oba mladíci seděli mlčky a těšili se na to, až se zítra vrátí domů.

Rup neměl skoro ani na co vzpomínat: celou rodinou pro něho byl jeho otec, Tom Avery, věčně opilý vozka, od něhož se Rupovi dostalo jen bití a jedinou věcí, kterou ho kdy naučil, bylo kočkování povozu. Rup se chtěl daleko spíš spojit s některými menšími vinaři, které znal, a dohodnout s nimi to, co měl být začátek jeho cesty k bohatství.

Erik se ale vracel domů k matce a k mrtvému snu o vlastní kováme a rodině. Celé roky pracoval jako učedník pro starého kováře Tyndala a po jeho smrti necelý rok pro Nathana, který se asi tak nejvíc blížil jeho představě otce.

Ale život šel svou vlastní cestou a nic nebylo tak, jak kdysi doufal.

„Na co myslíš?" zeptal se ho Rup. „Už pěkně dlouho mlčíš."

„Tys toho taky moc nenamluvil," odpověděl Erik s úsměvem. „Jen jsem přemýšlel o tom, jak to asi vypadá doma a jaké to bylo předtím."

Nemusel vysvětlovat před čím. Rup to věděl: před rvačkou s jeho nevlastním bratrem Stefanem, která skončila tím, že Rup vrazil Stefanovi dýku do hrudi, zatímco ho Erik držel. Pak z Ravensburgu utekli a od té doby své přátele ani rodiny neviděli.

„Myslíš, že jim někdo řekl, že žijeme?" zeptal se Rup.

Erik se zasmál. „Jestli ne, tak to bude zítra pěkné překvapení."

Dveře se rozletěly a místností zasvištěl vítr, takže se oba otočili. Dovnitř vrazili čtyři muži v uniformách baronství a proklínali mizerné počasí.

„Hostinský!" zakřičel kaprál, zatímco odkládal plášť, ze kterého crčela voda. „Teplý jídlo a svařený víno!" Rozhlédl se po nálevně a pak jeho zrak padl na Erika s Rupem. Vytřeštil oči.

„Von Darkmoor!" vyhrkl. Zbylí tři vojáci se rozestoupili; nebyli si jisti, proč jejich kaprál vyslovil baronovo jméno, ale podle tónu jeho hlasu vycítili problémy.

Erik s Rupem vstali a dva obchodníci u ohniště se také zvedli ze svých židlí a přitiskli se ke stěně. Poslední muž v místnosti, muž s mečem, sice přihlížel se zájmem, ale ani se nehnul.

Kaprál vytasil meč a Rup sáhl po jílci svého. Erik mu naznačil, ať to nedělá. „Nechceme žádné problémy, kaprále."

Muž řekl: „Slyšeli jsme, že tě pověsili. Nevím, jak jste se z toho ty a ten tvůj hubenej parťák dostali, ale to se brzy napraví. Chyťte je!"

„Tak počkat -" začal Rup.

Muži se pohybovali rychle, ale Rup a Erik byli daleko mrštnější a první dva vojáci, kteří se k nim přiblížili, za okamžik leželi na podlaze a v hlavě jim zvonilo po dunivých ranách pěstmi. Vyděšení obchodníci si všimli mezery mezi bojujícími muži a z místnosti co nejrychleji prchli do deště bez plástů a klobouků. Muž u stolu se zachechtal. „Dobrá práce!" zavolal.

Kaprál pozvedl meč a zaútočil, ale Erik uskočil stranou a popadl ho za zápěstí dřív, než mohl zareagovat. Erik byl jeden z nejsilnějších mužů, jaké kdy Rup viděl, a kaprál jen zaúpěl bolestí, když mu železným stiskem vykroutil zbraň z ruky.

Rup vyrazil rukou s roztaženými prsty a dlaní ostře udeřil do brady posledního vojáka, který se v bezvědomí zhroutil k zemi.

„Počkat!" zařval Erik tónem, který se naučil používat jako de Loungvilleův kaprál během návratu z Novindu. Ostatní dva vojáci, kteří se pomalu sbírali ze země, zaváhali, a Erik na ně zaječel: „Tak stát, vy pitomci!"

Odkopl kapráův meč stranou, aby na něj muž nemohl dosáhnout, a zároveň pustil jeho zápěstí, odstrčil ho a ukázal, že ho neohrožuje žádnou zbraní. „Mám dokument." Pomalu sáhl do tuniky, vytáhl listinu, kterou mu dal den předtím důstojník v kanceláři krondorského rytíře-maršálka, a podal ji kaprálovi.

Muž si ji vzal a přelétl ji očima. "Doleje krondorská pečeť," připustil neochotně ze svého místa na podlaze. Pak sklopil oči a dodal: „Ale já neumím číst."

Muž s mečem vstal od svého stolu a klidně přešel k Erikovu boku. „Můžu vám nějak pomoci, kaprále?" zeptal se a natáhl ruku.

Kaprál mu podal papír a muž četl nahlas: „Vlastním podpisem a pečetí stvrzuji, že mi Erik von Darkmoor přísahal svou věrnost a..." Přelétl očima zbytek dokumentu. „Je tu spousta 'jelikož' a 'aniž', ale stručně řečeno, kaprále, právě jste se pokusil zatknout jednoho z osobních strážných prince Nicholase. Navíc tady stojí, že je to kaprál jako vy."

„Fakt?" zeptal se kaprál s rozšířenýma očima.

„Ano, a nejen že tenhle papír podepsal rytíř-maršálek vévody z Krondoru, ale je tady i podpis samotného prince."

„Opravdu?" bylo jediné, co ze sebe kaprál dostal, zatímco se pomalu zvedal na nohy.

„Opravdu," odpověděl cizinec. „A podle toho, jak vám sebral ten meč bych řekl, že má princ všech pět pohromadě, když ho zaměstnává."

Kaprál si promnul zápěstí. „No, možná jo." Pak přimhouřil oči. „Ale o tomhle jsme tady nic neslyšeli a posledně se o Erikovi mluvilo, když měl bejt pověšenej za vraždu mladýho barona."

Erik si povzdechl. „Princ nás omilostnil."

„To říkáš ty," odpověděl kaprál. „Ale já si myslím, že bych měl s chlapama vyrazit zpátky do Darkmooru a zjistit, co na to říká lord Manfred."

Zvedl meč a mávl na své muže, aby šli ven. Jeden z nich znechuceně potřásl hlavou, když si představil, že se ani nenají a další se na Rupa a Erika zamračil, zatímco pomáhal vstát tomu, kterého Rup omráčil.

Muž se snažil zaostřit pohled a zablekotal: „To už jdeme? Jedli jsme? To už je ráno?"

Voják ho okřikl: „Drž hubu, Modráku. Však už se na dešti probereš."

Vojáci odešli a Erik se otočil k cizinci. „Díky."

Muž pokrčil rameny. „Kdybych to nepřečetl já, určitě by mu to přeslabikoval hostinský nebo někdo jiný."

Erik se představil: „Já jsem Erik von Darkmoor."

Muž mu potřásl rukou. „Duncan Avery."

Rup vytřeštil oči. „Bratránek Duncan?"

Muž, který se představil jako Avery, přimhouřil oči a pátravě si Rupa prohlížel. Po dlouhé chvíli se nejistě zeptal: „Rupert?"

Rozesmáli se a muž, kterého Rup oslovil jako bratránka, ho krátce objal. „Neviděl jsem tě od doby, kdy jsi byl velký jako pulec, kluku." Ustoupil o krok zpátky a široce se usmíval.

Erik se podíval na oba muže a nedokázal poznat ani tu nejmenší podobu. Rup byl malý, pohublý a až nápadně ošklivý, zatímco Duncan Avery byl vysoký, štíhlý se širokými rameny a sympatický. Navíc vypadal díky svému oděvu jako švihák - celkový dojem narušoval jen meč, který vypadal používaně a udržovaně. Na bradě si pěstoval úzkou bradku, ale jinak byl hladce oholen a vlasy mu spadaly na ramena, kde byly rovně zastřiženy a podtečeny dolů.

Duncan vytáhl zpod stolu židli, kývl na obsluhující dívku, aby přenesla jeho talíř a džbánek k jejich stolu, a posadil se.

Erik řekl: „Nevěděl jsem, že máš bratrance, Rupe."

„Jasně, že jsi to věděl," odsekl trochu útočně Rup.

Erik mávl rukou. „Totiž vím, že jich spousta bydlí v Saladoru a tam někde na východě, ale nikdy jsi mi neříkal o tomhle chlapíkovi."

Duncan poděkoval dívce a mrkl na ni, takže odběhla s chichotáním, a řekl: „To jsi mě teda zklamal, Ruperte. Co to ten tvůj kamarád říká? Ty jsi o mně nikdy nemluvil?"

Rup se opřel do židle a zavrtěl hlavou. „Tak moc jsme se zase přece neznali, Duncane. No kolikrát jsme se dohromady viděli? Třikrát za celý život?"

Duncan se zasmál. „Tak nějak. Když jsem byl ještě kluk," obrátil se k Erikovi, „zkoušel jsem štěstí jako vozka. Ale dotáhl jsem to jenom k jedné jízdě s Rupovým tátou z Ravensburgu do Malacova kříže, kde jsem to položil. Rupovi tenkrát nemohlo být víc než pět." Pak zvážněl. „Tehdy jsem taky jedinkrát viděl jeho mámu."

„A kdy jsme se vlastně viděli naposledy?" zeptal se Rup.

Duncan se poškrábal na bradě. „Moc si z toho nepamatuju, jenom to, že jsem u kašny potkal tu pěknou holku: byla v pase docela štíhlá, měla pěkný boky a prsa a moc se neupejpala... kdo to byl?"

„Gwen," odpověděl Rup. „A to muselo být tak před pěti šesti lety." Ukázal na Duncana vidličkou. „Tys byl její první kluk." Pak se usmál. „Myslím, že ti švy díky dluží spousta místních mládenců; probudil jsi ve Gwen... dalo by se říct nadšení, kterýho jsme pak využívali."

Erik se zasmál. „Já mezi tuhle bandu nikdy nepatřil."

Rup se na něj podíval: „A taky jsi byl nejspíš v Ravensburgu jediný."

„Jak jste vlastně příbuzní?" zeptal se Erik Duncana.

„Můj táta je bratranec Rupova táty, Eriku, ale ani jeden z těchhle dvou chlapů toho pro mě v životě moc neudělal." Duncan se otočil k Rupovi. „Jak se má tvůj táta?"

Rup pokrčil rameny. „Pár let jsem ho neviděl. Právě se vracíme do Ravensburgu. A kam máš namířeno ty?"

„Já táhnu na východ -jako vždycky hledám švy štěstí. Zkoušel jsem si vydělávat jako žoldnéř na jihu v Dolině snů, ale ta práce byla strašně nebezpečná a ženský byly

taky strašně nebezpečný" - Erik s Rupem se zasmáli - „a moc neplatili. Takže mířím na východní dvory, kde si člověk může vydělávat hlavou stejně jako mečem."

Rup řekl: „Možná bych pro tu tvou hlavu mohl najít práci."

„Co máš v plánu?" zeptal se Duncan zvědavě.

„Nic riskantního. Docela poctivý obchod, ale myslím, že by se mi hodil někdo, kdo se vyzná v lepší společnosti."

Duncan pokrčil rameny. „No, stejně máme společnou cestu do Ravensburgu, takže mi o tom můžeš cestou něco povykládat. Kromě toho jste mě vy dva začali zajímat."

„Proč?" zeptal se Erik.

„To, jak jste sebou mrskali... bylo to skvělý. Když jsem Ruperta posledně viděl, byl to kostnatej zmetek, kterej se sotva dokázal udržet na nohou, když chcal, ale teď vypadal docela nebezpečně, když sejmul toho vojáka. Kde jste se takovýhle věci naučili?"

Rup s Erikem si vyměnili pohledy. Calis je varoval před sítí špehů, kterou agenti Smaragdové královny rozmístili po celém Království. Rup si nedělal iluze o ničí poctivosti, ať už to byl jeho vzdálený bratranec nebo ne.

„Buď to byl isalánskej boj beze zbraní, nebo jsem novorozený tele," dodal Duncan.

„Tys to už někde dřív viděl?" zeptal se Erik.

„Říkal jsem přece, že jsem si vydělával na živobytí v Dolině, ne? A tam člověk narazí na pár Isalánců stejně jako na další lidi z Říše, kteří tyhle triky umí." Naklonil se k nim a ztišil hlas: „Slyšel jsem, že když víš, jak na to, dokážeš chlapovi rozdrtit lebku."

Erik přikývl. „Na tom není nic složitého. Stačí ti k tomu držet pevně v rukou kovářský perlík."

Duncan chvilku na Erika zíral, a pak vybuchl smíchy. „To byl dobrej fór, člověče," řekl, když se znovu vrátil ke svému jídlu. „Myslím, že tě budu mít docela rád."

Během jídla pokračovali v hovoru a po večeři Erik zaskočil zkontrolovat koně. Když se vrátil, odešli všichni tři do společné ložnice v prvním poschodí, aby zítra ráno vstali co nejdřív.

Vesnice jim připadala hned na první pohled pořád stejná a snad jen o něco menší. Rup prohlásil: „Vůbec nic se nezměnilo." Krokem vyjeli ze zatáčky, odkud poprvé po dlouhé době zahlédli Ravensburg. Celou poslední hodinu projížděli kolem známých statků, vinic a polí ovsa, ječmene a kukuřice. Ale teď už konečně v dálce zahlédli první malé domky na okraji městečka.

Erik neřekl nic, ale Duncan podotkl: „Mně to tady v ničem jiný nepřipadá, a to jsem tady nebyl roky."

Když minuli známé pomezní kameny, uvědomil si Rup, že se mýlil. Všechno se změnilo: přinejmenším se změnil on a díky tomu se změnilo i to, jak věci viděl. Když přijížděli před hostinec U Useknutého ocasu, poznamenal Erik: „Tady v Ravensburgu se změnilo jen málo věcí - kromě nás," jako by chtěl vyslovit Rupovy myšlenky.

Duncan řekl: „Takhle je to nejspíš vždycky." Erikovi se tenhle přátelský muž hned zalíbil a Rup z toho měl radost, protože měl svého bratrance rád, i když mu moc nedůvěřoval; byl to Avery a Rup věděl, co to znamená. Měli společného jednoho vzdáleného strýce jménem John, který měl strašlivou pověst piráta - dlouho předtím, než se Rup vůbec narodil - a víc než polovina strýců a bratranců, kteří zemřeli před jeho narozením, bylo oběšeno nebo zabito během pokusu o loupež. Nicméně bylo v rodu Averyů dost členů, kteří si vydělávali na živobytí poctivě,

a Rup měl za to, že mu to dává možnost zbohatnout, aniž by se uchyloval k loupežím nebo vraždám.

Když sesedli z koní, vyběhl ze stájí chlapec: „Mám se postarat o vaše koně, pánové?"

„Co jsi zač?" zeptal se Erik.

„Gunther. Jsem kovářův učedník, pane."

Erik mu hodil otěže. „Je tu někde tvůj mistr?" zeptal se.

„Obědvá v kuchyni hostince, pane. Mám ho sem přivést?"

„Nemusíš. Zajdu za ním." Chlapec odvedl koně do stáje.

„Tvoje náhrada?" zeptal se Rup.

„Už to tak vypadá," potřásl Erik hlavou. „Ale určitě mu ještě není ani dvanáct."

„Tys byl ještě mladší, když jsi začal u výhně pomáhat Tyndalovi," připomněl mu Rup.

Pak se vydal za přítelem k zadním dveřím, které vedly přímo do kuchyně. Erik dveře otevřel a vstoupil dovnitř.

Freida, Erikova matka, seděla u kuchyňského stolu a hovořila s kovářem Nathanem. Když Erik vešel dovnitř, zvedla oči ke dveřím. Vytřeštila oči a zbledla jako křída. Napůl vstala; pak obrátila oči ke stropu a omdlela. Kovář ji stačil stěží zachytit, než dopadla na podlahu.

„No to mně podrž," řekl Nathan. „Jsi to ty. Opravdu jsi to ty."

Erik oběhl stůl a vzal matku za ruku. „Dones nějakou vodu," křikl na Rupa.

Rup popadl džbán, naplnil jej u kuchyňské výlevky a donesl kus látky, který namočil a položil Erikově matce na čelo.

Erik se přes matčino nehybné tělo podíval na muže, s nímž seděla u stolu, a zjistil, že si ho kovář prohlíží s úžasem v očích, plných slz. „Ty žiješ. Nevěděli jsme to."

Erik zaklel. „Jsem pitomec."

Rup si sundal cestovní plášť, posadil se a mávl na Duncana, aby si sedl vedle něho. „Rosalyn!" zavolal. „Potřebujeme víno!"

Nathan zavrtěl hlavou. „Rosalyn tady není. Já donesu láhev." Když se napřímil, řekl: „Tak se mi zdá, že to dneska bude na dlouhý hovor."

O chvíli později se vrátil a těsně za ním šel i hostinský Milo. „Bohové! Eriku! Rupe! Vy žijete!"

Erik si s Rupem vyměnil zoufalý pohled a Rup řekl: „No co, mělo to být tajemství, ne?"

„Jdou po vás?" zeptal se Nathan.

Rup vybuchl smíchy. „Ne, mistře kováři. Dostali jsme od samotného krále papír na to, že jsme svobodní muži. A kromě toho i bohatí." Poplácal významně svůj měšec.

Nathan odzátkoval láhev a nalil každému pohár vína, zatímco se Freida pomalu probírala z mrákot. Zamrkala a zašeptala: „Eriku?"

„Tady jsem, maminko."

Objala ho a rozplakala se. „Slyšeli jsme, že tě soudili a popravili."

„Soudili nás," řekl Erik tiše. „Ale nakonec nás omilostnili a jsme zase volní."

„Proč jsi nám aspoň nenapsal?" zeptala se a v hlase jí zazněl vyčítavý tón. Pohladila ho po tváři, jako by nevěřila tomu, že je to skutečně on.

„Nemohli jsme," odpověděl Erik. „Byli jsme v princových službách a" - rozhlédl se po místnosti - „nesměl o tom nikdo vědět. Ale to už je všechno pryč."

Užasle zavrtěla hlavou. Znovu ho pohladila po tváři a pak ho políbila. Položila mu hlavu na rameno a řekla: „Takže bohové vyslyšeli mé modlitby."

Nathan se vážně zahleděl na Erika: „Modlila se, chlapče." Otřel si z tváře slzu a dodal: „Všichni jsme se modlili."

Rup si všiml, že i Erik je dojatý, ale ten své city ovládl, protože je nikdy nedokázal projevovat veřejně. Rup se zhluboka nadechl a najednou mu připadalo, že se také rozpláče.

Erik se zeptal: „A co vy? Jak se máte?"

Freida se posadila na lavici a vzala Nathana za ruku. „Změnila se tady spousta věcí."

Erik přejel pohledem z matky na kováře. „Vy dva?"

Nathan se usmál. „Vzali jsme se loni v létě." Pak se zamračil. „A já doufám, že proti tomu nic nemáš."

Erik zavýskl, naklonil se přes stůl k nevlastnímu otci a když ho objal, málem převrhl láhev s vínem; zachránily ji jen Rupovy bleskové reflexy. „Jestli proti tomu nic nemám! Ty jsi ten nejlepší chlap na světě, Nathane, a kdybych si mohl otce vybrat, vybral bych si tebe." Posadil se a když se podíval na matku, kutálela se mu po tváři slza. Pak objal stejně silně i ji: „Mám z toho takovou radost, maminko."

Freida se zarděla jako nevěsta. „Když jsi utekl, přišel za mnou a byl na mě hrozně hodný. Staral se o mě každý den, Eriku." Pohladila Nathanovu tvář tak něžně, jak to u ní Erik nepamatoval - ani pokud šlo o něho samotného. „Znovu ve mně probudil lásku."

Erik praštil dlaní do stolu: „To se musí oslavit!" Otočil se k Miloví. „Dneska večer chci na stole to nejlepší víno a jídlo, za jaké by se nemusela stydět ani keshanská císařovna!"

„Ujednáno!" Milovi se také leskly oči. „A já vám naúčtuju jen nákupní cenu!"

Rup se rozesmál. „Ty ses nezměnil ani v nejmenším, mistře hostinský."

„Kde je Rosalyn?" zeptal se Erik. , '

Milo s Nathanem se na sebe podívali a kovář řekl: „Se svou rodinou, Eriku."

Erik se nechápavě rozhlédl. „Rodinou? Její otec jsi přece -"

Rup se natáhl a stiskl příteli paži. „Je se svým manželem, Eriku." Podíval se na Milá. „Takhle to Nathan myslel, že?"

Milo přikývl. „Ano - a kromě toho jsem už dědeček."

Erik se znovu posadil. Zmítal se teď ve víru citů. „Ona má dítě?"

Milo se na něho podíval. „Už je to tak."

„A kdo je otec?" zeptal se Erik.

Milo se rozhlédl po kuchyni. „Provdala se za mladého Rudolfa, pekařova učedníka; znal jsi ho přece?" Erik přikývl. „Tak z toho už je teď tovaryš a brzy si založí vlastní pekárnu. Bydlí spolu na druhé straně náměstí."

Erik vstal. „Znám ten dům. Musím ji vidět.",

Freida se ho snažila uklidnit: „Jdi pomalu, synku. Taky myslela, že jsi mrtvý."

Naklonil se k matce a znovu ji políbil na tvář: „Já vím. Pokusím se ji nevyděsit k smrti. Chci, aby sem dneska přišla." Rychle dodal: „I s Rudolfem."

„Půjdu s tebou," nabídl se Rup.

Freida mu stiskla ruku. „A vraťte se brzy, nebo si budu myslet, že se mi tohle všechno jen zdálo."

Erik se zasmál. „To těžko. Rupův bratranec Duncan vám tady zatím bude vyprávět o svých hrdinských a odvážných činech."

Bratranci se na sebe usmáli. Nathan řekl: „Ale doufám, že se nebude moc odvažovat."

Erik se zasmál. „Za chvilku jsme zpátky."

Oba mladíci vyšli z kuchyně do nálevny a předními dveřmi na ulici. Pokračovali rychle ulicí, která vedla k náměstí, a stěží věnovali pozornost těm obyvatelům městečka, kteří se zastavili a s otevřenými ústy zírali na známé postavy Erika von Darkmoora a Ruperta Averyho, kteří kolem nich procházeli. Jeden muž vytřeštil oči a

upustil džbán s vínem, když kolem něho prošli dva lidé, prohlášení za mrtvé. Několik lidí seje pokusilo oslovit, ale mladíci kolem nich prošli ještě dřív, než je napadl vhodný pozdrav.

Když došli na náměstí, zabočili a vykročili k pekárně, kde žil a pracoval Rudolf. Rup si u předních dveří všiml, že Erik zaváhal. Věděl, že přítelovy city k Rosalyn nebyly nikdy jednoduché. Pokládal ji za svou sestru, ale zároveň mezi nimi bylo něco víc. Rup stejně jako ostatní ve městě věděl, že je Rosalyn do Erika zamilovaná, i když mladý kovář byl příliš nevšímavý na to, aby mu to došlo. Až těsně před útěkem z Ravensburgu si uvědomil, že k němu dívka chová i jiné city než sesterské. Nejednou o tom s Rupem mluvil. A Rup věděl, že Erik pořád ještě neví, jak by se k ní měl chovat.

Erik se najednou za svou nejistotu zastyděl a otevřel dveře pekárny. Vstoupili dovnitř. Rudolf stál za malým pultem a když vzhlédl, začal: „Budete si -" Pak vytřeštil oči. „Eriku? Rupe?"

Erik se na něho přátelsky usmál. „Zdravím tě, Rudolfe." Natáhl ruku a přešel ten kousek prostoru mezi dveřmi a pultem. Rup šel jen o krok za ním.

Nedalo se říct, že by se Rup a Erik s Rudolfem nějak zvlášť přátelili, ale v městečku tak malém jako byl Ravensburg se všechny děti navzájem dobře znaly. „Myslel jsem, že jste mrtví," zašeptal pekařský tovaryš, jako by se bál, že ho někdo uslyší.

„Zdá se, že si to tady mysleli všichni," poznamenal Rup. „Ale král nás omilostnil."

„Král?" zeptal se Rudolf. Očividně to na něho udělalo velký dojem a když se chopil Erikovy ruky, potřásl mu s ní skoro až uctivě. Pak podal ruku i Rupovi.

„Ano," přikývl Erik. „A tak jsme se vrátili." Když se Rudolf skoro neznatelně zamračil, dodal rychle: „Ale jen

na pár dní. Teď pracuju pro prince z Krondoru." Ukázal na znak na své tunice. „Musím se tam vrátit do konce tohoto měsíce."

Rudolf se uvolnil. „Tak to tě rád vidím." Prohlédl si Erika od hlavy k patě. „Předpokládám, že chceš vidět Rosalyn?"

„Byla to moje sestra," pousmál se Erik.

Rudolf přikývl. „Pojďte se mnou dozadu."

Rup s Erikem přešli na konec pultu, kde jim Rudolf zvedl kus vyklápěcí desky, a prošli za něj. Pak následovali pekaře do jeho hájemství a pokračovali kolem vychladlých pecí, které se znovu roztopí až za soumraku. Pekaři pracovali jen v noci, aby mohli své zboží prodávat hned zrána čerstvé. Na pekaře čekaly dlouhé stoly a kádě, do nichž se po večeři dá kvasit droždí, byly zatím prázdné. Na naplnění čekaly dlouhé řady chlebových forem a v rohu spali dva učedníci, kteří odpočívali před celonoční prací.

Rudolf došel k dalším dveřím; vyšli z pekárny a přešli malou uličku k budově, kde bydlel starý pekař a kde měl svůj pokoj i Rudolf s rodinou. Rudolf je požádal: „Počkejte tady," a vstoupil dovnitř.

O několik okamžiků později se ve dveřích objevila Rosalyn, která si držela u boku dítě. Pevně se chytila rámu dveří, zatímco se Rudolf postavil za ni, aby ji v případě potřeby podepřel. „Eriku?" zašeptala. „Rupe?"

Erik se usmál a Rosalyn udělala krok dopředu a pevně ho jednou rukou objala. Jemně ji k sobě přitiskl a snažil se neublížit malému uzlíčku, který držela druhou rukou. Pak si najednou uvědomil, že Rosalyn pláče.

„Ale no tak," řekl tiše a odtáhl se od ní. „Neplač. Už je to v pořádku. Sloužil jsem princi z Krondoru a ten mě omilostnil."

„Ale proč jsi nám nedal vědět?" zašeptala chraptivě.

Rupa překvapil hněv, který v jejím hlase uslyšel, ale Erik se jen podíval na Rudolfa, který přikývl.

„Nemohli jsme," Erik ukázal na znak na své tunice a pokračoval: „Složil jsem přísahu a pracuju pro prince, takže jsem nemohl s nikým mluvit o svém životě od chvíle" - nechtěl se zmiňovat o znásilnění a soudu v Krondoru - „kdy jsem odsud odešel. Ale teď jsem tady."

Rosalynino dítě se začalo vrtět a kňourat a ona je uklidňovala: „Tiše, Gerde." •

„Gerd?" zeptal se Erik.

„Tak se jmenoval můj otec," odpověděl Rudolf.

Erik přikývl a zahleděl se na chlapečka. Najednou zbledl a Rup viděl, jak se mu podlomila kolena. Popadl ho za paži, zatímco se mladík chytil dveřního rámu.

„Co je?" zeptal se Rup a pak se podíval na dítě znovu. A uvědomil si to. Rudolf byl rozložitý, malý muž s rudohnědými vlasy. Dítě mu nebylo podobné ani v nejmenším. Ale podle výrazu v malé tvářičce a velikosti dítěte si najednou uvědomil, co se stalo, zatímco byl s Erikem pryč.

Zdálo se, že Erik není schopen jediného slova, a tak Rup zašeptal: „Stefanovo?"

Rosalyn přikývla. S pohledem do tváře svého nevlastního bratra pronesla: „Gerd je tvůj bratranec, Eriku."

Kapitola třetí

OBCHODY

Dítě se rozplakalo.

Rup se zasmál, zatímco Erik je co nejrychleji vracel Rosalyn. Nabídl se, zejí chlapce podrží, ale po necelé minutě zjistil, že synovce nedokáže udržet.

Nálada v místnosti byla ostražitá - připomínala směsici radosti a obav. Všichni v nálevně hostince U Useknutého ocasu sice měli radost z toho, že se Erik a Rup vrátili živí a zdraví, ale zároveň věděli, že se zpráva o této události rychle donese jeho nevlastnímu bratru. Oběma mladíkům sice možná Stefanovu vraždu odpustil princ z Krondoru, ale druhý bratr, Manfred, na ni možná nikdy nezapomněl. A určitě na ni nezapomněla Stefanova matka. Všichni věděli, že pokud šlo o rozlícené šlechtice, byla mezi literou zákona a jejím uvedením v platnost velká mezera.

Milo s Nathanem odvedli Rupa stranou a kovář se zeptal: „Chcete se tady zdržet dlouho?"

Rup se podíval na Erika, který si prohlížel jeho bratrance, jehož maloměstský život viditelně okouzloval. „Erik chtěl

hlavně vidět matku a vás. Já si tady chci vyřídit nějaký obchod. Zmizíme odsud nejpozději do týdne."

„Radši dřív než později, Rupe," zašeptal kovář.

Rup přikývl. „Já vím. Mathilda von Darkmoor."

Milo si poklepal ukazováčkem na nos a dal tak najevo, že mladík usuzuje správně.

Rup řekl: „Ale Freida ohrožovala nástupnické právo Mathildina syna. Říkáte přece všem, že je to dítě Rudolfovo, ne?"

„Ano," odpověděl Nathan.

„Ale každý, kdo má oči k dívání pozná, čí vlastně je," Milo se podíval přes místnost na vnuka. „V tomhle městě se nic neutají. Teď už o něm baron určitě ví."

Rup pokrčil rameny. „Možná, ale já slyšel, jak Manfred mluví s Erikem -"

„Kdy?" zeptal se Nathan přiškrceným šepotem.

„V cele smrti. Tu noc před popravou. Přišel a říkal Erikovi, že k němu žádné nepřátelství necítí; říkal, že Stefan byl svině."

Nathan zavrtěl hlavou. „Jinou věc by říkal člověku, který má zítra zemřít, a jinou zase tomu, kdo by ohrožoval jeho titul barona."

Rup vrtěl hlavou: „Mně to jako problém nepřipadá. Manfred říkal, že je tu spousta panchartů jako Erik. Zdá se, že starej baron byl na ženský."

Milo přikývl. „To je pravda. Slyšel jsem, že ve Wolfsheimu je jeden kluk, který je Erikovi strašně podobný."

„V každém případě," shrnul to Nathan, „se odsud pokus dostat Erika co nejdřív. My budeme dělat na ochranu toho dítěte všechno, co bude v našich silách, ale pokud Erikova přítomnost přitáhne na Gerda nějakou zvláštní pozornost..."

„Udělám, co bude možné," odpověděl Rup. „Musím tady zařídit nějaký obchod a čím dřív budu hotov, tím dřív vyrazíme."

„Můžeme ti nějak pomoct?" zeptal se kovář.

Rupovi probleskl v očích vypočítavý výraz. „No, teď, když jste se o tom zmínil, by se mi hodil spolehlivý vůz - ale ne moc drahý, chápejte."

Milo obrátil oči ke stropu a Nathan se tak očividnému triku zasmál. „Vůz najdeš jedině u Gastona, jako vždycky," řekl kovář.

Erik se podíval k místu, kde se jeho přítel bavil s kovářem a hostinským; všichni tři se usmáli, zatímco Nathan vybuchl smíchy nad nějakou Rupovou poznámkou. Erik se spokojeným úsměvem potřásl hlavou. Rup to gesto zahlédl a oplatil mu je, jako by chtěl říct: „Ano, je dobře být zase doma."

Rup vstal za úsvitu jen s malou kocovinou a vydal se na okraj městečka.

„Gastone!" zavolal, když přišel ke svému cíli. Budova byla jen polorozpadlá stodola, přebudovaná do podoby skladiště s malým přístavkem vpředu. Nad vchodem se nacházel vývěsní štít, na němž byla namalována dvě zkřížená kladiva - tak, jak se často ve znacích užívalo šlechtických mečů.

Rup došel ke dveřím do krámu právě ve chvíli, kdy se v nich objevila hlava a muž s úzkou tváří nepopsatelného věku si ho prohlížel. „Avery?" vykřikl zpola potěšené a zpola podrážděně nad jeho způsoby. „Myslel jsem, že tě oběsili."

Rup mu podal ruku. „Neoběsili," odpověděl.

„Už to tak vypadá," kývl muž jménem Gaston. Mluvil s lehkým přízvukem, obvyklým v malých vesnicích u vody v

bastyrské provincii, ale v Darkmooru žil už dávno předtím, než se Rup narodil. Potřásl mladíkovi rukou: „Co bys rád?"

„Máš vůz?" zeptal se Rup.

„Jeden bych prodat mohl. Stojí vzadu; žádná sláva to není - potřebuje trochu opravit - ale jinak je v pořádku."

Obešli budovu, směs tesařské dílny, koželužny a drátenického skladiště. Gaston nebyl mistrem v žádném oboru, ale dokázal spravit skoro všechno a byl jedinou pomocí pro ty z obyvatel městečka, kteří neměli dost peněz na to, aby mohli zaplatit místnímu kováři nebo tesaři. Když měl chudý sedlák kosu, která musela vydržet ještě alespoň jednu sklizeň, odnesl ji ke Gastonovi a ne do kovárny, kde pracoval Erik jako učedník pro starého Tyndala a později pro Nathana. Rup slyšel Erika říkat, že Gaston možná není nejlepší kovář, ale základy řemesla zná. A Rupův otec odvážel poškozené vozy vždycky jen ke Gastonovi.

Přešli k nízkému plůtku, vyrobenému většinou jen z odřezků, které Gaston porůznu našel, a muž otevřel malou vratkou branku. Zavrzala na nepromazaných skřípavých závěsech, a Rup vstoupil na dvůr, kde Gaston skladoval většinu svého majetku. Rup se na okamžik zastavil a potřásl hlavou. Byl na tomhle dvoře snad tisíckrát; vždycky ho ale přivádělo k úžasu, když spatřil obrovské hromady odpadků, které Gaston posbíral: kupu úlomků kovu, starou skříň, plnou hadrů, velkou zakrytou hromadu dříví, a to všechno uložené podle Gastonova pořádku, v němž by se nikdo jiný nedokázal vyznat, ale Rup věděl, že tady se nic neztratí. Pokud měl Gaston to, co jste potřebovali, věděl také, kde to leží a dokázal to najít v okamžiku.

„Viděl jsem tvýho tátu."

„Kde je teď?" zeptal se Rup, i když ho to moc nezajímalo.

„Vyspává opici. Předevčírem se vrátil z jízdy do Saladoru. Šest, sedm vozů, teď už si nevzpomínám, ale dojeli tam v pořádku a dostali příplatek; pak tam nabral něj akej náklad a vrátil se, takže si včera večer udělal volno."

Gaston trhl palcem přes rameno ke hromadě hadrů pod jedním ze dvou vozů, které stály poblíž závětmé strany stodoly. Rup k ní přešel a zjistil, že se z ní line chrápání. Pak si uvědomil, že jeden z těch vozů patří jeho otci. Poznal jej stejně snadno jako svou vlastní postel. A popravdě řečeno se pod ním vyspal stejně často jako v ní. Když se otec opil a dostal jednu ze svých zuřivých nálad, schoulil se mladík raději pod plachtovinou, než aby vytrpěl další nesmyslný nářez.

„To se tak spráskal, že nemohl ujít ty tři ulice domů?" Rup si klekl a odhrnul ten nejvrchnější hadr. Do nosu ho udeřila tak silná vlna smradu, že si okamžitě přál, aby ho to ani nenapadlo. Nejen že se otec pěkných pár dní nekoupal, ale zápach, který se mu linul z úst, málem srazil Rupa naznak.

„Fuj!" Rup raději o pár kroků ustoupil.

Gaston se poškrábal na bradě: „No, popravdě řečeno, pár flašek jsme urazili. A Tom to všechno platil, takže jsem ho nechtěl nechat jen tak ležet na ulici. Odvlekl jsem ho sem; ať jsem zatracenej Jestli se mi ho chtělo táhnout celou cestu až domů."

Rup potřásl hlavou. „Tomu rozumím." Zahleděl se do tváře chrápajícího otce. Připadal mu teď nějak menší. Rup se tomu podivil, ale věděl, že by mu připadal dost velký, kdyby ho někdo předčasně probudil.

Pak se zasmál. Už dávno nebyl malý chlapec a otec byl už celé roky menší než on. Rupa napadlo, co by se asi stalo, kdyby se po něm jeho otec rozehnal; přikrčil by se jako dítě před ranou rozzuřeného rodiče, nebo by jednal bezmyšlenkovitě a zlomil by mu čelist?

Nechtěl to zjišťovat zrovna teď a tak řekl: „Necháme ho spát. Nejspíš si ani nevšiml, že jsem pryč, takže pochybuju, že by měl nějakou radost, že jsem zpátky."

„Takhle bys o něm mluvit neměl, Rupe. Dost ho rozčílilo, když se doslechl, že tě mají oběsit. Párkrát o tom mluvil. Říkal, že třicet let nucených prací by úplně stačilo."

Rup potřásl hlavou a změnil téma hovoru. „Ten vůz?"

„Je to tenhle," Gaston ukázal na ten, který stál vedle vozu Rupova otce. Byl to slušný vůz, i když mu chybělo pár součástek a potřeboval natřít.

Rup si jej rychle prohlédl a ujistil se, že jsou v pořádku hlavně osy a kola. „Bude potřeba vyměnit pár součástek na oji, ale mělo by to stačit. Kolik?"

Začali smlouvat a po chvilce si plácli. Cena byla o něco vyšší, než by si Rup přál, ale byla celkem solidní a přesně takový vůz potřeboval. Zaplatil Gastonovi a zeptal se: „Co koně?"

„Nejlevnější zdravý zvířata najdeš pořád u Martina," odpověděl Gaston. „Tvůj táta ale má jedno spřežení navíc. Vyhrál je minulej měsíc v kostkách."

V Rupově tváři se mihl vypočítavý výraz. „Díky. To se mi může hodit." Podíval se na chrápající otcovu postavu a dodal: „Jestli se vzbudí dřív, než se vrátím, tak ho tady zdrž. Potřebuju si s ním promluvit, ještě než odjedu z města."

Rup vyrazil k bráně a Gaston se zeptal: „Kam máš namířeno teď?"

„Do Cechovní síně vinařů a pěstitelů. Musím nakoupit nějaké víno."

Vyšel ze dvora a vyrazil ulicí města, které se až teď začalo ospale budit. Obchodníci už byli ve svých krámech a teď vycházely z domů ženy na nákupy pro rodiny. Rup několik známých tváří pozdravil pokývnutím hlavy, ale většinou přemýšlel o svém prvním kroku k bohatství.

Když dorazil na náměstí a vyrazil k budově Cechovní síně vinařů a pěstitelů, vyrušil ho z úvah zvuk kopyt koní na dláždění. Podle zvuku Rup poznal, že se blíží rychle. O chvíli později se zpoza rohu domu, do něhož měl namířeno, vynořilo klusem pět jezdců. Chodci jim uhýbali z cesty a pět mužů v barvách baronství se nevšímavě prohnalo kolem. Rup poznal, že je vede stejný kaprál, na kterého narazili ve Wilhelmsburgu a věděl, kam má tahle pětice namířeno: k Milově hostinci. Rup zaváhal a rozhodl se, že tam nepoběží. Musel uzavřít obchody a kromě toho si byl jist, že jde o věc mezi Erikem a jeho nevlastním bratrem Manfredem. Jestli chtěl baron hovořit i s Rupem Averym, mohl se po něm poohlédnout, až konečně najde Erika. Rup vstoupil do síně cechu.

Erik obdivoval kovárnu. Nathan s učedníkem Guntherem mu ukazovali změny, které tu provedli poté, co Erik odešel. Nebyly nijak velké, ale Erik musel obdivovat chlapcovu práci. Bylo jasné, že na Nathanovi visí a chová se k němu úplně stejně jako kdysi Erik: očividně ho pokládal za svého nevlastního otce. Nathanovy vlastní děti zahynuly v téměř zapomenutém útoku na jejich domov a kovář se o své učedníky staral jako žádný jiný.

„Vypadáš dobře," řekl Nathan. „V armádě se ti líbí?" Erik pokrčil rameny. „Je tam spousta věcí, které mi vadí, ale... ano, myslím, že se mi líbí ten řád, to, že víš, co se od tebe čeká."

Nathan kývl na Gunthera, aby si našel nějakou práci a nechal je o samotě. „A co zabíjení?" .

Erik znovu pokrčil rameny. „Ani moc ne. Někdy je to jako sekání dřeva na oheň. Něco, co se musí udělat. Jindy jsem měl zase takový strach, že jsem ani nevěděl, co dělám. Ale většinou je to... já nevím... odporné."

Nathan přikývl. „Pracoval jsem svého času pro spoustu vojáků, Eriku. Dávej si pozor na ty, které ta řezničina baví. Hodí se, když je potřeba zabíjet, ale jsou jako hlídací psi. Většinu času je lepší držet je na krátkém řetěze."

Erik se na Nathana podíval a jejich pohledy se setkaly. Pak se Erik usmál. „Přísahám ti, že se mi to nikdy nezačne líbit."

„Tak to dodrž," oplatil mu Nathan úsměv. „I když bych byl radši, kdyby se z tebe stal dobrý kovář."

„Kovařinaje něco, o čem stále sním. Možná bych ti mohl -"

„Nathane! Eriku!" Do kovárny vběhl Rup.

Erik řekl: „Tak co, jak se to má s tím tvým záhadným obchodem?"

„Skoro hotovo," odpověděl Rup. „Ještě pár věcí a můžu vyrazit." Pak se zašklebil. „Po městě se potloukají vojáci a hledají tě."

Ať už na to chtěl Erik odpovědět cokoli, přerušil ho zvuk jezdců, kteří se objevili na dvoře u hostince. Muži vykročili z kovárny, obešli stodolu a dorazili na dvůr právě ve chvíli, kdy se pět baronových vojáků chystalo sesednout.

Erik poznal jejich vůdce, kaprála, kterého potkali předevčírem. „Vy," řekl a ukázal na Erika s Rupem. „Baron si s váma chce promluvit."

Rup zvrátil oči k nebi a poplácal se po kapse tuniky, aby se ujistil, že v ní ještě pořád má královskou listinu. „Nemůže to počkat?"

„Ne! Ale můžete si vybrat: buď pojedete na svejch koních, nebo vás s radostí k baronovi přivleču svázaný."

Rup se zašklebil: „Radši si vezmu koně."

O chvilku později Rup s Erikem nasedli a projeli kolem vojáků. Kaprál vykřikl: „Co je? Kam si to šinete, zatraceně?"

Zpomalili, aby je mohl kaprál dohnat, a Erik řekl: „Přijeli jste klusem a přitom se vaši koně stěží zadýchali a žádný není zpocený. Takže jste nemohli jet dál než dva kilometry. Manfred táboří na staré ovčí pastvině za městem."

Kaprál se zatvářil užasle, ale než mohl něco říct, kopl Erik koně do slabin a vyrazil klusem s Rupemjen o krok pozadu. Vojáci jeli za nimi a všech sedm ujíždělo ulicemi městečka.

O několik minut později vyjeli za poslední domy na východním okraji Ravensburgu a přesně podle Erikovy předpovědi našli Manfredův lovecký stan postavený na staré ovčí pastvině poblíž křižovatky cesty na jih a královské silnice.

Erik seskočil ze sedla a hodil otěže strážnému, který stál vedle vchodu do stanu. Teprve pak dorazilo na pastvinu pět jezdců a Erik se otočil ke kaprálovi. „Jak se jmenuješ?" zeptal se ho.

„Alfred," odpověděl kaprál. „Proč?"

Erik se usmál. „Jen jsem to chtěl vědět. Pohlídej mi koně."

Společně s Rupem pak přesel ke stanu a jeden ze strážných před nimi odhrnul chlopeň.

Uvnitř seděl Erikův nevlastní bratr Manfřed. „Popravdě řečeno jsem nečekal, že vás dva ještě někdy uvidím," baron jim pokynul, aby se posadili, „vzhledem k okolnostem, za jakých jsme se posledně setkali."

„Tenkrát jsem si myslel totéž," odpověděl Erik.

Rup si oba bratry prohlédl. Manfred nebyl Erikovi vůbec podobný. Erik byl v mnohém podobný otci a právě to nejvíc přispělo ke snaze, s jakou pro něho Manfredova matka požadovala smrt poté, co zabil jejího nejstaršího syna Stefana. Manfred byl na druhou stranu spíš po ní. Byl snědý, vášnivý a svým způsobem i hezký. Obličej mu

zdobila pečlivě zastřižená bradka, což byl poslední výkřik šlechtické módy; Rupovi to připadalo trochu potrhlé, ale nechával si svůj názor pro sebe.

„Můj lord vévoda ze Saladoru, který je - jak jistě víš - králův bratranec, mi přikázal, abych poslal do Krondoru četu mužů ke zvláštní službě. Neznám podrobnosti, ani na jak dlouho to má být a proč. Víš o tom něco?"

Erik přikývl. „Něco ano."

„Řekneš mi to?"

„Nemůžu."

„Nemůžeš, nebo nechceš?"

„Obojí," odpověděl Erik. „Pracuju pro prince a musím poslouchat jeho pokyny ohledně toho, co smím a nesmím říkat."

„Pokud nebudeš nic namítat, tak bych je poslal do Krondoru společně s tebou a tvým přítelem."

Erik se opřel. „Jako eskortu?"

Manfred se usmál a v jeho výrazu se objevila podoba jejich společného otce. „Dá se to říct i takhle. Protože pracuješ pro prince, předám ti nad nimi velení. A vzhledem k tomu, jak svědomitý voják jsi, nepochybuji o tom, že pojedeš nejkratší cestou, abys je dovedl k našemu nejmilostivějšímu princi co nejrychleji."

Erik se naklonil. „Kdybych ti to mohl říct, Manfrede, udělal bych to. Nedokážeš si ani představit, jak důležité pro mě bylo, když jsi za mnou přišel do cely smrti; byla to z tvé strany laskavost. Změnilo to pro mě celou situaci. Ale až se nakonec přece jen dozvíš, proč princ potřebuje tvé muže, pochopíš, proč jsem ti o tom nemohl nic říct a proč to bylo tak důležité."

Manfred si povzdechl. „No tak dobře. Doufám, že se ani jeden z vás v Ravensburgu moc dlouho nezdrží?"

Erik zvedl obočí. „Já se musím do konce měsíce vrátit do Krondoru, ale Rup je svobodný člověk a může tady klidně zůstat."

„Může zůstat kde chce, ale pokud je tvůj přítel moudrý, raději odjede. "Podíval se na Rupa. „Matka neodpustila ani jednomu z vás a i když já vám nic zlého nepřeji, nedokáži vás ani chránit před jejími špehy. Pokud se chcete dožít klidného stáří, zkuste to někde jinde."

Naklonil se k Erikovi, ztišil hlas a z tváře mu zmizel úsměv. „Touhle novou tunikou jsi získal mocnou ochranu, Eriku. Dokonce až sem, do ospalého Darkmooru, dolehla zpráva o Krondorském orlu; a ty jsi muž princova muže. Ale tvůj přítel Rupert nemá žádné ochránce a jen několik spojenců. Bude lepší pro nás všechny, když ho odsud odvezeš s sebou."

„Dávám dohromady náklad a za pár dní i se svým bratrancem odjedu," doplnil Rup.

Manfred vstal. „Raději co nejdřív. Bude nejlepší, když už nebudete ve městě, až se matka dozví, že žijete a že jste zpátky v jejím dosahu." Podíval se z jednoho na druhého a dodal: „A raději si dávejte pozor i v Krondoru."

„Co dítě?" zeptal se Erik.

„Matka ještě pořád neví, že vůbec existuje," řekl Manfred, „a tak bych to chtěl udržet co nejdéle." Vypadal ustaraně. „Tohle je trochu jiná záležitost než pokud šlo o tebe, Eriku. Ten chlapec je dítě Stefana a ne jejího suchopárného manžela. Je to její vlastní vnuk. Ale je to panchart a protože jsem se zatím ještě neoženil..."

„Rozumím."

„Už tě napadlo, že by ji tvá přítomnost v Ravensburgu mohla proti tomu dítěti poštvat?"

Erik pokrčil rameny. „Takhle jsem o tom neuvažoval. Popravdě řečeno, Manfrede, za poslední dva roky jsem

moc nepřemýšlel. Na takové věci jsem prostě neměl čas. Byla spousta práce."

Manfred potřásl hlavou. „Změnil ses. Když jsme se setkali, byl jsi jen obyčejný vesnický kluk, ale teď... jsi daleko tvrdší muž, Eriku."

Erik se zahleděl do bratrovy tváře. „Myslím, že nejen já."

Manfred vstal a řekl: „Jsem 'na lovu', takže myslím, že bych měl matce předvést nějaké výsledky celodenního úsilí, až se večer vrátím domů. Vraťte se zpátky do města; odvedenci se objeví zítra u toho hostince, ve kterém bydlíš."

Erik následoval barona ven. „Doufám, že se jednoho dne setkáme za daleko příznivějších okolností."

Mangred se zasmál a jejich podoba byla znovu velmi výrazná. „O tom pochybuji. Naše osudy a cesty jsou rozdílné, bratře. Dokud se neožením a nebudu mít dítě, bude tě matka pokládat za hrozbu svému rodu. Takhle to je."

Rup suše prohodil: „Tak se ožeňte a nějaké dítě si pořiďte."

„Kdyby to bylo tak jednoduché," povzdechl si Manfred. „Sloužím králi a musím být poslušným služebníkem vévody ze Saladoru. Ani jeden z nich zatím nerozhodl o tom, která urozená dívka by pro dobro Království byla jako nastávající manželka nejvhodnější." Povzdechl si sice skoro neznatelně, ale Erikovi to neuniklo. „A popravdě řečeno jsem je k tomu rozhodnutí nijak netlačil. Ve společnosti žen jsem... nervózní."

„Je tu někdo další?" zeptal se Erik, když vycítil, že nevlastní bratr jen stěží dokáže zvládnout nějaký skrytý smutek.

Na Manfredově tváři se objevil neutrální výraz. „Nechci o tom mluvit."

Erik už neměl bratrovi co říct a ten mu ani nepodal ruku. Erik zasalutoval a vykročil zpátky ke koni. Pak se ještě jednou obrátil: „Ten kaprál, jmenuje se Alfred."

„Co je s ním?" >

„Pošli ho s těmi odvedenci."

Manfred potřásl hlavou a lehce se usmál. „Máš s ním nějaké vyřizování?"

„Tak trochu."

Manfred pokrčil rameny. „Toho chlapa ti moc doporučit nemohu. Je to rváč. Kvůli tomu to taky nikdy nedotáhl na seržanta."

„Přesně tyhle lidi potřebujeme," přikývl Erik. „Jakmile se přestanou rvát, je to přesně ten druh chlapů, jací se nám hodí."

„Máš ho mít." Manfred se otočil a zmizel ve stanu.

Oba mladíci se vyhoupli do sedel. Erik se podíval dolů na Alfreda: „Zatím nashle, kaprále."

„Však se ještě uvidíme, pancharte," zavrčel Alfred a zamračil se na něho.

„No s tím počítej," oplatil mu Erik jeho výraz.

„Dřív, než si myslíš," dodal Rup s úsměvem.

Pobídli koně patami, opustili vojáky a vrátili se do Ravensburgu.

„A já ti zase říkám, že jestli na ten vůz naložíš jedinej sud, tak se zlomí osa!" zařval Tom Avery.

Rup se na otce, který byl jen o něco menší než on, chvíli mračil, a pak řekl: „Máš pravdu."

Tom zamrkal, krátce přikývl a zabručel: „To si teda piš, že mám pravdu."

Na dvoře za Gastonovým krámem stály dva vozy, naložené malými soudky vína. Duncan snad potřetí nebo počtvrté pečlivě zkontroloval každý úvaz plachty a tvářil

se přitom, jako by pochyboval, že je možné tolik soudků vína bezpečně převézt.

Rup strávil celý den uzavíráním obchodů a utratil všechny peníze, které měl - společně s těmi, které mu dal Erik - za slušné víno. Doufal, že jakmile je doveze do Krondoru, vynese mu solidní zisk.

I když Rup nebyl žádný odborník, pokud šlo o víno, vyrůstal v Ravensburgu a věděl o tomto nápoji víc než kterýkoli obchodník v Krondoru. Věděl také, že vysoká cena vína v princově městě je způsobena vysokými náklady na přepravu lahví. V sudech byly převáženy jen daleko obyčejnější stolní značky. Ale menší soudky středně chutného nápoje, které byly naráženy v nálevnách v okolí, se nikdy nedovážely dál než do vedlejší vesnice, protože takové obchody byly velice nevýnosné v místech, kde bylo kvalitní víno obvyklejším nápojem než voda. Rup chytře nakoupil směsové značky, o nichž věděl, že jsou o něco lepší než ty, které se nalévají v princově městě. Vypočítal si, že pokud dokáže své zboží dostat do hostinců v obchodní čtvrti, které navštěvovali místní podnikatelé, mohla by mu tato jediná cesta vynést až trojnásobný zisk - včetně ceny koní a vozů.

Duncan se zeptal: „A víš určitě, že dokážeš tenhle vůz uřídit?"

Tom se k němu prudce otočil a zavrčel: „Rup je prvotřídní kočí - a ty jsi mohl bejt taky takovej, kdybys tenkrát neutekl za tou holkou -"

Duncan zavzpomínal a usmál se. „Alice," doplnil. „Nevydrželo to dlouho. Kromě toho" - položil ruku na jílec meče, který mu visel u boku - „si vydělávám posledních patnáct let tímhle."

„No, ten se nám šikne taky," Tom si přejel rukou bradu. Přes ně tam ho udeřil pěstí Rup, když se starý muž probudil a začal na syna řvát. Celkem třikrát se pokusil na

chlapce vrhnout a třikrát skončil v prachu na zemi. V posledním případě zdůraznil Rup svou netrpělivost s takovými hádkami ještě bočním úderem na čelist. Poté už se Tom Avery díval na syna s novou úctou. Teď se k němu obrátil s otázkou: „Víš jistě, že se na ty cestě, o který jsi mluvil, vyznáš?"

Rup přikývl. Byla to cesta, která vedla lesy, a místy vypadala spíš jen jako stezka; právě na téhle cestě potkal s Erikem Helmuta Grindla, obchodníka z Krondoru. Rup se tehdy dozvěděl, že z Ravensburgu do Krondoru vede cesta, kterou je možno dojet do princova města bez placení poplatků na královské silnici. Erik měl dokumenty od prince, které ho po celou cestu z Ravensburgu poplatků zprošťovaly, ale Erik se svou četou odvedenou vyrazili do Krondoru už ráno a budou v cíli o týden dřív než pomalé vozy.

Rup věděl, že vozy jsou naloženy až na hranici nosnosti a pokud dojde k nějakým problémům, uvízne polovina nákladu v lesích mezi Darkmoorem a pobřežím. Ale pokud jeho plán vyjde, bude moci začít investovat do obchodu poněkud víc peněz a věděl, že to, co touto cestou vydělá, mu pomůže odstartovat slibnou kariéru.

„No, nebudeme se zbytečně zdržovat," řekl Rup. „Čím dřív vyrazíme, tím dřív tam budeme." Nezmínil se o tom, že ho Manfred varoval před matčinou pomstou. Nevěřil Duncanovi natolik, aby mohl počítat s tím, že by s nimi zůstal v případě, kdyby se dozvěděl o možných úkladech. Věděl, že otci může věřit, že vůz uřídí; o Tomu Averym se mohlo říkat cokoli, ale když byl střízlivý, svou práci odváděl skvěle. Ale v boji nebyl k ničemu - přes všechny ty řeči, kterými se chvástal, když něco vypil. „Pojedeš se mnou," řekl Rup Duncanovi. „Já ti ukážu, jak se kočíruje."

Duncan zvedl oči k nebi, ale na kozlík se vyšplhal. Prodal svého koně a získal tak podíl na Rupově obchodu,

takže teď vlastnil část jednoho vozu, čtyř koní a spousty vína. Rupův otec si počítal své obvyklé ceny a ani o měďák míň nebo víc, což Rupa potěšilo. Mohl být rád, když se k němu vlastní otec choval jako k jinému obchodníkovi.

Gaston jim zamával na rozloučenou, když vyjeli branou z jeho dvora a vyrazili po dláždění Ravensburgu. Vozy pod vahou nákladu skřípaly a sténaly a koně si odfrkávali, jak zabírali, ale konečně vyrazili na cestu a Rupa naplnil pocit očekávání.

„Hlavně se nenechte někde zabít," zavolal za nimi Gaston a zavřel bránu.

Rup se přikrčil za vozem a místem, kde předtím vyčnívala jeho hlava, proletěl další šíp; první se zarazil do dřeva jen několik centimetrů od jeho čela. Křikl na Duncana a otce, aby je varoval, zalezl pod vůz, vytasil meč a snažil se zjistit, odkud se ty šípy berou.

Z večerního šera zasvištěl třetí šíp a Rup si zapamatoval směr, odkud podle jeho názoru vyletěl. Mávl na Duncana, že se proplíží za vozy a obejde bandity zezadu. Duncan přikývl a udělal rukou kruh kolem tábora - Rup si má dávat pozor, protože tady mohou být ještě další útočníci.

Byli už na cestě skoro týden; královskou silnici opustili kousek západně od Ravensburgu a putovali krajinou po úzké stezce, jež mířila na západ, po níž prchali z kraje před dvěma lety s Erikem.

Cesta byla víceméně jednotvárná, vozy byly pevné a koně zdraví, takže Rupův optimismus s přibývajícími dny narůstal. Jestli ho otec pokládal za blbce, který úplně zbytečně převáží těžký a neohrabaný náklad, nechával si svůj názor pro sebe. Byl to ostatně zkušený kočí a už převážel podivnější náklady než tucty soudků s vínem.

Každého večera za soumraku se utábořili. Koně přivazovali ke kolíkům a poněkud omezenou pastvu nahrazovaly pytlíky s obilím, smíšeným s medem a ořechy, které jim dodávalo energii a sytilo je. Každý den Rup používal veškeré vědomosti o koních, které měl, ale mnohokrát už se modlil, aby tu s ním byl Erik, který by zjistil, co Rupovi ještě unikalo. Ale s úžasem zjistil, že otec o koních ví skoro stejně tolik jako Erik - alespoň pokud šlo o tažná zvířata - a každý den spolu prohlíželi spřežení a každý den usoudili, že mohou jet dál.

Rup lezl po kolenou a loktech, a když byly vozy přímo mezi ním a předpokládaným střelcem, vstal a zaběhl do lesa. Život mu zachránily jen dva roky drilu a bojů, protože druhý bandita se přesunul přímo proti prvnímu a teď se pokusil Rupa probodnout mečem. Jediné, čeho se mu dostalo, byla rychlá smrt. Rup stěží zpomalil, když mu prohnal meč břichem a uskočil do temného lesa pro případ, že by tu byl ještě další útočník.

Ale kolem něho se rozléhalo jen ticho, zatímco plánoval další kroky. Vydýchal se a mezitím se rozhlížel. Slunce zapadlo před necelou hodinou a obloha na západě byla ještě trochu světlá, ale tady, pod hustými stromy, byla tma jako o půlnoci. Poslouchal. O chvíli později zaslechl, jak letí další šíp, a vyrazil.

Pohyboval se tmou co nejtišeji a rychle utíkal k místu, kde se podle něho lučištník schovával. Byl přesvědčen, že je napadli jen dva bandité, kteří měli v úmyslu zabít dva strážné - jeho a Duncana - a zmocnit se nákladu, který převáží obchodník - totiž jeho otec - po lesní cestě, kam královská spravedlnost nesahá.

Erik čekal. Po další chvíli ticha zaslechl, jak se někdo pohnul v křoví přímo před ním a skočil. Proletěl mezi šlahouny jako kočka, která se vrhá na myš, a banditu

překvapil. Boj skončil rychle. Když muž vycítil, že se k němu někdo zezadu blíží, odhodil luk a sáhl po noži.

Zemřel ale dřív, než jej mohl vytasit.

„Je po všem," zavolal Erik z křoví.

O chvíli později se ze šera jako dva přízraky vynořili Duncan s Torném. „To byli jen dva?" zeptal se Duncan.

„Jestli tu byl ještě jeden, tak už je na půli cesty do Krondoru," řekl Tom. Očividně na zem dopadl tvrdě, protože byl na levém boku špinavý od bot až ke vlasům, a na levé tváři měl modřinu. Pravačkou si tiskl ke hrudi levou paži a protahoval si prsty levé ruky.

„Co se stalo?" zeptal se Rup.

„Nejspíš jsem sebou praštil o zem zatraceně tvrdě," odpověděl otec. „Mám ji celou ztuhlou a bolí." Zdálo se, že nemůže popadnout dech. Odplivl si a dodal: „Ale že ti to trvalo. Měl jsem docela nahnáno, abych pravdu řekl."

Duncan si klekl a převalil banditu na záda. „Tenhle vypadá jako hadrář."

„Tuhle cestu zná jen pár poctivejch a o něco víc nepoctivejch kšeftařů," řekl Tom. „V životě jsem neslyšel o bohatým banditovi a tady v tomhle kraji určitě nikdy taková sorta nebyla." Potřásl rukou, jako by se snažil naraženou paži probudit.

Duncan se zvedl s měšcem v ruce. „Možná bohatý nebyl, ale taky to nebyl nuzák." Otevřel měšec a našel v něm několik měďáků a malý drahokam. Přešel s ním k ohni a prohlédl si jej. „Žádná sláva to není, ale něco málo bych za něj dostat mohl."

Rup řekl: „Radši se půjdu podívat, jestli je mrtvý i ten druhý."

Prvního muže, s nímž bojoval, našel ležet tváří v blátě a když ho převalil na záda, zjistil, že je mrtvý. Rup znechuceně potřásl hlavou, když zjistil, že chlapec nemá ani malý měšec jako druhý bandita.

Vrátil se k vozům právě ve chvíli, kdy k nim z druhé strany dorazil i Duncan s lukem, který vzal druhému banditovi. „Pěkná bída," řekl a hodil jej na zem. „Došly mu šípy." Rup si jen povzdechl.

„Co myslíš, že chtěli udělat se vším tím vínem?" zeptal se Duncan.

„Nejspíš by se ožrali jako prasata," usoudil Tom. „Ale oni šli po koních a všech penězích, který by u nás našli - a vzali by si i meče a všechno ostatní, co by mohli prodat."

„Pohřbíme je?" zeptal se Duncan.

Rup zavrtěl hlavou. „Oni by nám tu službu neprokázali. Kromě toho stejně nemáme lopatu. A já jim rozhodně nebudu hrabat hroby rukama." Povzdechl si. „Kdyby to byli dobří banditi, nejspíš už bysme tady všichni leželi bradama nahoru. Radši budeme dávat pozor."

„Tak dobře. Já jdu spát," prohlásil Duncan.

Tom s Rupem se posadili k ohni. Tom měl mít první hlídku, protože byl nejstarší. Muž, který stál na stráži jako druhý, to měl nejhorší, protože se musel probudit několik hodin poté, co šel spát a pak znovu musel usnout. Rup také věděl, že jitro je nejnebezpečnější část noci pokud jde o útok, protože stráže bývají ospalé, nejméně ostražité a každý, kdo by chtěl zaútočit, by si vybral dobu těsně před úsvitem. A bylo skoro jisté, že kdyby měl Tom jitřní hlídku a došlo k nějakým problémům, ani by se před svou smrtí neprobudil.

Tom řekl: „Kdysi jsem měl taky takovej drahokam, jako má teď Duncan."

Rup neříkal nic. Otec s ním mluvil jen zřídka, což byl stav, který znal už od dětství. Často s otcem jako chlapec jezdíval a učil se řemeslu kočího, ale ani na nejdelší z těchto cest, která vedla z Ravensburgu do Saladoru a zpět, s ním Tom neprohodil víc než deset slov. Když seděl

doma, byl otec věčně opilý a když pracoval, byl sice střízlivý, ale nemluvil.

„Dal jsem ho tvý mámě," dodal Tom tiše.

Rup nevěřil vlastním uším. Když byl Tom střízlivý, mlčel, ale ať byl střízlivý nebo opilý, o matce nemluvil nikdy. To málo, co věděl, se Rup doslechl od lidí z městečka, protože zemřela při porodu.

„Byla taková maličká," pokračoval Tom zasněně. Rup věděl, že svůj malý vzrůst podědil z matčiny strany. Erikova matka Freida o tom nejednou hovořila. „Ale silná."

Rupa to překvapilo. „Měla v sobě tvrdý jádro," mluvil dál otec a oči se mu ve světle ohně leskly. „Vypadáš jako ona, víš." Pravou rukou si nepřítomně třel levou paži. Díval se upřeně do ohně, jako by v jeho plamenech něco hledal.

Rup přikývl, ale bál se promluvit. Od okamžiku, kdy ho poprvé srazil na zem, se k němu otec choval s nově nabytou úctou, kterou Rup nikdy nepoznal. Tom si povzdechl. „Chtěla tě, kluku. Ten kněz, co ji ošetřoval, jí říkal, že to bude risk, když je tak malinká." Otřel si pravicí čelo a pak se zahleděl na své ruce, velké, zjizvené a plné tvrdých mozolů. „Bál jsem sejí dotknout, rozuměj - ona byla taková droboučká a já se neuměl nikdy chovat jemně. Bál jsem se, zejí ublížím. Ale byla tvrdší, než se zdála."

Rup polkl a cítil, že by teď nedokázal promluvit. Nakonec zašeptal: „Nikdy jsi o ní nemluvil."

Tom přikývl. „Za celej život jsem si moc radosti neužil, kluku. A jediná radost, kterou jsem měl, byla ona. Potkali jsme se na slavnosti a tenkrát vypadala jako malinkej ptáček, jak tam stála na kraji davu při oslavách slunovratu. Přijel jsem tenkrát zrovna ze Saladoru s vozem pro svýho strejce, Duncanova dědu. Byl jsem napůl opilej a myslel jsem, že mi patří celej svět. A najednou jsem stál před ní a

ona se usmála a řekla: 'Tanči se mnou'." Povzdechl si. „A já tancoval."

Na chvilku se odmlčel. Objal si rukama ramena a zdálo se, že nemůže zhluboka dýchat. Ztěžka polkl, než pokračoval: „Byla ti strašně podobná, měla stejně úzkej obličej a křivý zuby, dokud se neusmála - pak se rozzářila jako sluníčko a byla najednou nádherná. Ten drahokam, o kterým jsem ti říkal, jsem jí koupil ke svatbě. Nosila ho zasazenej do prstýnku."

„Jako šlechtična," Rup se snažil promluvit trochu lehčím tónem.

„Jako samotná královna," odpověděl Tom s chrčivým smíchem. Ztěžka polkl. „Říkala, že jsem se zbláznil a měl bych si za ty peníze radši koupit novej vůz, ale já o tom nechtěl ani slyšet."

„O tomhle jsi mi nikdy neříkal," řekl Rup tiše.

Tom pokrčil rameny a chvíli mlčel. Pak se zhluboka nadechl a řekl: „Teď už jsi chlap. To jsem poznal, už když jsem se probudil u Gastona a tys nade mnou stál. Nikdy jsem si nemyslel, že bys to někam daleko dotáhl, ale když dokážeš zmlátit královský katy a umíš se rvát tak, že si na tebe nemůžu otevírat hubu, no, myslím, že si na cestě povedeš docela dobře." Usmál se a řekl: „A v tomhle jsi úplně stejnej jako ona: taky jsi tvrdší, než se zdáš."

Rup seděl chvilku mlčky a nevěděl, co by měl říct, až ze sebe nakonec vysoukal: „Co kdyby ses šel vyspat? Musím si promyslet pár věcí."

Tom přikývl. „Myslím, že to bude nejlepší. Bolí mě za krkem." Pohnul levým ramenem, jako by si chtěl uvolnit ztuhlé svaly. „Nejspíš jsem sebou musel praštit o zem strašně silně, když na nás ti kluci začali střílet. Bolí to od zápěstí až pod bradu." Otřel si čelo. „A taky jsem se nějak zpotil." Zhluboka se nadechl a vydechl, jako by samotné vstávání byla těžká práce. „Na tyhle srandy už jsem nějak

starej. Až budeš bohatej, vzpomeneš si na svýho fotra, co, Rupe?"

Rup se usmál a nadechl se k odpovědi, když vtom otec obrátil oči k nebi a spadl tváří do ohně. Rup zaječel: „Duncane!" a jediným trhnutím vyškubl tělo z plamenů.

Duncan přiběhl za okamžik a zahlédl voskovou bledost na Tomově tváři, oči v sloup a kouřící spáleniny na tvářích a krku. Klekl si vedle Rupa a zašeptal: „Je mrtvý."

Rup se ani nepohnul a tiše se díval na muže, který byl jeho otcem a přesto pro něho byl i v okamžiku své smrti stále ještě cizincem.

Kapitola čtvrtá

PŘEKÁŽKY

Rup mávl rukou.

Duncan zastavil druhý vůz vedle prvního. Rup se na kozlíku postavil, otočil se a vykřikl: „Krondor!"

Jeli takhle od chvíle, kdy pohřbili ToMa; Rup mu vyhrabal hrob vlastníma rukama a přikryl jej kameny, aby se k tělu nedostali dravci. Duncan se vypracoval na slušného kočího. Pamatoval si ještě několik věcí z doby, kdy ho jako malého chlapce učil Tom a Rup ho naučil dost na to, aby si nemusel dělat ani chvilku starosti s tím, jak je na tom asi druhý vůz.

Rup se ještě pořád z otcovy smrti nevzpamatoval. Nedokázal se zbavit dojmu, že v jeho tváři něco zahlédl, když mluvil o své manželce. Rupovi bylo jasné, že v jeho životě je spousta věcí, které byly záhadou. Otec se k němu vždycky, když byl doma, choval poněkud rezervovaně, a teď už Rup chápal důvod: každý pohled na syna mu připomínal ženu, kterou miloval nadevše a která zemřela, když rodila jeho dítě.

Ale bylo toho daleko víc a Rup teď měl celé desítky otázek - - a otec už mu neodpoví ani na jedinou. Přísahal v duchu, že se vrátí do Ravensburgu a pokusí se najít těch několik lidí, s nimiž se otec přátelil. Možná by mohl zajet do Saladoru a promluvit si s Duncanovou větví rodiny. Ale chtěl odpovědi. Rup si totiž najednou uvědomil, že ve skutečnosti vůbec neví, co je zač. Pustil ale pro tuto chvíli podobné myšlenky z hlavy a znovu si připomněl, že důležitější, než kým člověk je, je to, kým se stane - a on byl rozhodnut stát se velice bohatým a uznávaným mužem.

Duncan uvázal otěže, seskočil z kozlíku a přešel k prvnímu vozu. Rup začal mít během cesty bratrance docela rád, i když se občas choval zbytečně uličnicky a pořád ještě mu nedokázal naprosto důvěřovat tak, jako například důvěřoval Erikovi a ostatním mužům, s nimiž sloužil pod Calisovým vedením. Ale měl ho rád a měl za to, že mu bude užitečný, protože měl zkušenosti se šlechtou a mohl Rupa naučit způsobům a chování.

Duncan se vyšplhal na kozlík prvního vozu a podíval se na vzdálené město. „Jedeme tam už dneska?" zeptal se.

Rup se zahleděl k zapadajícímu slunci a odpověděl: „Raději ne. Museli bychom najít nějakou stáj, kde bychom skladovali víno až do rána. Teď jsme pořád ještě tak hodinu cesty před branou. Utáboříme se tady a vyrazíme za svítání. Snad se nám podaří prodat nějaké zboží, než začne v hostincích provoz."

Rozbili tábor, rozdělali malý oheň a povečeřeli trochu studeného jídla, zatímco koně, uvázaní na dlouhém provazu, spásali trávu vedle cesty. Rup jim pak dal zbytek obilí a zvířata spokojeně mlaskala. „Co s těmi vozy budeš dělat?" zeptal se Duncan.

„Nejspíš je prodám." Rup nevěděl, jestli bude moudré spoléhat se na další dopravce, ale rozhodně si nemyslel, že by svůj čas nejlépe využil jízdami do Ravensburgu a

zpátky. „Nebo si možná najmu nějakého vozku a pošlu ho s tebou pro další zboží, až tohle prodáme."

Duncan pokrčil rameny. „Zatím jsem si moc vzrušení neužil, když nepočítám ty dva pitomý kluky, kteří nás chtěli zabít."

Rup řekl: „Jeden z těch 'pitomejch kluků' mi málem prohnal šíp hlavou" - poklepal si na spánek - „pokud by sis laskavě vzpomenul."

„Tohle jsem nemyslel," povzdechl si Duncan. „Mluvil jsem o ženských a pití."

„Zítra večer to napravíme." Rup se rozhlédl. „Jdi spát - beru si první hlídku."

Duncan zívl. „Na tohle slyším."

Rup se posadil k ohni, zatímco bratranec popadl přikrývku a zalezl pod jeden z vozů, aby se uchránil před rosou, která k ránu všechno pokryje. Takhle blízko u oceánu to nebylo jen možné, ale přímo jisté, a když se člověk probudil provlhlý, nebyl to zrovna nejlepší začátek nového dne.

Rup přemýšlel, co bude třeba udělat hned ráno a pak začal vymýšlet proslovy, které přednese svým obchodním partnerům. Každý si v duchu opakoval a měnil věty, dokud si nebyl jist, že právě tyto verze nabídek zaberou nejlíp. Nikdy dřív moc přemýšlení nedal, ale na uvážlivosti teď záleželo natolik, že úplně zapomněl na čas a uvědomil si až to, že oheň uhasíná. Napadlo ho, jestli by neměl vzbudit Duncana, ale rozhodl se, že si raději projde své nabídky a přihodil na uhlíky další dřevo,

Pořád ještě si procvičoval, co řekne, když ho světlání oblohy a záře uhasínajících uhlíků v ohništi probudily z polosněni polobdění a on si uvědomil, že za celou noc pořádně nezamhouřil oka. Ale byl tak plný vzrušení a připravený se vrhnout do nového života a došlo mu, že ani Duncanovi nebude trocha odpočinku vadit. Vstal a zjistil,

že má kolena nehybným sezením v chladném, vlhkém nočním vzduchu úplně ztuhlá. Vlasy měl provlhlé a z pláště si vytřásl kapičky rosy.

„Duncane!" vykřikl, aby bratrance probudil. „Jdeme prodávat víno!"

Vozy rachotily na dláždění krondorských ulic. Rup mávl na Duncana, aby zastavil za ním po jedné straně úzké ulice, aby zbytečně nezdržovali provoz. Právě dorazili na první plánovanou zastávku: ke skromnému hostinci, který stál kousek od hranice obchodní čtvrti a jmenoval se Šťastný skokan. Na vývěsním štítě byly namalovány dvě děti, jak točí nataženým provazem, a třetí, které jej právě přeskakovalo.

Rup otevřel dveře a vešel do tiché nálevny, kde zrovna velký muž za pultem leštil sklenice. „Budete si přát, pane?" zeptal se ho a odložil utěrku.

„Vy jste majitel?" zeptal se Rup.

„Alistair Rivers k vašim službám. Čím posloužím?" Byl obtioustlý, ale pod vrstvami tuku Rup vycítil tvrdost - stejně jako všechny ostatní hostinské i tohoto muže obklopovala zvláštní aura pořádku a klidu. Bude se chovat zdvořile, ale rezervovaně - přinejmenším do chvíle, než se dozví skutečný důvod Rupova zájmu.

„Jmenuji se Rupert Avery," Rup mu podal ruku. „Obchodník vínem z Ravensburgu."

Muž mu zdvořile potřásl rukou a zeptal se: „Budete potřebovat pokoje?"

„Ne, chci vám prodat víno."

Výraz v mužově tváři se rozhodně nedal nazvat nadšeným nebo dychtivým. „Vína mám prozatím dost, děkuji pěkně."

Rup řekl: „Jistě, ale co kvalita a odrůdy?"

Muž se na něho pátravě zahleděl a vyzval ho: „Udělejte mi nabídku."

„Já se v Ravensburgu narodil, pane," začal Rup. Pak porovnal výhody vína, vypěstovaného v tomto malém městečku s tím, co bylo podáváno ve skromnějších hostincích princova města.

Svou nabídku uzavřel slovy: „Prozatím bylo do Krondoru dováženo buď víno ve velkém pro obyčejné lidi, nebo předražené značky, stáčené do lahví pro šlechtu - ale nic pro solidního hostinského se slušnou klientelou. A já vám mohu dodávat víno vynikající kvality za velkoobchodní ceny, protože je nedodávám v lahvích!"

Muž chvilku mlčel. „Máte vzorky?" zeptal se konečně. -

„Venku," a Rup vyběhl před hostinec pro malý soudek, do kterého víno odlil ještě předtím, než vyrazili z Ravensburgu. Když se vrátil dovnitř, stály už na pultu dvě sklenice. Vytáhl zátku a když naléval víno, vysvětloval: „Je trochu zvířené, protože jsme do města dorazili teprve dnes ráno, ale když je necháte tak týden dva odstát, usadí se a vy budete mít lepší obchody než kterýkoli jiný hostinec v okolí."

Muž sice nevypadal přesvědčeně, ale ochutnal. Chvíli válel nápoj po patře a pak jej vyplivl do vědra. Rup udělal totéž. Alistair znovu chvíli mlčel a pak prohlásil: „Není špatné. Po cestě je trochu zvířené, jak jste říkal, ale má strukturu a je dobře zralé. Většina mých zákazníků by je od normálního stolního vina nerozeznala, ale chodí mi sem pravidelně pár obchodníků, které by něco podobného mohlo zajímat. Měl bych zájem tak asi O půltucet soudků. Kolik byste si za ně počítal?"

Rup se na chvíli odmlčel; pak vyslovil cenu zhruba třikrát vyšší než minimum, které by přijal a jen o patnáct procent nižší než cena nejdražšího vína v Ravensburgu. Alistair zamrkal: „Proč mi zrovna nezapálíte střechu nad

hlavou a neskoncujete s tím hned? Na mizinu by mě to přivedlo rychleji." Navrhl cenu jen o několik měďáků nižší než kolik za soudek zaplatil Rup v Ravensburgu. Pak se pustili do smlouvání.

Čekali na Rupa, když vyšel asi hodinu po poledni ze třetího hostince. Předešlé dva obchody dopadly dobře a vydělal víc, než vůbec čekal. Od Alistaira Riverse dostal asi o deset procent vyšší cenu než doufal a v Hostinci mnoha hvězd smlouval ještě tvrději. Konečná cena se jen o několik měďáků lišila od té, za kterou .prodal své zboží Alistairovi, takže už věděl, co může čekat v hospodě U psa a lišky. Smlouvání šlo rychle a když vyšel ze dveří hostince, volal: „Duncane! Potřebujeme vyložit pět soudků!"

Pak se zastavil. Duncan lehce pokývl hlavou k muži, který seděl vedle něho na kozlíku a tiskl mu na žebra hrot dýky, i když se člověk musel pozorně podívat, aby si toho všiml. Kolemjdoucím mohlo prostě připadat, že si jen s vozkou přátelsky povídá.

K Rupovi přistoupil další muž a zeptal se: „Tobě tyhle vozy patří?"

Rup přikývl a pozorně si muže prohlížel. Byl hubený až na pokraj vychrtlosti, ale v jeho pohybech se skrývala rychlost a nebezpečí. Rup si nevšiml, že by byl ozbrojen, ale předpokládal, že muž má někde v dosahu zbraň schovanou. Jeho úzkou bradu pokrývalo dvoudenní strniště vousů a mizerně ostříhané černé vlasy, prokvetlé šedinami, mu zplihle splývaly do čela a na ramena.

„Všimli jsme si, že jezdíš kolem a děláš kšefty. Ty jsi asi ještě v Krondoru nebyl, co?"

Rup se podíval z mužovy tváře na toho, který seděl vedle Duncana, a pak se rozhlédl, jestli jsou ti dva sami; Pár dalších postávalo poblíž vozů; ti byli připraveni v případě

potřeby svým kumpánům pomoci, aniž by na sebe přitahovali pozornost. Rup řekl: „Už jsem tady jednou projížděl, ale to už je dávno. Dneska jsme do města přijeli hned za svítání."

„Aha!" řekl muž, který měl na to, jak byl hubený, překvapivě hluboký hlas. „Dobře, takže to nejspíš nevíš nic o místních poplatcích a clech, co?"

Rup přimhouřil oči. „Svůj náklad jsme přihlásili ubrány princovým lidem a ti nám nic o poplatcích a clech neříkali."

„No, to, o čem mluvím, nejsou tak docela princovy poplatky a cla." Muž ztišil hlas, aby je někdo nezaslechl. „Tady v tomhle městě se dají dělat obchody různejma způsobama, jestli chápeš, co tím chci říct. My zastupujeme lidi, kteří tě budou chránit v Krondoru před problémama, abysme si rozuměli."

Rup se opřel zády o sklopnou zadní desku vozu a snažil se vypadat ledabyle; mezitím uvažoval, jestli by dokázal tohohle chlapa zabít dost rychle, kdyby bylo třeba, a jestli by se Duncanovi podařilo odzbrojit jeho společníka, který ho ohrožoval dýkou. Tím prvním si byl jist: muž by padl k zemi dřív, než by jeho kumpáni dokázali udělat dva kroky, aby ho bránili. Ale Duncan neměl Rupův bojový výcvik a i když byl schopný šermíř, nejspíš by zemřel. Rup se rozhodl kličkovat: „Dneska mi to nějak nepálí. Dejme tomu, že nevím nic a ty mi to teď vysvětlíš."

„No, v Krondoru jsou lidi, kteří chtějí, aby běžnej obchod ve městě probíhal bez něj akej ch zvláštních problémů, jasný? Nestojíme tady o zbytečný cenový války nebo velký rozdíly mezi nabídkou a poptávkou. Proto se taky staráme o to, aby zboží, který sem přijde, vynášelo slušnej zisk a aby nikdo neměl zbytečně velký výhody, chápeš? Takhle všechno probíhá tak nějak civilizovaně. Taky bráníme lupičům v okrádání obchodníků a ničení

majetku a staráme se o to, aby mohli poctiví lidi v noci spát a nemuseli se bát, že jim někdo podřízne krk, jasný? A za tuhle práci taky očekáváme jistou náhradu."

„Chápu," řekl Rup. „Kolik?"

„Za tvůj náklad by to dělalo dvacet zlatejch" - Rup vytřeštil oči - „za každej vůz."

To byla skoro polovina zisku, který by na nákladu vydělal. Už nedokázal udržet vztek na uzdě. „Zešílel jsi? Dvacet zlatých?" Rychle ustoupil a dodal: „Ani náhodou!"

Muž udělal krok k Rupovi, což bylo přesně to, co mladík chtěl, a řekl: „Jestli chceš, aby si tady tvůj přítel užil zdravíčka-"

Rup najednou vytasil meč a přiložil hrot muži na hrdlo dřív, než si vyděrač stačil uvědomit, že se vůbec pohnul. Byl sice rychlý a snažil se uniknout, ale Rup šel s ním a přitlačil hrot zbraně na jeho kůži. „Ale no tak, pozor!" řekl. „Nechoď tak rychle; mohl bych uklouznout a ty bys měl hadry od krve. Jestli tvůj kumpán neschová tu dýku nebo jestli udělá některej z těch chlapů na druhý straně ulice špatnej pohyb, tak budeš dejchat novou dírou."

„Nikdo se ani nehne!" zavolal muž. Pak se podíval stranou, aniž pohnul hlavou, a řekl: „Berte! Slez z toho vozu!"

Muž vedle Duncana bez jediného slova seskočil z kozlíku a muž, kterého Rup ohrožoval mečem, řekl: „Děláš strašnou chybu."

„Jestli jo, tak to rozhodně není první," odpověděl Rup.

„Zkus se postavit Důvtipnýmu muži a bude taky tvoje poslední," vyhrožoval vyděrač.

„Důvtipný muž?" zeptal se Rup. „A to je zase kdo?"

„Někdo, kdo je tady ve městě důležitej," odpověděl hubený muž. „Budeme to pokládat za nedorozumění a ty se na nás můžeš optat kolem. Ale až se zejtra vrátíme, čekám, že se budeš chovat kapku zdvořileji."

Mávl na své dva kumpány, aby odešli a ti rychle zmizeli v davu lidí. Další chodci se zastavili, aby sledovali člověka, který druhého ohrožoval mečem a bylo jasné, že se hubenému muži taková pozornost nezamlouvá. Z nedalekého krámku vyhlédl obchodník a začal volat městskou hlídku.

Muž se podíval na Rupa: „Jestli mě chytne městská hlídka, tak budeš mít ještě větší problémy než teď." Nervózně si olízl rty. Z vedlejší ulice zazněl ostrý hvizd, Rup sklonil meč a muž se rozběhl na druhou stranu a rozplynul se v davu.

„Co to bylo?" zeptal se Duncan.

„Vydírání," odpověděl Rup.

Duncan řekl:. „Jízlivci."

„Jízlivci?"

„Cech zlodějů," upřesnil Duncan, zatímco si prohmatával žebra, jestli jsou. v pořádku.

„Asi ano. Ten chlap se zmiňoval o nějakém Důvtipném muži."

„Tak to byli Jízlivci, to je jasná věc. Ve městě jako je Krondor nemůžeš dělat obchody, pokud někomu nezaplatíš."

Rup se vyšplhal na svůj vůz. „Ať se na místě propadnu, jestli to udělám."

Pokud mu chtěl Duncan něco odpovědět, Rup ho neslyšel, protože se pustil do rozvazování úvazů a spouštění zadní desky vozu. Když zaslechl výkřik a zvuk kroků, vyhlédl za vozem; přibíhali k nim dva strážníci městské hlídky v modrých tunikách a s těžkými obušky. Zastavili se u obchodníka, který s nimi mluvil a ukazoval přitom na Rupa.

Rup tiše zaklel Strážník k němu přišel a řekl: „Tamhleten pán si stěžuje, že jste uprostřed ulice s někým bojoval."

Rup hodil provaz Duncanovi. „Bojoval? Já? Kdepak, to musí být nějaký omyl. Já tady jen vykládám své zboží." Kývl bradou k hostinci a Duncan seskočil z vozu, aby mu pomohl odnášet soudky dovnitř.

„No tak dobře," strážník se očividně nechtěl příliš zabývat stížnostmi; během služby si určitě užil problémů dost. „Protentokrát to tak necháme." Mávl na kolegu a vrátili se směrem, odkud přišli.

Duncan pokrčil rameny: „Některé věci se nezmění nikdy. Docela bych se vsadil, že za minutku budou zase sedět v té hospodě, odkud vyběhli, když někdo hvízdl."

Rup se zasmál. Složili na ulici pět soudků a Rup přesvědčil hostinského, aby poslal pomocníka, který by s Duncanem odnesl zboží dovnitř, zatímcp on bude hlídat vozy. Pak znovu zajistili plachtu a vyrazili k dalšímu hostinci. Za soumraku už měli prodanou asi třetinu vína, které Rup v Ravensburgu nakoupil. Navíc získali zpátky skoro všechno zlato, které předtím do podniku vložili. Rup si spočítal, že pokud to zítra a v dalších dnech půjde stejně dobře, ztrojnásobí své finance.

„Kde budeme spát?" zeptal se Duncan. „A kdy se najíme? Mám hlad jako vlk."

„Najdeme si nějaký hostinec s velkým dvorem, do kterého postavíme vozy."

Duncan přikývl a věděl přesně, proč to tak bratranec chce. Nacházeli se teď v části Krondoru, kterou Duncan - jenž byl během let v princově městě několikrát - neznal a podle zboží ve výkladech obchodů, kolem nichž jeli, tu podnikání zrovna nekvetlo. Rup řekl: „Objedeme tenhle blok a zamíříme zpátky cestou, kterou jsme přijeli. Takhle bychom se dostali dřív do chudinské čtvrti než k nějakému hostinci."

Duncan přikývl a následoval Rupa, který řídil spřežení do pouličního ruchu. V ulicích teď byla spousta lidí, kteří

se vraceli z práce a mířili buď do obchodu nebo do hostinců. Některé obchody už zavíraly a před jinými svítily lucerny; takhle majitelé dávali najevo, že mají otevřeno i po setmění pro ty ze zákazníků, kteří měli na nákupy čas až později večer.

Pomalu se proplétali mezi lidmi a na křižovatce následoval Duncan Rupa, který zabočil doprava. Trvalo jim skoro celou další hodinu, než narazili na hostinec s dostatečně velkým dvorem na to, aby v něm mohli za zavřenou bránu odstavit vozy. Rup se dohodl se stájníkem, vzal soudek se vzorkem a vešel dovnitř.

Hostinci se říkalo U sedmi květin a byl to skromný podnik, v němž se stravovali jak obchodníci, tak i dělníci. Rup našel stůl poblíž nálevního pultu a pokynul Duncanovi, aby se posadil. Přešel k pultu, kde stála pohledná číšnice; měla sice trochu dlouhý obličej, ale slibné křivky boků a ňader.

„Až budeš mít chvíli volnou, tak nám s přítelem dones pivo a večeři." Ukázal na stůl, u něhož seděl bratranec. Dívka se podívala na sympatického Duncana a na tváři se jí objevil výmluvný úsměv. Rup jí sklouzl očima k výstřihu, za nímž se vypínalo proti látce šatů majestátní poprsí, a dodal: „A jestli budeš mít někdy později čas, tak si k, nám přisedni." Snažil se tvářit co nejsvůdněji, ale návrh mu vynesl jen neutrální výraz a nic neříkající odpověď. „Kde je majitel?" zeptal se Rup.

Ukázala na rozložitého muže na druhém konci pultu. Rup se k němu prodral přes půltucet zákazníků a začal jednat. Když mu předvedl vzorek a chvilku smlouvali o ceně, dohodl se s majitelem hostince na solidní sumě, z níž už odečetli poplatek za ubytování a jídlo. Pak se vrátil ke stolu.

Jídlo byl průměrné, ale byl jej dostatek a po týdnech na cestě chutnalo skvěle. Pivo také zrovna nebylo vynikající,

ale bylo studené a co chybělo na kvalitě, to si vynahradili množstvím. Po jídle, když se provoz v hostinci trochu zklidnil, začal Duncan uplatňovat své kouzlo na číšnici, která se jmenovala Jean. Po chvilce se k nim přidala další obsluhující dívka, která se jmenovala Betsy a byla o něco hubenější a nějakým způsobem skončila na Rupově klíně. Buď vyprávěl Duncan své otřepané historky zábavněji než kdy jindy, nebo pivo všem poskytovalo daleko větší dávku smyslu pro humor. Hostinský musel během večera několikrát přijít a pohánět své zaměstnankyně zpátky do práce, ale po chvíli si znovu našly cestu do společnosti Duncana a Rupa.

Spárování bylo jasné: i když by se na Duncana nejraději přilepily obě ženy, Jean, která byla hezčí, si ho vybrala dřív a Betsy se musela spokojit s Rupem. Rup nevěděl, jestli se dívce opravdu líbí nebo jestli čeká, že ji něco zaplatí. Na tom mu ostatně příliš nezáleželo. Měkké teplo pod látkou šatů ho vzrušovalo a po chvilce navrhl: „Pojďme nahoru."

Dívka neřekla nic, ale vstala, vzala ho za ruku a vedla na poschodí do jejich pokoje. Byl tak opilý, že ani neslyšel, jak za nimi do místnosti vcházejí Duncan s Jean, ale brzy ho úplně pohltila vůně, chuť, doteky a teplo ženy.

Vzdáleně si sice uvědomoval, že na vedlejším lůžku provozuje Duncan s Jean totéž co on s Betsy, ale nevadilo mu to. Souložil s děvkami v táboře na dosah ruky dalších vojáků a zvykl si.

Bleskově ze sebe strhal oblečení, pomohl Betsy z jejího a ponořil se do vzrušení, když se ze dvora ozval výkřik a zvuk praskajícího dřeva. Nejdřív tomu nevěnoval pozornost, ale následovalo další zapraskání a najednou, aniž si to uvědomil, vyskočil z postele, vytasil z pochvy meč a zavolal: „Duncane!"

Nahý se rozběhl ze schodů dolů a vrazil do nálevny. Byla prázdná a všude byla tma, v níž se několikrát málem zmrzačil o stoly a židle, jak se snažil co nejrychleji dostat na dvůr. Podle Duncanových kleteb uhodl, že takové opilecké problémy nepotkaly jen jeho.

Rup konečně našel dveře, rozrazil je a rozběhl se ke stodole, kde měli ustájené koně a postavené vozy s nákladem. Pod bosýma nohama cítil vlhkost a ve vzduchu visela známá vůně vína.

Opatrně vešel do temné stodoly a v návalu bojovné opatrnosti z něho vyprchala opilost. Dohnal ho Duncan a Rup sevřel bratranci paži a ve tmě mu naznačil, aby šel uličkou kolem stání na druhou stranu. Něco tady nebylo v pořádku a Rup to pořád nedokázal pojmenovat - dokud nezahlédl prvního koně. Zvíře leželo na zemi a z krku se mu řinula krev. Rychle proběhl kolem stání a zjistil, že všichni čtyři jejich koně byli zabiti. Někdo jim podřezal krky přímo v místě tepen.

„Zasraná práce!" zaklel Duncan právě ve chvíli, kdy Rup našel mrtvého stájníka, který ležel v kaluži vlastní krve.

Dorazili k vozům a rychle zjistili, že všechny soudky jsou buď proraženy nebo z nich někdo vytáhl zátky, takže víno vytéká na zem. Praskáni dřeva, které před chvílí Rup zaslechl, způsobil někdo, kdo velkým kladivem rozbíjel loukotě kol, takže vozy teď byly bez drahé opravy nepoužitelné.

Přes dvůr se přihnal hostinský, poplašený pohledem na dva nahé muže s meči v rukou.

„Co se děje?" vyjekl a zastavil se, jako by se bál přiblížit k těm dvěma podivným postavám. Měl na sobě oblečenou noční košili a bylo jasné, že se právě před chvílí probudil.

„Někdo zabil mé koně a tvého stájníka a zničil můj náklad a vozy," odpověděl Rup.

Najednou se nocí rozlehlo zaječení a Rup se rozběhl zpátky do hostince, ještě než se Duncan stačil vůbec otočit. Rup dveřmi dovnitř takřka proletěl, odrazil se od stolu a do poschodí bral schody po dvou. Rozrazil dveře pokoje, který s Duncanem obývali, a vkročil dovnitř s mečem v ruce.

Zapotácel se a opřel o rám dveří právě ve chvíli, kdy do schodů vyběhl Duncan. Ten se podíval svému menšímu bratranci přes rameno a znovu zaklel: „Zasraná práce!"

Jean a Betsy ležely nahé na dvou postelích a podle prázdných vytřeštěných očí oba muži poznali, že jsou mrtvé, ještě dřív, než zahlédli rudé kaluže krve, vytékající z podříznutých hrdel. Někdo se dostal dovnitř oknem, zaútočil na ženy zezadu, rychle je zabil a položil znovu na postele. Rup si najednou uvědomil, že stojí v něčem lepkavém a teplém a došlo mu, že ženy nejspíš poté, co odběhli, šly ke dveřím, ale zemřely dřív, než si vůbec uvědomily, že na ně někdo zaútočil.

Pak si všiml, že jeho oblečení je rozházeno po celé místnosti. Rychle je prohledal a zatímco ke dveřím pokoje přicházel hostinský, podíval se Rup na Duncana a řekl: „Sebrali nám zlato."

Duncan vypadal, jako by měl každou chvíli omdlít a opřel se o zárubeň dveří. „Zasraná práce," zaklel potřetí.

Strážník městské hlídky už se očividně nemohl dočkat, až skončí s vyšetřováním. Nejdřív si prohlédl mrtvé koně a stájníka, pak přešel do hostince, podíval se na mrtvé číšnice a nakonec položil Rupovi s Duncanem pár otázek. Bylo také očividné, že ví, že v celé věci měli prsty Jízlivci a že záležitost bude uzavřena jako 'nevyřešený případ'. Pokud nebyl chycen přímo při činu, nalezení zločince a jeho usvědčení bylo v tak velkém městě jako Krondor velkou vzácností. Na odchodu řekl strážník oběma, aby

jakékoli okolnosti, které by mohly vést k odhalení pachatele, okamžitě hlásili na velitelství městské hlídky v paláci.

Hostinského smrt tří jeho zaměstnanců zdrtila a řekl, že ho chtěli nejspíš zabít také. Nařídil Duncanovi a Rupovi, aby z hostince za úsvitu odešli, a zabarikádoval se ve své ložnici.

Když se rozednilo, vyšli Rup s Duncanem ze dvora hostince U sedmi květin. Ulice se ještě nenaplnily ranním davem, ale dělníci už spěchali do práce. Když vyšli na ulici, zeptal se Duncan: „Co teď?"

„Nevím," odpověděl Rup. Pak prudce vydechl, když zahlédl na druhé straně ulice známou postavu. O zeď protějšího domu se opíral hubený muž, s nímž mluvili včera. Rup přešel ulici a málem přitom srazil k zemi nešťastného dělníka, který se mu připletl do cesty. Když došel k hubenému muži, ten mu řekl: „Klídek, mladej, nebo tě budou mí kámoši muset zastřelit."

Mezitím Duncan Rupa dohonil a zaslechl tuto poznámku.

Otočil se a podíval se nahoru. Na střeše stál lučištník. V natažené tětivě měl založený šíp a mířil na ně. Hubený muž řekl: „Předpokládám, že je ti teď jasný, předjakejma problémama jsme tě chtěli chránit, co?"

„Kdybych neriskoval, že mi tvůj kumpán zastřelí bratrance," Rup se stěží dokázal ovládat, „vyřízl bych ti játra."

„To bych teda chtěl vidět," zašklebil se hubený muž. „Včera jsi mě překvapil, ale to by se ti už podruhy nepodařilo." Pak se usmál a v jeho úsměvu nebylo vůbec nic veselého. „Kromě toho mi věř, že v tom nebylo vůbec nic osobního, mladej. Tohle je prostě obchod. Až budeš zase někdy chtít obchodovat v Krondoru, nech si pomoct od těch, kteří ti pomoct chtějí."

„Proč jsi zabil toho kluka a číšnice?" zeptal se Rup.

„Zabil? Já? Vůbec nevím, o čem to tady plácáš. Klidně se zeptej koho budeš chtít a všichni ti řeknou, že Sam Tannerson hrál celou noc pokiir u mámy Džamily v chudinský čtvrti. Tak co, chce na mě některej z vás skočit a nechat se zabít?" Mávl na svého společníka na střeše a otočil se k odchodu. Pak ještě dodal: „Až budeš zase chtít dělat nějaký obchody, poptej se po mně. Sama Tannersona není těžký najít. A vždycky rád pomůže." Rychle vykročil ulicí a za okamžik zmizel v davu.

Po chvíli se Rup znovu zeptal: „Proč ale zabil toho kluka a číšnice?"

Duncan odpověděl: „Řekl bych, že když jsi odmítl platit, chtěli všem dát na vědomí, jaká rizika nese obchod s tebou."

„Takhle bezmocně jsem se cítil jedinkrát v životě," zamyslel se Rup. „A to bylo tenkrát, když mě měli oběsit."

Duncan už slyšel příběh o tom, jak byli Rup s Erikem zachráněni před smrtí falešnou popravou. „Nejasně, takže mrtvý nejsi, ale co budeme dělat?"

„Začneme znovu. Co jiného můžeme dělat?" Pak dodal: „Ale nejdřív zajdeme do paláce a na velitelství městské hlídky."

„Proč?"

„Řekneme jim, že známe jméno muže, který za tím stojí."

„A myslíš, že je to jméno skutečné?"

„Nejspíš ne," připustil Rup a otočil se. „Alepoužívá ho, takže to bude muset stačit."

Duncan pokrčil rameny. „Sice nevím, k čemu to bude, ale nic lepšího mě nenapadá, takže jdeme." Vyrazil za bratrancem a vydali se k paláci.

Erik se díval na dvůr, na němž cvičili odvedenci. S trochu provinlým potěšením si vzpomněl na Alfreda,

kaprála z Darkmooru, který málem pukl vzteky, když se dozvěděl, že byl v nově vznikající princově armádě přeřazen do hodnosti vojína. Erik ho musel na cvičišti třikrátsrazit k zemi, než ho přesvědčil, aby držel hubu a dělal, co se mu přikáže. Erik předpokládal, že jakmile se muž naučí ovládat svou povahu, bude z něho nadprůměrný voják.

„Co si o nich myslíš?" zeptal se Robert de Loungville, který k němu přišel zezadu.

Erik se ani neotočil: „Věděl bych daleko líp, cosi mám myslet, kdybych věděl, co přesně chceš ty, vévoda, princ a vy všichni, co se scházíte každý večer k poradě."

„Byl jsi tam. Víš, o co Jde," řekl de Loungville suše.

„Podle mě je tu pár chlapů, kteří by si vedli docela dobře," odpověděl Erik. „Jsou to všechno zkušení vojáci, ale někteří z nich jsou bezcenní."

„Proč?" zeptal se Robert.

Erik se otočil a podíval se na muže, kterému podával hlášení. „Někteří z nich jsou kasárenské krysy a nezvládnou víc než lehkou strážní službu a tři teplá jídla denně. Myslím, že jejich páni si mysleli, že je vyjde levněji, když je budeme krmit chvíli my. Jiní jsou zase..." Nedokázal najít vhodný výraz. „Nevím, je to jako s koněm - nejdřív ho naučíš jednu věc a pak po něm chceš něco jiného. Ale nejdřív ho musíš zbavit starých zvyků."

Robert přikývl. „Mluv dál."

„Někteří prostě nedokážou myslet za pochodu. Pokud půjdou do bitvy a budou dostávat jasné rozkazy, nebude to problém, ale jestli zůstanou odkázaní jen sami na sebe..." Erik pokrčil rameny.

Robert řekl: „Nažeň po obědě na cvičák ty kasárenský krysy a ty, kteří nedokážou přemejšlet vlastníma hlavama. Pošleme je zpátky jejich pánům a velitelům. A ty, který by se mohli hodit, chci na cvičáku hodinu potom, co ta první

banda zmizí. Musíme je trochu vycvičit, než začneme s opravdovým řekrutováním."

„S opravdovým rekrutováním?"

„Pusť to z hlavy. Řeknu ti o tom, až přijde správná chvíle."

Erik zasalutoval a právě se otáčel k odchodu, když od hradu přiběhl strážný a švihl sebou do pozoru: „Seržante, rytíř-maršálek chce, abyste vy a kaprál okamžitě přišli na velitelství městské hlídky."

De Loungville se usmál. „Co myslíš? Chceš se vsadit, že je to nějakej z našich kluků?"

Erik pokrčil rameny. „Na tohle sázet nebudu."

Pak vykročili bludištěm chodeb princova paláce. K původní pevnosti, zbudované před dávnými staletími k ochraně přístavu před quegskými lupiči a piráty, byly během let přistavovány další budovy, takže se teď palác, obehnaný silnou zdí, rozkládal po celém vrcholku kopce nad mořem a tvořily jej budovy, spojené spletitými chodbami.

Erik se tady pomalu, ale jistě začínal orientovat a byl už o něco klidnější než na začátku, ale pořád ještě nedokázal pochopit všechno, co se tady v Krondoru dělo. Od chvíle, kdy se vrátil do města, Bobbyho vídal jen zřídka. Společně s Jadowem dohlížel na víc než stovku mužů a jediné, co jim k tomu Bobby řekl, bylo: „Trochu je prožeňte a pořádně je sledujte." Erikovi nebylo docela jasné, co tím vlastně seržant myslel, ale oba kaprálové prohnali muže sériemi cvičení, založenými na těch, která si ještě tak dobře a bolestně pamatovali z doby, kdy poprvé poznali seržanta de Loungvillea. Po týdnu už měl Erik docela dobrý přehled o tom, kdo se bude hodit do armády, kterou dává Calis dohromady, a kdo ne.

Od chvíle, kdy se Erik vrátil k jednotce, Calise ještě neviděl, a když se zeptal, kde vlastně kapitán je, pokrčil de

Loungville rameny řekl, že někde něco vyřizuje. Erikovi to na klidu rozhodně nepřidalo - stejně jako to, že vůbec netušil, jaké v palácové hierarchii zaujímá místo. Pravidelná palácová stráž se mu buď vyhýbala, nebo se k němu chovala - na kaprála - s nebývalou úctou. Seržanti stráže ho oslovovali 'pane' a přesto: když se jich na něco zeptal, dostávalo se mu příkrých a někdy až drzých odpovědí. Bylo jasné, že části stávající posádky se zřizování nové armády pod Calisovým velením vůbec nezamlouvá.

Když dorazili ke velitelství městské hlídky, zahlédl Erik, jak ze dveří couvá Rup s napřaženým mečem a ruka mu okamžitě sjela k jílci vlastní zbraně.

Pak zaslechl volání zevnitř: „Neublíží ti! Schovej ten meč!" Poznal hlas Williama, rytíře-maršálka z Krondoru,

Rup se ale vůbec netvářil přesvědčeně; Erik nedokázal pochopit, co mohlo přítele tak vyděsit. Když zahlédl zdroj všech problémů, překvapilo ho to tak, že málem zakopl. Ze dveří velitelství se vykolébal plaz se zelenými šupinami, kterému se na dlouhém zahnutém krku kývala trojúhelníková hlava s rudýma očima. Pak Erik spatřil tvorovo tělo a zahlédl na zádech křídla. Byl to malý drak!

Než mohl Erik cokoli podniknout, řekl de Loungville: „Zachovej klid." Pak udělal dva kroky a zavolal: „Fantusi! Ty stará zdechlino!" Klekl si k dráčkovi a objal ho kolem krku, jako by to byl jeho oblíbený lovecký pes. Bobby se otočil k Erikovi a Rupovi: „Tenhle dráček je domácí mazlíček našeho lorda Williama; nechtěli byste přece nasrat králova bratrance tím, že byste mu ho zabili, že ne?"

Najednou Erik zaslechl, jak se William v místnosti zasmál: „Říká, že si to mohou klidně zkusit."

Bobby začal drbat dráčka na hlavě: „Pořád stejnej starej srandista,co?"

Erik se rozhodl věřit Bobbyho tvrzení, že je to domácí mazlíček, i když si něco podobného dokázal představit jen stěží. Tvor si ho prohlížel od hlavy k patě a Erik byl přesvědčen, že v jeho očích zahlédl inteligentní výraz.

Přešel k místu, kde se Rup opíral o zeď a podíval se do místnosti, kde sídlilo velitelství městské hlídky. U stolu tam seděli velitel s rytířem-maršálkem Williamem. Lord William byl malý muž, stěží vyšší než Bobby, ale na svůj věk - bylo mu něco kolem padesátky - vypadal velice svěže. Byl proslulý jako jeden z nejlepších strategických plánovačů v Království. Mimoto se říkalo, že v posledních letech Aruthova života s ním princ trávil denně několik hodin a vyučoval ho. A i když byly Aruthovy činy zčásti dějinami a zčásti legendou, byl pokládán za jednoho z nejlepších generálů v letopisech Království.

William se obrátil k Robertovi: „Lord James by měl dorazit každou chvilku," a k Rupovi a Erikovi dodal: „Donesl by někdo z vás laskavě trochu vody? Váš přítel omdlel."

Erik sklopil oči a až teď si všiml, že ze dveří trčí Duncanovy nohy; uvědomil si, že Rupův bratranec musel vstoupit do místnosti a zahlédnout malého dráčka jako první.

„Už běžím," Erik vyrazil. V duchu dodal: „A to už jsem si myslel, že se věci docela pěkně usazují."

Kapitola pátá

NOVÁČEK

Rup zívl.

Rozhovor se táhl už celé hodiny. Trochu se zamyslel, takže když se ho na něco zeptali, musel říct: „Promiňte, pane? Omlouvám se, ale neslyšel jsem, co jste říkal."

Lord James, vévoda zKrondoru, řekl: „Roberte, myslím, že se tady náš mladý přítel potřebuje trochu občerstvit. Zajdi s ním a jeho bratrancem do kantýny. My se tady s Williamem zatím poradíme."

Diskutovali na velitelství městské hlídky od chvíle, kdy Rup dorazil a dokud se lord James nezmínil o kantýně, Rup si vůbec neuvědomil, že ani on, ani Duncan zatím ještě nesnídali. De Loungville na ně kývl, aby šli s ním.

Vyšli ze dveří a vyrazili po chodbě a Rup se zeptal: „Seržante, co se to děje? Já už se vzdal všech nadějí, že vůbec někdy své peníze uvidím, ale chci nakopat tomu mizerovi Samu Tannersonovi, až mu polezou střeva ušima za to, co udělal."

Robert se na něho přes rameno zazubil. „Pořád stejně vzteklá krysa, co, Avery? Tohle na chlapech obdivuju."

Procházeli chodbou hradu a de Loungville pokračoval: „Nejde to udělat tak jednoduše jako že sebereme pár chlapů, vrazíme tam jako tornádo, odvlečeme toho Tannersona sem a pověsíme ho."

„Žádní svědci," podotkl Duncan. .

„Přesně tak. Ataky ještě nevíme, proč ty vraždy vlastně spáchali."

„A už jste to zjistili?" zeptal se Rup. „Kdyby mi rozbili sudy s vínem, tak bych to pokládal za dostatečné varování."

Robert jim pokynul, aby ho následovali do vojenské kantýny: „No, vsadil bych se, že nad tím si zrovna, teď lámou hlavy vévoda s rytířem-maršálkem."

Rup zahlédl na druhém konci kantýny stát Erika s Jadowem, zatímco u dlouhých stolů seděli muži v šedých tunikách. Zamával na ně a Erik přiběhl. „Seržante?" zeptal se de Loungvillea.

„Řekni Šatiovi, aby dal na tyhle rekruty pozor a pojď s náma."

Erik vyplnil rozkaz a za chvíli seděli všichni u stolu, zatímco jim sluhové nosili jídlo a pivo. Robert zabodl nůž do masa; „Myslím, že si dneska večer užijeme trochu srandy."

Srandy?" zeptal se Rup.

„No, jak znám vévodu," řekl de Loungville, „tak bych si tipnul, že mu bude připadat, že. se tady poslední dobou nějak moc vraždí a je na čase s tím něco udělat."

„Udělat co?" zeptal se Duncan. „Pokud vím, tak Jízlivci ovládají tuhle část města od... no, nejmíň od chvíle, co jsem se narodil."

Robert kývl: „To je sice pravda, ale na druhou stranu nikdy nebyl takovej vévoda z Krondoru jako náš lord

James - to si zapiš za uši." Usmál se a zakousl se do plátku studeného skopového. Pak s plnými ústy dodal: „Radši se nafutrujte, mládenci. Myslím, že nás čeká dlouhá noc."

„Nás?" zeptal se Rup.

Robert odpověděl: „Měl bys jít s náma, Avery. Koneckonců jdeme přece pro tvoje zlato, ne? A kromě toho - máš snad něco lepšího na práci?"

Rup si povzdechl. „Zrovna teď nic."

„Dáme ti na odpoledne kavalec, aby sis mohl zdřímnout," slíbil de Loungville. „Nejspíš budeme většinu noci vzhůru."

Rup pokrčil rameny. „Jestli je aspoň malá šance, že dostanu svoje zlato zpátky, tak jdu s vámi. Dělá to zhruba tolik, s kolika jsem začínal, takže nic netratím - kromě času a práce." Podíval se na Erika. „Bylo v tom i to, co jsi mi dal ty."

Erik pokrčil rameny. „Žádná investice není nikdy jistá. To je mi jasné."

„Nějak ti to vynahradím," slíbil mu Rup. Podíval se na muže, kteří jedli u stolů na druhé straně kantýny a řekl: „Tohle je vaše nová banda 'zoufalců', seržante?"

De Loungville se usmál. „Ještě nejsou dost zoufalí, ale na druhou stranu jsem se jim ještě pořádně nepodíval na zoubek. Zrovna z nich vybíráme ty, kteří se nám nehodí, že, Eriku?"

„Přesně tak, seržante," přikývl Erik. „Ale ještě pořád mi není jasné, co máme my tři dělat."

„Uvidíme," řekl suše de Loungville. „S trochou štěstí by se měla *Trenchardova pomsta* každým dnem vrátit do přístavu. Možná budou na palubě nějací naši chlapi."

Rup se zeptal: „A kde je kapitán?"

Robert pokrčil rameny. „Odplul s Nakorem na Hvězdno. Měl by se vrátit až za pár tejdnů."

„Zajímalo by mě, co má asi v plánu," poznamenal Rup.

Na tváři Roberta de Loungvillea se objevil výraz, který Rup dobře znal a okamžitě svých slov litoval. Kromě Duncana znali všichni kolem stolu tajemství, která měla zůstat v tajnosti a podobné chyby by mohly Rupovi přinést ošklivé problémy, kdyby si příště nedával pozor na jazyk.

Erik se na něho podíval a Rup po dlouhých letech přátelství okamžitě poznal, že by si Erik také přál, aby zůstal zticha.

Rup si odkašlal. „No, myslím, že jestli dneska v noci nezalehneme.tak se trocha spánku může jen hodit."

Robert přikývl a Erik se usmál. Nezdálo se, že by si Duncan jejich rozhovoru beze slov všiml a Jadow okamžitě začal mluvit o něčem neutrálním.

Calis se opřel o zábradlí. „Vidíš?" zeptal se.

Nakor přimhouřil oči proti zapadajícímu slunci. „Keshanská hlídka."

Calis se společníky pluli na říčním člunu podél pobřeží Jezera snů a teď se nacházeli několik kilometrů od přístavu Shamaty. Calis řekl: „Vidím, že se zatoulali pěkně daleko za hraniční pásmo."

Nakor pokrčil rameny. „Království se s Keshí o tuhle oblast vždycky přelo. Je tu dobrá půda, bohaté obchodní cesty, ale nikdo nesklízí úrodu a nikdo Dolinou snů neprojíždí s karavanami, protože tu zuří ty pohraniční boje. A tak to tady jen tak přežívá -jako stařec, který nemá sílu žít, ale není ještě připravený zemřít." Podíval se na společníka. „Řekni o tomhle veliteli posádky v Shamatě a ten pošle hlídku, aby zahnala Keshany na jih!" dodal s úsměvem.

Calis zavrtěl hlavou. „Někdo mu o tom určitě nakonec řekne." Pak se usmál. „Já mu raději nic říkat nebudu. Kdybych to udělal, možná by měl pocit, že musí na

králova vyslance udělat dojem a rozpoutal by pro mé potěšení válku s Keshí."

Calis hleděl na obzor ještě dlouho poté, co keshanská hlídka zmizela z dohledu. V dálce na jihu už byla vidět světla shamatského přístavu, ale vzhledem k lehkému větru, který vál celé odpoledne, tam dorazí až za hodinu.

„Co to tam vidíš, Calisi?" zeptal se ho Nakor trochu ustaraně. „Co jsme se vrátili, jsi nějak zamlklý."

Bylo jen málo věcí, jež by musel Calis vysvětlovat Nakorovi, který znal pantathiánské hadí kněze a jejich černou magii lépe než kdokoli jiný na světě. Určitě viděl některé z jejích nejhorších stránek. Ale Calis věděl, že zrovna v tomto okamžiku Nakor nemluví o ničem, co by snad souviselo se starostmi ohledně nebezpečí, hrozícího Království. Půlelfa tížily daleko soukromější problémy.

„Jen jsem na někoho myslel."

Nakor se usmál a ohlédl se přes rameno na Šo Piho, bývalého mnicha Dalova řádu, který spal opodál stočený na žoku bavlny. „Jak se ta žena jmenuje?"

„Už jsem ti O ní říkal. Miranda."

„Miranda?" zeptal se Nakor. „O té mi vyprávělo několik mužů. Podle všeho je dost záhadná."

Calis přikývl. „Je to zvláštní žena."

„Ale také jsem slyšel," dodal Nakor, „že je moc hezká."

„To také. Sice toho o ní moc nevím, ale důvěřuju jí."

„A chybí ti."

Calis pokrčil rameny. „Nejsem jako lidé -"

„Jsi výjimečný," přerušil ho Nakor.

„- a záležitosti společenského styku mě dost často matou,"

dokončil větu Calis.

„To je pochopitelné," kývl Nakor. „Já byl ženatý dvakrát. Poprvé jsem byl hodně mladý a vzal jsem si... no, však ty víš koho."

Calis přikývl. Žena, kterou znal Nakor jako Jomu, se proměnila v lady Cibullu, pantathiánskou agentku, proti níž stáli před více než dvaceti lety, když Calis s Nakorem poprvé vypluli na jih na Novindus. Teď si nechala říkat Smaragdová královna a vystupovala jako živé vtělení Almy-Lodaky, Valheru, která stvořila Pantathiány. Stála v čele armády, která jednoho dne v budoucnu napadne Království.

„Moje druhá manželka byla moc hezká. Jmenovala se Sharmia. Ale zestárla a umřela. Pořád ještě nedokážu jednat se ženami, které jsou šestkrát mladší než já." Pokrčil rameny. „Jestli už se musíš zamilovat, Calisi, tak se zamiluj do někoho, kdo bude žít hodně dlouho."

„Já ani pořádně nevím, co láska je, Nakore," povzdechl si Calis se smutným úsměvem. „Vztah mých rodičů nemá v dějinách obdoby a v jejich vztahuje spousta magie."

Nakor přikývl. Calisův otec, Tomas, byl člověk; díky starodávné magii se změnil v něco, co nebyl ani člověk, ani Vládce draků - jak lidé říkali Valheru - a tato starodávná magie také vtáhla Aglarannu, Calisovu matku a královnu elfů v Elvandaru, do svazku s Tomasem.

Calis pokračoval: „I když za sebou mám několik vztahů, zatím žádná žena tak nepřitahovala mou pozornost -"

„Až Miranda," dokončil Nakor. Calis přikývl. Nakor se zamyslel: „Možná je to záhada. Nebo za to může to, že už jste se dlouho neviděli." Pak se zeptal: „A už jste spolu..."

Calis sezasmál. „Samozřejmě. Něco mě k ní přece přitahovat musí."

Nakor sebou trhl. „Zajímalo by mě, jestli kdy žil na světě muž, který by se do ženy nezamiloval v posteli."

„Co tím myslíš?" zeptal se Calis.

„Zapomněl jsem, že i když už ti je víc než padesát, pořád tě podle zvyků tvé matky považují za nedospělého." ...

„Za dítě," upřesnil Calis. „Pořád se ještě učím jednat tak, jak je pro eledhel správné." Použil jméno, kterým se označoval národ jeho matky - po lidsku nazývaný elfové.

Nakor zavrtěl hlavou. „Někdy mi připadá, že ti knězi, kteří skládají svaté sliby čistoty, vědí dobře, jak je těžké pořád myslet na to, s kým jsi v posteli."

„Národ mé matky takový vůbec není. Oni cítí, že mezi nimi a jejich vyvoleným druhem něco existuje a v určitou chvíli prostě... ví."

Calis se znovu podíval ke břehu, zatímco člun mířil k ústí kanálu do shamatského přístavu. „Myslím, že právě tohle mě na mém lidském původu nejvíc přitahuje, Nakore. Pravidelné změny ročních dob v Elvandaru v sobě mají jednotvárnost, která mi vadí. Chaos lidské společnosti... líbí se mi víc než magické háje mého rodiště."

Nakor pokrčil rameny.

„Kdo může říct, co je správné? Od ostatních elfů se lišíš skoro ve všem, ale přitom pro tebe platí totéž co pro všechny muže a ženy na tomhle světě: nezáleží na tom, čím jsi byl při narození; o tom rozhoduješ až ty sám. Možná, že až skončíš s tím svým 'dětstvím', budeš chtít nějakou dobu žít s lidem své matky. Jen si pamatuj, co ti teď radí dědek, který se toho v životě od jiných moc nenaučil: každý, koho potkáš a s kým budeš jednat, je tu proto, aby tě něco naučil. A někdy může trvat celé roky, než si uvědomíš, co ti vlastně kdo ukazoval." Znovu pokrčil rameny a zahleděl se přes zábradlí.

Člun proplouval kolem břehů, porostlých rákosem, a podél pobřeží se pohybovaly menši loďky; lovci, slídící po kachnách a jiném vodním ptactvu a rybáři se sítěmi. Říční člun se mezi nimi proplétal a Nakor s Calisem po celý zbytek cesty mlčeli.

Když trochu zesílily zvuky města, probudil se Šo Pi a v okamžiku, kdy člun zastavil u mola, už stál po boku svého

'mistra' a Calise. Jako princův vyslanec měl Calis právo vystoupit jako první, ale opřel se o zábradlí a nechal nejdřív projít po lodní lávce jiné cestující.

Když konečně vystoupili na souš, zahleděl se Calis na pobřeží a shamatský přístav. Samotné město Shamata bylo od přístavu odděleno skoro sto dvaceti kilometry polí a zahrad. Původně na tom místě sídlila posádka, která měla chránit jižní hranici Království proti výbojům Velké Keshe; v současné době byla Shamata jeho nejjižněji položeným městem. Na Calise u doků čekala četa vojáků a namísto, aby se rozjeli k městu Shamatě, se vydají k řece, která tvoří jediný přítok Velkého hvězdného jezera. Pak pojedou podél toku řeky až k jezeru a pak do města Hvězdna, položeného na jižním břehu proti kolonii mágů na ostrově Hvězdně.

Kolem doků se pohybovala obvyklá směsice žebráků, podvodníků, dělníků a pouličních prodavačů, protože příjezd člunu znamenal možnost výdělku - ať už zákonného nebo nezákonného. Nakor se usmál a řekl Šo Pimu: „Dávej si pozor na měšec."

„Žádný nemám, mistře."

Nakor se málem uzoufal k smrti, když se snažil mladíka přesvědčit, aby ho neoslovoval mistře, ale nakonec to raději vzdal.

Calis se zasmál: „Neškleb se tak."

Vyšli po lodní lávce na břeh, kde je na molu uvítal seržant v uniformě shamatské posádky. Stejně jako pohraniční baroni na severu i velitel posádky v Shamatě se zodpovídal přímo králi, takže v Dolině snů na formality příliš nedali. Calis byl jen rád, že ušetří čas, který by musel věnovat společenským návštěvám u místní šlechty. Oplatil seržantovi pozdrav a zeptal se: „Tvé jméno?"

„Seržant Azíz, vaše lordstvo."

„Mám hodnost kapitána," řekl Calis. „Potřebujeme tři koně a doprovod k Velkému hvězdnému jezeru."

„Před několika dny dorazili holubi, kapitáne," odpověděl seržant. „Máme tady v přístavu kasárna se spoustou koní a dostatkem vojáků na to, abysme vyplnili každý váš rozkaz. Můj kapitán bude poctěn, pokud s ním dnes povečeříte."

Calis se podíval na oblohu. „Myslím, že to budeme muset odložit na příště. Dnes ještě dokážeme jet nejméně čtyři hodiny a mám naléhavý úkol. Pošli kapitánovi zprávu, že musím s lítostí odmítnout jeho pozvání a zároveň pošli své muže pro koně a zásoby." Rozhlédl se a ukázal na sešlou krčmu naproti přes ulici. „My budeme tamhle."

„Rozkaz," řekl seržant a vydal rozkaz nejbližšímu vojákovi, který zasalutoval a odcválal.

„Nebude to trvat déle než hodinu, kapitáne. Váš doprovod, koně a zásoby dorazí co nejrychleji."

„Dobrá," přikývl Calis a pokynul Šo Pimu a Nakorovi, aby s ním šli do nepříliš vábně vyhlížející krčmy.

Příhodně postavený hostinec nebyl ani nejhorší, ale ani nejlepší, jaký kdy na cestách navštívili. Byl přesně tím, co mohli čekat takhle blízko u doků: vhodný pro klidné čekání, ale rozhodně by si jej člověk nevybral k noclehu. Bylo tu hodně lepších podniků. Calis objednal pivo a čekali, až se vrátí doprovod.

Pili zrovna druhou rundu, když Nakora zaujalo volání zvenčí. Neartíkulovaný křik a opičí skřeky následoval smích a jásot. Vstal a podíval se z okna. „Nic nevidím. Pojďme ven."

„Raději ne," namítl Calis, ale to už Nakor zmizel ve dveřích na ulici. Šo Pi pokrčil rameny a následoval svého mistra z hostince.

Calis vstal a vydal se za nimi; rozhodl se, že ať už si najde Nakor problémy jakékoli, bude lepší, když mu z nich zaserychle pomůže ven.

Na ulici zahlédl dav, srocený kolem muže, který seděl a okusoval skopovou kost. Byl to ten nejšpinavější člověk, jakého kdy Calis viděl. Vypadal - a smrděl - jako by se nekoupal celé roky. Po nějaké době v armádě, která postupuje stále v bojové linii, už člověk na hygienu nedbal tolik jako u dvora, ale i tady, mezi dokaři a pocestnými, byl ten člověk učiněná chodící žumpa.

Vlasy měl černé s několika prameny šedivých a celé ztuhlé olejem a špínou. Spadaly mu na ramena a byly zacuchané s omítkou a starými zbytky jídla. Tvář měl skoro černou od špíny a mouru, vousy byly stejně špinavé jako vlasy a kůže, nezakrytá tělesným porostem, byla dohněda opálená. Měl na sobě šaty tak roztrhané a děravé, až se zdálo, že je v nich víc děr než látky. Jejich barva byla dávno zapomenuta, protože cáry byly špinavé a zamaštěné.

Muž byl následkem dlouhých let nepravidelného a nedostatečného stravování vyhublý až na pokraj smrti hladem a na pažích a nohách měl boláky.

„Zatanči!" zavolal na něho jeden z dělníků.

Muž zavrčel jako zvíře, ale když pobídku několik lidí zopakovalo, odložil skoro okousanou skopovou kost a natáhl ruku. „Prosím," řekl - i když to vyslovil spíš jako 'Pozzzím' - a znělo to překvapivě nařikavě, a až dětsky.

Někdo v davu zakřičel: „Nejdřív zatanči!"

Otrhaný žebrák vstal a najednou se roztočil v zuřivém tanci. Calis se zastavil za Nakorem, který žebráka pozorně sledoval. Něco na jeho pohybech mu připadalo vzdáleně povědomé, jako by se v té šílené nekoordinované smršti skrývaly známé pohyby. „Co to je?" zeptal se.

Nakor se ani neohlédl: „Něco fantastického."

Muž dotančil; chvíli se slabostí potácel a pak natáhl znovu ruku. Někdo mu z davu hodil napůl snědený krajíc chleba, který mu přistál u nohou. Okamžitě se na něj vrhl a popadl jej.

Předák zavolal: „No tak, zpátky do práce, chlapi," a většina dokařů se vrátila na svá místa.. Pár dalších ještě chvilku postávalo kolem žebráka a pak odešli i oni.

Calis se otočil k muži, který tu byl nejspíš místní, a zeptal se: „Kdo to je?"

„Nějaký magor," odpověděl cizinec. „Objevil se tady před pár měsíci a od té doby se tady poflakuje. Vydělává si jídlo tancováním."

„Odkud přišel?" ozval se Nakor.

„To neví nikdo," muž odešel.

Nakor přešel blíž k otrhanému žebrákovi, který se krčil na zemi, klekl si k němu a zahleděl se mu do obličeje. Muž zavrčel jako zvíře a napůl se odvrátil, aby tělem chránil svou skoro ohlodanou kost a půl krajíce chleba.

Nakor sáhl do batohu a vytáhl pomeranč. Vrazil do něj palec a odtrhl kus kůry; pak podal oloupané ovoce žebrákovi. Ten se na ně chvíli díval a pak ho popadl. Snažil se nacpat celý pomeranč do úst najednou a do vousů mu přitom stekl malý vodopád ovocné šťávy.

Šo Pi s Calisem se zastavili za Nakorem a Calis se zeptal: „Co se děje?"

„To nevím," odpověděl Isalánec. Vstal. „Ale musíme tohohle člověka vzít s sebou."

„Proč?" zeptal se Calis.

Nakor se podíval na skrčeného žebráka, který seděl na zemi. „To taky nevím. Ale připadá mi něčím povědomý."

„Cože? Ty ho znáš?" zeptal se Calis.

Nakor se poškrábal na bradě. „Ne, nikoho mi nepřipomíná, i když kdyby se umyl, znát bych ho mohl.

Ale ne, myslím, že ho neznám. Jenom si myslím, že by nám mohl pomoct."

„Jak?"

Nakor se usmál. „Tak tohle taky nevím. Říkej tomu předtucha."

Calis se zatvářil pochybovačně, ale během dlouhých let se Nakorovy předtuchy ukázaly jako důležité, takže jen přikývl.

Zvuk koňských kopyt naznačil, že se blíží jejich doprovod.

Calis se ušklíbl: „Nejdřív ho ale budeš muset přesvědčit, aby nasedl na koně."

Nakor se poškrábal na hlavě. „Ták to teda bude trik."

„A ještě předtím," pokračoval Calis, „ho budeme muset vykoupat."

Nakor se rozzářil. „Tak to bude ještě lepší trik."

Calis mu úsměv oplatil. „Tak vymysli jak na to. Jestli bude třeba, přikážu vojákům, aby ho hodili do moře."

Nakor se otočil a chvíli přemýšlel o možnostech, zatímco k nim vojáci přijížděli.

Shromáždili se ve skromném hostinci v obchodní čtvrti jen několik ulic od místa, kde hraničila s chudinskou čtvrtí Krondoru. Tento hostinec řídil princ z Krondoru, i když o tom vědělo jen málo jeho hostů. Zadní místnost použili jako svůj hlavní stan a velel zde Robert de Loungville.

„Duncane, ty s Williamem" - ukázal na muže, kterého Rup nikdy předtím v životě neviděl - „zajdete do malého stánku na rohu Svíčkařské ulice a Dulanicovy třídy. Chlap, kterej tam prodává šály a klobouky, práská Jízlivcům. Postarejte se o to, aby byl nějakou chvilku mimo provoz. Jestli bude třeba, tak ho vemte po hlavě."

Rup se podíval na Erika a ten jenom pokrčil rameny. V místnosti se s de Loungvillem a těmi, s nimiž dnes

obědval, tísnil ještě další tucet neznámých mužů. Byla asi hodina po večeři a většina obchodů byla buď zavřená nebo obsluhovala poslední zákazníky. Erik s Rupem měli přejít s Jadowem a de Loungvillem k jednomu krámu a čekat na druhé straně ulice. Robert řekl, že pokud dá rozkaz, musí se dostat do krámu co nejrychleji, tak rychle, jak jen budou moci. Opakoval to dvakrát a podle toho Rup poznal, že jde o důležitou část dnešní noční akce.

"Vy, vy a vy," ukázal Robert na tři skupiny mužů, které měly podle plánu odstranit strážné Jízlivou. „Jděte zadníma dveřma,"

Několik minut mlčel a pak ukázal na Duncana a muže jménem William. „Jděte teď předníma dveřma."

Odešli a v průběhu následujících deseti minut místnost opustil i zbytek agentů. Když už zbývali jen oni čtyři, zeptal se Rup: „Co to bylo za chlapy?"

„Řeknu ti to takhle: princ v tomhle městě potřebuje spoustu očí a uší," odpověděl de Loungville. „Stačí to takhle?"

„Tajná policie?" zeptal se Jadow.

„Něco v tom smyslu," přikývl de Loungville. „Ávery, ty jsi ze všech nejrychlejší; zůstaň u mě. Eriku, ty a Jadow jste moc velcí na to, aby si vás nikdo nevšiml, takže stůjte tam, kde vám přikážu, a ani se nehněte. Jakmile vypadneme z tyhle hospody, nechci slyšet jediný slovo. Otázky?"

Žádné nebyly a de Loungville je vyvedl ze zadních dveří hostince. Spěchali ulicemi a snažili se přitom vypadat jako obyčejní měšťané, kteří si chtějí něco zařídit a i když je to možná naléhavá záležitost, nestojí za bližší pozornost.

Prošli kolem stánku na rohu poblíž hranice chudinské čtvrti a zahlédli Duncana s mužem jménem William, jak hovoří s prodavačem. Rup si všiml, že Duncan stojí tak, aby nebylo vidět, že tiskne obchodníkovi čepel dýky k

boku a William stojí připravený zadržet každého, kdo by se ke stánku přiblížil.

Zahnuli do krátké uličky, která vedla na další širokou třídu, souběžnou s první, a zahnuli za roh. Mávnutím ruky odeslal de Loungville Erika s Jadowem do úkrytu v temném průchodu a sám s Rupem rychle přešel ulici. Pomocí ručních signálů ukázal Rupovi, aby se postavil mezi dveře a okno. Sám se opřel o roh budovy mezi dveřmi a uličkou, která vedla k zadnímu traktu. Zevnitř Rup zaslechl zvuky, které podle něho působil obchodník, přemisťující bedny se zbožím. Odolal pokušení nahlédnout dovnitř oknem a snažil se vypadat jako někdo, kdo se tady jen na chvilku opřel, aby si odpočinul.

Očima ale přejížděl po okolí a pátral po známkách problémů.

Ze tmy se vyloupla postava, zahalená do širokého pláště. Za ní se neznatelně rozplynuli po okolí další muži a Rup víc cítil než viděl muže, kteří se rozestavovali podle daných rozkazů.

Zahalený muž prošel kolem Rupa a vystoupil po třech schodech ke dveřím krámu. Rup na okamžik zahlédl jeho tvář, když procházel, a vytřeštil oči. Pak už muž vkročil dovnitř a tiše za sebou zavřel dveře. Rup zaslechl, jak někdo říká: „Čím vám -"

„Jak se vede?" přerušil ho známý hlas.

Následovala dlouhá chvíle ticha a pak první hlas řekl: „James?"

„Už jsme se dlouho neviděli," odpověděl James, vévoda z Krondoru. „Kolik to už je? Čtyřicet let?"

„Víc." Následovala další chvíle ticha a pak muž prohodil: „Počítám, že máš venku pár svých lidí."

„Dost na to, aby nás při tomhle rozhovoru nikdo nerušil a aby skončil v okamžiku, kdy ti řeknu všechno, co ti říct chci."

Znovu následovalo mlčení, doprovázené kroky obou mužů. Pak zaznělo zavrzání dvou židli a Jamesovo: „Děkuji."

„Předpokládám, že nemá smysl, abych ti tady vykládal, že už jsem se dávno dal na pravou cestu a jsem jen obyčejný obchodník."

„Můžeš si říkat co chceš, Briane," odpověděl James. „Když jsem se před třiceti lety doslechl, že se v Krondoru objevil obchodník jménem Lysle Rigger, požádal jsem prince Aruthu, aby na tebe nasadil agenty. A dostával jsem o tobě pravidelná hlášení během těch dvaceti let, co jsem vládl v Rillanonu."

„Rigger. Tohle jméno už jsem nepoužil spoustu let. Nepoužil jsem je od doby, kdy - kde jsme se to vlastně potkali?"

„Potkali jsme se v Lytonu."

„Ano, teď už si vzpomínám," zněla odpověď. „Od té doby jsem ho ve skutečnosti užíval jen párkrát."

„To je jedno." James si povzdechl. „Princovým lidem trvalo pár let, než našli všechny tvé únikové cesty a identifikovali všechny tvé posly, ale potom už to šlo jako po másle."

„Máš pod sebou lepší lidi, než jsme si mysleli. Na agenty Koruny jsme měli vždycky nos."

James odpověděl: „To proto, že až do dnešního večera jsme se omezovali jen na sledování. Pamatuj si, že jsem také býval Jízlivec. A tady je ještě pořád dost lidí, kteří si Jimmyho Ručku pamatují."

„Co teď?"

„No, budeš si muset znovu změnit Jméno a udělat něco s tím, jak vypadáš. Jestli ne, tak se nejspíš žebráci a zloději rozhodnou, že přišel, čas, aby si našli nového vůdce."

Ozvalo se zachechtání a Rup se snažil zachytit každé slovo. „Víš, kdyby se tenkrát Podlézavec nesnažil tak

strašně získat vliv v cechu, byli bychom daleko lip připravení na situaci, která vznikla, když se do čela postavil Počestný muž. Byla to hrůza."

„Slyšel jsem. Ale o tom se tu teď bavit nebudeme. Dnes v noci mě k tobě, Lysle - nebo Briane, jestli ti to vyhovuje lip - přivádí tohle: poslední dobou jsi ztratil nad cechem moc. Po mém městě se potuluje zbytečně moc malých horlivých hrdlořezů, kteří ohrožují občany, kteří platí daně a chovají se podle zákona. Trocha zlodějiny je ve městě jako Krondor úplně normální, ale včera v noci jeden ze tvých řezníků zabil stájníka, dvě číšnice a čtyři koně jako 'varování' mladému obchodníkovi s vínem, který nechtěl platit za ochranu."

„To je přehnané," souhlasil muž jménem Brian.

„Stejně jako cena za ochranu, kterou od něho chtěli," dodal James.

„Kdo byl ten chlap? Vyřídím to s ním."

„Ne, s tím člověkem to vyřídím já. Jestli nechceš v nejbližší době vidět zblízka oprátku - nebo lépe řečeno jestli nechceš, aby tě vlastní lidi nahradili dřív, než vychladne tvoje mrtvola - pořádně mě poslouchej.

Na pár následujících let potřebuji, aby byl Krondor klidné a bezproblémové město. Ve skutečnosti potřebuji, aby vydělával a bohatl. Důvody, které mě k něčemu takovému vedou, tě vůbec nemusí zajímat, ale věř mi jedno: dlouhodobě to pomůže jak tobě, tak i té tvé otrhané bandě kapsářů stejně jako komukoli v tomhle městě. A proto potřebuji najít Sama Tannersona a jeho kumpány a veřejně je popravit. Najdeš mi nějakého svědka, který odpřisáhne, zeje viděl vycházet z hostince U sedmi květin se zakrvácenými noži. Sežeň mi nějakého přesvědčivého pouličního lumpa. Nejraději nějaké děvče. Prostě někoho, kdo dokáže přesvědčit soudce, že Tannerson a jeho banda

mají živí menší cenu než ten provaz, na kterém budou viset.

Pak rozhlásíš mezi tou svou partou, že na takové výstřelky není zrovna nejvhodnější chvíle a že další, kdo se pokusí zavádět nějaké novoty, se nedožije ani vlastní popravy. A myslím to vážně, Briane: jestli některý ze tvých vrahů udělá krok vedle, radši se ho zbav dřív, než to udělám já, jinak to tady můžeš rovnou zabalit."

„Tohle už tady bylo," odpověděl muž. „A Jízlivci ještě pořád fungují."

Následovala dlouhá chvíle ticha, než James řekl: „Pořád ještě si pamatuju, jak sejde k Matce. Stačí, když zavolám své chlapy a bude po tobě dřív, než se stihneš dostat k té dýce, kterou si schováváš v botě; během další hodiny zatkneme tvého Pána noci a nejpozději za další hodinu vytáhneme z postele Pána dne a posadíme ho do vedlejší cely. Ještě před soumrakem nechám obklíčit a zavřít Matku. Nechám sebrat každého zloděje, o kterém mí agenti vědí a i když jich nezavřu ani půlku, dostanu jich z ulic většinu. V Krohdoru pořád ještě budou žebráci a zloději, Briane, ale nebudou v něm už Jízlivci."

„Proč jsi to neudělal už dávno?"

„Hodilo se mi víc, když jsem vás jen zpovzdálí sledoval. Ale jak jsem řekl: teď určité věci potřebuji. Protože tady takhle klidně sedím ve tvém krámě a pěkně si po sousedsku povídáme, musí ti být jasné, že vím, kdo byl nástupcem Spravedlivého muže. Kdybych tě zabil, trvalo by mi dalších pár let,, než bych zjistil, kdo se dostal do čela cechu po tobě."

Následovala další chvíle mlčení; pak James dodal: „Je to ironie, ale to, že jsi zpátky ve městě, jsem poznal jen díky tomu, že jsme si tak strašně podobní."

Ozvalo se hluboké povzdechnutí. „Taky jsem o tom kolikrát uvažoval. Myslíš, že jsme nějak příbuzní?"

„Mám ohledně toho jednu teorii," odpověděl vévoda, ale nijak nepokračoval. „Prostě nám oběma udělej laskavost a drž ty své psy nakrátko. Pár loupeží se solidním ziskem, tu a tam nějaké to vydírání. Krádeže zboží z doků a šizení celních úředníků. Můžu ti dokonce dohodit pár tipů, které tobě a tvému otrhanému bratrstvu zajistí nějaký ten zisk - můžeš tomu říkat zakázky - ale tahle vlna zločinnosti musí skončit stejně jako všechno zabíjení. Jestli budu muset, vyhlásím ti válku. Je to jasné?"

„Pořád jsi mě ještě nepřesvědčil, ale budu o tom uvažovat."

James se zasmál a Rupovi při tom hořkém smíchu přejel mráz po zádech. „Uvažovat? Ani náhodou. Buď budeš souhlasit tady a teď, nebo z tohohle domu nevylezeš živý."

„To není zrovna moc možností," odpověděl muž příkře. Bylo slyšet, že dokáže držet nervy na uzdě - i když jen stěží.

Rup se rozhlédl. Rozhovor trval jen několik minut, ale jemu připadalo, že tady poslouchá už celé hodiny. Ulice vypadala překvapivě klidně, i když věděl, že v dosahu sta metrů kolem tohoto domu stojí a hlídá spousta princových lidí.

„Musíš pochopit," řekl James, „že když řeknu, že potřebuji klidné a bohaté město, nechci tím prospět nějaké bandě obchodníků ani si lepším vybíráním daní pomoci sám - i když by to bylo moc hezké - ale že na tom závisí osud tohohle města; víc ti k tomu už neřeknu, snad jen to, že pokud bude třeba, zašlápnu tě jako hada. Rozumíme si?"

„Jistě," V obchodníkově hlase se mísil hněv s lítostí.

„Takže teď přišla řada na dobré zprávy," znovu promluvil James a ozval se zvuk, provážející pohyb odsouvané židle. „Deset minut po tom, co odejdu, zůstanou dveře jednoho ze tvých nouzových úniků - toho, který vede

ze sklepa do kanálů - nehlídané. I když vím, kdo jsi, jsem jediný. Zařiď si novou identitu a až trochu vychladneš a trochu si promyslíš to, co jsem ti řekl, dej mi vědět. Jestli to pochopíš, nech po ulicích rozhlásit, že Důvtipný muž utekl a Spravedlivý muž se vrátil - Pánu dne a Pánu noci můžeš namluvit, že to má zmást úřady, aby si myslely, že tě dostaly ze hry. Jestli od tebe tu zprávu nedostanu do zítřejší noci, budu vědět, že tě buď zradili vlastní lidé nebo jsi nevzal mé varování vážně. V obou případech se můžou Jízlivci připravit na válku."

Následovalo napjaté ticho a pak James dodal: „Dobře. Vím, že kdybych byl na tvém místě, uvažoval bych o tom, že použiju tu skrytou dýku, ale také si myslím, že bych se rozhodl to nedělat. Nikdy se ještě nedostal do čela Jizlivců pitomec."

„Bylo to jen tak tak."

„Nepřežil bys to; věř mi. Takže jak jsem říkal: máš deset minut náskoku. Běž k Matce a zařiď si novou identitu; mí agenti, kteří tě kdy viděli, neví, kdo vlastně skutečnější. Znají tě jen jako obchodníka, kterého jsem nechal sledovat. Nejspíš tě pokládají za agenta Velké Keshe nebo nějakého politického nepřítele. Ti, kteří tě znají podle pověsti a skutků, zase neví, jak vypadáš. Zůstal jsem natolik Jízlivcem, že jsem to takhle zařídil. Ale vždycky tě dokážu najít. O tom nepochybuj ani minutu, Lysle - takhle na tebe vždycky myslím."

„Nebudu o tom pochybovat ani minutu, Jimmy Ručko. Jen jedna věc."

„Co?"

„Bylo to všechno, co jsi mi říkal, pravda?"

Ozval se ironický smích.

„Neřekl jsem ti toho ani polovinu, Lysle. Ani polovinu. Byl jsem lepší zloděj, než jsem myslel a ani z poloviny tak

dobrý, jak jsem o sobě tvrdil, ale dokázal jsem věci, kterých se jiný Jízlivec ani neodvážil, nemluvě o tom, že by v nich mohl uspět."

„U všech bohů, to je pravda," uznal neochotně muž. „O tomhle nemůže pochybovat nikdo; nikdy ještě nežil zloděj, který by to dotáhl až na zatraceného vévodu a druhého nejmocnějšího muže po samotném králi."

„Takže: kde je Tannerson?"

„Nejspíš ho najdeš schovaného v bordelu U Sabelly -"

De Loungville, ukrytý na druhé straně dveří, se otočil a sykl do tmy. Pak tiše zašeptal: „Sabella!" Ve stínu se pohnula postava, kterou tam Rup ani netušil, a vyrazila do tmy.

„Vím, kde to je. Nejpozději za svítání budu potřebovat tu svědkyni."

„Bude do setmění mrtvá. Jestli práskne Tannersona a ostatní, budu nad ní muset vynést rozsudek smrti. Znáš přece zákony Jízlivců, ne?"

„Sežeň mi nějakou hodně mladou holku," odpověděl James. „Jestli bude hezká a chytrá, najdu ji domov v nějakém vzdáleném mcstě. Možná ji dokonce zachráním před nevěstincem a dám ji do nějaké šlechtické rodiny jako společnici k dětem. To se uvidí. Ale ať je dost mladá, aby se z ní ještě dalo něco vychovat." Následovala odmlka, pak: „Koneckonců mně bylo teprve čtrnáct, když jsem potkal Aruthu, a od té doby jsem se vůbec nezměnil."

„To je pravda, Jimmy, mohou ti to dosvědčit samotní bohové," řekl Lysle.

Dveře se otevřely a lord James, stále zahalený od hlavy ke kolenům v širokém plášti, sestoupil ze schodů. Zastavil se na okamžik u Roberta. „Slyšel jsi?"

„Slyšel," odpověděl seržant. „Dal jsem to dál." Vévoda z Krondoru bez dalšího slova zmizel ve tmě. Rup viděl, jak

za ním odcházejí další muži a za okamžik se ulice zase vyprázdnila.

Rup se podíval na de Loungvillea, který zvedl ruku a naznačil, že budou čekat. Uplynulo dalších deset minut; pak si strčil de Loungville do úst dva prsty a ostře hvízdl. Z postranní uličky vyběhla četa vojáků a z protější strany ulice přišli Erik s Jadowem. Vojákům de Loungville rozkázal: „Vy! Vražte do budovy a zatkněte každýho, na koho narazíte. Zabavte každej dokument, kteřej najdete a až tam skončíte, nikoho nepouštějte dovnitř ani ven." Rupovi, Erikovi a Jadowovi řekl: „Vy půjdete se mnou."

„K Sabelle?" zeptal se Rup.

„Jo. A jestli budeme mít kliku, tak bude tvůj kamarád Tannerson klást při zatýkání odpor."

„Chlape, tohle znělo opravdu nadšeně!" ozval se Jadow.

De Loungville tiše dodal: „Už dlouho jsem neměl omluvu pro to, abych mohl někoho zabít."

Mlčky zamířili hlouběji do uliček chudinské čtvrti.

Rup rychle kráčel za de Loungvillem a zanedlouho už doražili do ulice, v níž zabíral podnik U Sabelly celou třetinu bloku. De Loungville zašeptal k muži, který se opíral o roh domu: „Všichni na svejch místech?"

„Čeká se jen na vás," odpověděl muž. „Před několika minutama mi připadalo, že jsem zahlídl nějakej pohyb na střeše, ale to mohla klidně bejt kočka. Jinak je tu mrtvo jako v hrobě."

De Loungville přikývl a řekl: „Tak jdeme na to!"

Vešli do nevěstince obezřetně, jako by to byl nepřátelský tábor. Jadow uštědřil vyhazovači drtivou ránu pěstí a muž padl na kolena ještě dřív, než je mohl zastavit, a když kolem něho procházel Erik, vrazil mu další, po které upadl do bezvědomí.

Rup proběhl kolem de Loungvillea a dvojice žen, které byly náhlým výbuchem surovosti vyděšené natolik, že jen seděly v křeslech a zíraly na násilníky s otevřenými ústy. Mladík doběhl ke schodišti, kde se právě velká žena ve středních letech otáčela, aby zjistila důvod hluku u předních dveří. Když se otočila, držel jí už Rup u krku dýku. „Tannerson?" zeptal se tiše a z hlasu mu překypovala hrozba.

Zbledla, ale zašeptala: „Po schodech nahoru, první dveře napravo."

„Jestli lžeš, tak si střádej na věnec."

Žena se podívala za Rupova záda a zahlédla, jak se k ní blíží Erik s Jadowem a vůbec poprvé si uvědomila jejich velikost a hrozbu, která z nich doslova čišela. „Ne, chtěla jsem říct první dveře nalevo!"

Rup vyrazil po schodišti a de Loungville ho následoval jen o krok zpět. Mávl na Erika s Jadowem, aby zůstali dole. Když se znovu otočil, Rup už dorazil nahoru. Mladík zaváhal, pokynul de Loungvilleovi, aby vykopl dveře a přikrčil se.

De Loungville dveře rozrazil silným kopancem a Rup vrazil dovnitř s mečem připraveným k úderu. Nemusel se ale vůbec obtěžovat. Sam Tannerson ležel na posteli, prázdným pohledem se díval do stropu a z podříznutého krku mu vytékala na bílé prostěradlo krev.

„Co to sakra je?" zeptal se de Loungville, když se podíval do místnosti.

Rup přeběhl k otevřenému oknu a vyklonil se ven. Podle toho, jak to tu vypadalo, někdo z místnosti prchl jen několik minut předtím, než dovnitř vešli. Rup se otočil a začal se smát.

„Co je tu tak legračního?" zeptal se Erik, který právě vystoupil na vrcholek schodiště.

Rup ukázal na mrtvolu na posteli. „Nějaká děvka zabila Tannersona a vsadím se, že si vzala moje zlato."

De Loungville probral mužovo oblečení. „Žádnej měšec nebo mince."

Rup zvolal: „No to mně podržte! Takže teď si bude za moje peníze užívat nějaká děvka."

De Loungville se podíval na mrtvolu. „Možná. Ale měli bysme odsud radši vypadnout a probrat to někde jinde."

Rup přikývl, zasunul meč zpátky do pochvy a vyšel za de Loungvillem z pokoje.

Dívka se dívala z druhé strany ulice, jak z hostince vycházejí muži, kteří chtěli zatknout Tannersona. Jakoby mimochodem za sebou vlekli muže, kteří hráli v přízemní místnosti pokiir. Další muži přecházeli v přilehlých uličkách a dávali pozor, aby, nebudili zbytečnou pozornost. Věděla určitě, že ji nikdo z nich neviděl, když vylézala z Tannersonova pokoje. Podívala se na své ruce; čekala, že se budou třást, ale místo toho jen pevně svíraly tašku na střeše, za jejímž hřebenem se krčila, skrytá v temnotě před pohledy mužů dole. Nikdy předtím nikoho nezabila, ale na druhou stranu dosud jí nikdy nikdo nezabil sestru. Chladný hněv, který její pomstu poháněl, ale nevyprchal s Tannersonovou smrtí, jak čekala. Neměla žádný pocit uzavřeného účtu nebo uklidnění. Pořád ještě to v ní vřelo a nic, co udělá, jí sestru nevrátí.

Zvědavost ale nabyla vrchu nad ostatními starostmi a ona začala uvažovat, co to asi může být za lidi. Místnost opustila pět minut předtím, než zaslechla z druhé strany ulice vzteklé hlasy. Schovala si své pracovní oblečeni za komín na střeše jednoho z domů, stojících naproti nevěstinci, který Tannerson používal jako své ústředí, pro případ, že by si potřebovala převléct zakrvácený oděv, až splní svůj úkol. Když se rozhodla pomstít Betsy, zapřísáhla

se, že dnes večer bude na podlaze pokoje v nevěstinci ležet mrtvá buď ona, nebo Tannerson.

Do Sabellina podniku nebylo těžké proniknout; stejně tak jako podplatit jednu z tamních děvek, aby přesvědčila Tannersona, že na něho v pokoji na patře čeká něco zvláštního. Ta holka byla od přírody tak hloupá, že nedokázala myslet dál než k plnému měšci, který za svou službu dostala. Teď bude mlčet, protože se bude bát.

Jakmile se dala na útěk. málem dívku přemohl vlastní strach. Celých pět minut poté, co dorazila na střechu, seděla a nebyla úděsem schopna pohybu. Od brady až k pasu ji pokrývala Tannersonova krev a málem si ani nedokázala špinavé oblečení svléknout. Pak zaslechla, jak dole na ulici přecházejí muži, a strach jí nedovolil odejít. Čekala a protože byla unavená, na chvíli si zdřímla - nevěděla, jestli na pár minut nebo na hodinu - a pak už ti muži vtrhli do nevěstince. Teď únavu zahnal strach; pokud muže, kteří vnikli k Sabelle, poslal Pán noci, mohli ji zahlédnout nebo poznat. Když člověka honila princova policie, byla to jedna věc. Ale když se hnali člověku v patách Jízlivci, šlo o něco úplně jiného. Ve druhém případě spočívala její jediná naděje v tom, že se jí podaří uprchnout z města a skrýt se co nejdál - možná v LaMutu nebo dole v Keshi.

Přeplazila se po střeše až k místu, kde měla uvázané lano. Odhodila do jednoho dvora vak, do něhož si předtím schovala své obyčejné kalhoty, košiH, vestu, dýku a boty - a který teď obsahoval zakrvácený nůž a krví prosáklou košili a kalhoty - a podívala se opatrně přes okap.

Ve tmě přeběhli přes ulici dva muži, tvořící zadní stráž, a ona přelezla k dalšímu rohu střechy, kde zahlédla ostatní, jak kráčí stejným směrem jako ti, kteří vyšli z nevěstince. Dřepla si a přemýšlela. Žádný z mužů, které viděla, jí nepřipadal ani zdálky povědomý a kdyby patřili k

Jízlivcům, nejméně jednoho by poznat přece musela. To by ale znamenalo, že k Sabelle vtrhli princovi muži - nikdo jiný v celém městě by nedokázal provést takový útok; a už určitě ne s muži, kteří se dokázali vynořit zdánlivě odnikud a zase zmizet líp než nejlepší členové cechu zlodějů. Museli to být zvláštní agenti vévody z Krondoru, jeho tajná policie.

Ale co asi tak mohli chtít od Tannersona a jeho bandy zabijáků? pomyslela si dívka. Nepatřila zrovna k nejzkušenějším, ale byla chytrá, inteligentní a zvědavá. Odhadla vzdálenost mezi dvěma domy, o pár kroků ustoupila, mrštně přeskočila na další střechu a pokračovala po 'zlodějské silnici' za muži na ulici. Na konci bloku je dohonila a rychle sklouzla po okapu dolů na dlažbu.

V této pozdní hodině byly ulice temné a skoro prázdné, takže se musela ukrývat ve stínech, aby na sebe nepřitahovala pozornost. Dvakrát zahlédla stráže, které se měly ujistit, že skupinu mužů nikdo nesleduje, takže musela čekat a jakmile konečně vyrazili, spěchala za nimi.

Zbývala asi hodina do úsvitu, když ztratila z dohledu posledního muže ve skupině, ale teď už věděla skoro úplně jistě, kam mají namířeno: do princova paláce.

Šli sice oklikou a dělali všechno pro to, aby je nikdo nemohl sledovat, ale ona měla všech pět pohromadě a nikam nespěchala a teď už byla přesvědčena, že jinam než do paláce ani mířit nemohou.

Zastavila se a rozhlédla. Ulice už byly naprosto prázdné - alespoň pokud mohla soudit - ale v žaludku cítila tu známou nejistotu, která jí říkala, že přílišná zvědavost může v tomhle případě škodit zdraví. Padla na ni znovu únava a přitom se už za necelé dvě hodiny měla hlásit Pánu dne. Bála se jít spát, protože věděla, že by se určitě nedokázala probudit včas. Kdyby zameškala jeden den vybírání kapes na tržišti, nesklidila by víc než pár hrubých'

slov a pár pohlavků, ale ne teď, po Tannersonově vraždě. Nesmí udělat nic, čím by na sebe přitáhla pozornost.

Tannerson byl surovec, který měl jen málo přátel, ale spoustu spojenců a získal si slušné postavení mezi částí Jízlivců, která si říkala 'ranaři' a zabývala se v protikladu k žebrákům a těm, kteří okrádali své oběti daleko ohleduplněji, násilnickým.i záležitostmi - ozbrojenými loupežemi, vydíráním a placenou ochranou. Důvtipný muž a jeho pobočníci. Pán dne a Pán noci, nechtěli Tannersona a jemu podobné příliš omezovat, pokud vydělávali - a ať už si člověk o té svini myslel cokoli, tak vydělávat dokázala. Tiskl obchodníky kolem doků a v chudinské čtvrti železnou rukou a poplatky za ochranu během jeho působení vzrostly oproti loňskému roku na dvojnásobek.

Ale pokud by dokázala přijít se zprávou o skupině mužů, která odcházela ulicemi k paláci, mohla by od sebe odvrátit pozornost úplně a Důvtipný muž by pak možná věnoval víc pozornosti akcím princovy tajné policie než jedné malé kapsářce. Možná by mohla nějak podnítit dohad, že Tannersona zabili právě princovi lidé.

Dívčina pozornost na okamžik polevila - mohla za to zčásti únava a zčásti citové vyčerpání po zabití sestřina vraha. Sotva si uvědomovala, že se k ní někdo přiblížil, ale instinktivně se otočila a zkusila utéct.

Muž jí sevřel ocelovým stiskem zápěstí, když vytasila dýku, aby se bránila. Další ruka jí zabránila v útěku a ona se zahleděla do modrých očí. Byl to nejsilnější muž, na jakého kdy narazila, protože ať se kroutila a vzpínala jak chtěla, nemohla se z jeho sevření uvolnit. A byl rychlý; když se ho pokusila kopnout do rozkroku, stihl uhnout, takže její rány dopadaly neškodně na stehna, která byla tvrdá jako kámen.

Ozvaly se kroky a v předjitřním šeru dívka viděla, jak se kolem ní uzavírá hrozivý kruh nebezpečně vyhlížejících

mužů. Malý, ne příliš hezký muž se skoro lysou hlavou šiji prohlédl od hlavy k patě a řekl: „No ne, copak to tady máme?" Z ochromených prstů jí vykroutil dýku.

Další muž, jehož rysy ještě nedokázala rozeznat, řekl: „Tohle je ta, která nás pronásledovala."

Robert de Loungville se zeptal: „Co jsi zač, holčičko?"

"Myslím, že má na rukou krev," poznamenal obr, který ji držel.

Někdo odkryl zastíněnou lucernu a dívka najednou viděla do tváří mužům, kteří ji obklopovali. Ten, který ji držel, byl zhruba stejně starý jako ona a vypadal jako chlapec. Paže měl možná stejně silné jako ona stehna, ale tvář měl pořád ještě jemnou a chlapeckou, i když v jeho očích zahlédla něco, co ji před ním varovalo.

Malý muž, který tu podle všeho velel, si ji pozorně prohlédl. „Máš dobrý oči, Eriku. Snažila se je utřít, ale neměla nikde vodu, aby se umyla." Obrátil se k muži mimo kruh, který ji obklopoval, a přikázal: „Vrať se k Sabelle a prohledej střechy, uličky a dvorky okolo. Myslím, že tam najdeš zbraň a to, co měla na sobě, když zabila Tannersona. Nemohla ty věci hodit do přístavu a přitom nás sledovat."

Protlačil se k ní další muž, který byl ještě menší než vůdce, zhruba stejně starý jako silný mladík, ale hubený, až skoro kostnatý.

„Co jsi udělala s mým zlatem?" zavrčel Rup.

Dívka mu místo odpovědi plivla do tváře a de Loungville musel Rupa strhnout zpátky, aby se na ni nevrhl. „Začíná se rozednívat a tohle je zbytečně otevřený místo," zašeptal seržant chraplavě. „Vezmeme ji do paláce, Eriku. Vyslechneme ji tam."

Dívka usoudila, zeje nejvyšší čas přestat být pasivní a z plna hrdla zaječela; doufala, že překvapí silného mladíka natolik, aby povolil sevření a ona se mu mohla vytrhnout.

Místo toho jí ale připlácl druhou obrovskou ruku na ústa a malý vůdce ji varoval: „Jestli ještě jednou otevřeš hubu, děvenko, tak mu řeknu, aby tě tam dotáhl omráčenou. Vůbec se s tebou nemusím otravovat jako s kytičkama."

Věděla, že jí nevyhrožuje naprázdno. Ale v domě nad nimi se otevřela okenice a z vedlejší uličky vyhlédli dva chlapci, takže dívka věděla, že dosáhla svého. Ještě dřív, než dorazí do paláce, bude Pán dne vědět, že zlodějku Kitty zatkli princovi agenti a přinejmenším tak bude mít pádnou omluvu, proč se nemohla dnes ráno hlásit u Matky. A až se k Matce vrátí, nebude ji nikdo podezřívat.

Mladík jménem Erik ji napůl vlekl a napůl vedl tichými ulicemi a dívka po chvíli opravila svou poslední myšlenku: *jestli* se vůbec někdy k Matce vrátí.

Než dorazili do paláce, všichni kromě Rupa, který chtěl pořád vědět, kde je jeho zlato, se už uvolnili. Mladík se jen mračil a podezíravě dívku sledoval.

Do paláce se dostali postranním vchodem, který hlídali dva strážní; ti neřekli ani slovo, když kolem nich procházeli. Muži mlčky pokračovali dlouhou chodbou, osvětlenou pochodněmi ve stojanech, dokud nedorazili ke schodišti do nižších pater paláce. Většina se tam zastavila a dívka pokračovala dál pod dohledem de Loungvillea, Erika, Rupa, Jadowa a Duncana.

Když dorazili do cely, určené k výslechům, Erik ji zpola postrčil a zpola hodil dopředu. Z kruhu na zdi visely okovy a dívka měla dost času, aby si všimla, že jsou rozežrané rzí. Ale otočila se jako zvíře, uvězněné v koutě, a přikrčila se, jako by čekala útok.

„Drsňačka, co?" ušklíbl se de Loungville.

„Kde je moje zlato?" zavyl Rup.

„Jaký zlato?" zeptala se dívka.

De Loungville udělal krok dopředu. „To by stačilo!" Podíval se na zlodějku a zeptal se: „Jak ti máme říkat?"

„Jak chcete," odsekla. „Záleží na tom?"

De Loungville řekl: „Nadělala jsi nám hromadu problémů, holčičko." Pokynul Jadowovi a ten mu podal nízkou dřevěnou stoličku, na kterou se seržant posadil. „Jsem utahanej. Tohle byla strašně dlouhá noc a stala se spousta věcí, který se mi vůbec nezamlouvají. A ze všech nejmíň se mi zamlouvá to, že jsi podřízla chlapa, kterýho jsem měl zejtra pověsit. Nevím, co jsi proti Tannersonovi měla, ale já ho potřeboval pro veřejnou popravu." Podíval se na ostatní, kteří se teď porůznu opírali o stěny cely. „Potřebujeme někoho, koho bysme mohli pověsit."

Jadow navrhl: „Jestli na ni navlíkneme nějaký chlapský hadry a trochu ji ostříháme, tak by to mohlo klapnout, chlape."

Jestli na dívku tato hrozba nějak účinkovala, nedala to na sobě nijak znát. Jen se postupně zamračila na všechny přítomné muže, jako by si chtěla jejich tváře vštípit db paměti pro případ, že by se někdy v budoucnu naskytla příležitost pro pomstu. Nakonec řekla: „Zabil mou sestru."

„A co byla tvoje sestra zač?" zeptal se de Loungville.

„Dělala jako číšnice a děvka u Sedmi květin. Jmenovala se Betsy."

Rup zrudl. Najednou tu podobu viděl, i když tahle dívka byla daleko hezčí než její sestra. Ale Rup byl s Betsy v posteli a jeho reakce na toto odhalení překvapila i jeho samotného. Styděl se a nechtěl, aby dívka věděla, že právě on byl posledním mužem, s nímž její sestra byla.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se znovu de Loungville.

„Katherine," ozval se za jejich zády hlas a když se Rup otočil, zahlédl ve dveřích cely stát lorda Jamese. „Kapsářka." Prošel kolem de Loungvillea a podíval se děvčeti do tváře. „Říkají ti Kitty, že?"

Dívka přikývla. Ti ostatní muži ji děsili, protože vypadali tvrdě a nesmlouvavě, ale už podle vzhledu byli obyčejní. Tento muž byl ale oblečený jako šlechtic a hovořil tak, jako by očekával naprostou poslušnost. Chvíli si ji prohlížel.

„Znal jsem tvou babičku."

Kitty se chvilku tvářila zmateně, pak vytřeštila očí a zbledla. „U všech bohů a démonů - ty ses ten zatracenej vévoda, co?"

James přikývl a otočil se k de Loungvilleovi: „Jak jste tuhle malou rybu chytili?"

De Loungville mu vyložil, že jeden z mužů na zadní stráži zahlédl, jak dívka slézá po okapu a upozornil je; že jsou sledováni, takže nastražil past. „Nechal jsem Erika, ať se schová ve stínu a popadne ji, až kolem něho bude procházet," dokončil hlášení. Vstal a naznačil vévodovi, aby se posadil on.

James si sedl a klidně Kittý vyzval: „Raději mi co nejpřesněji vylož, jak se to všechno sběhlo, děvče."

Vyprávěla mu o tom, jak zjistila, že Tannerson a jeho ranaři zabili její sestru a jak ho vlákala do pokoje. Zhasla lampu a lehla si na postel, takže když vešel Tannerson dovnitř, viděl jen hezkou dívku; a až do chvíle, kdy se vedle ní natáhl a ona mu jedinou ranou prořízla hrdlo, neměl nejmenší podezření.

Vyplazila se zpod něho, protože na ni padl, a než vylezla z okna, snažila se co nejvíc očistit od krve.

Rup ji přerušil: „Vzala jsi mu nějaké zlato?"

„Neměl měšec," odpověděla. „Aspoň o žádným nevím; nezdržovala jsem se tím, že bych ho hledala."

Rup zaklel. „Někdo tě slyšel utíkat, vlezl dovnitř, viděl krev a vzal zlato."

„A co zamčený dveře?" ozval se de Loungville.

Vévoda James odpověděl: „Většina lidí ví, že tyhle zámky nejsou tak bezpečné jak vypadají, pokud víš, kde hledat skrytou západku. Tvoje zlato má nejspíš jedna ze zaměstnankyň nevěstince, Rupe. Ví, jak nastavit zámek tak, aby se zavřel, když zabouchnou dveře. Kdybys tam dorazil o pět minut dřív, možná bys zlodějku chytil. Teď ji můžeme klidně přivázat na rožeň a pomalu opékat, ale zlato nedostaneme."

Rup znovu zaklel.

James se otočil ke kapsářce. „Ale s tebou bude tak trochu problém, Kitty. Domluvil jsem se s Důvtipným mužem na tom, jak se Tannersona a jeho bandy zbavíme a tys to úplně pokazila." Zamnul si bradu. „No, myslím, že tvoje kariéra u Jízlivců tak jako tak skončila."

„Co se mnou uděláte?" zeptala se a strach jí svazoval hlas.

„Dám ti práci." Vstal. K de Loungvilleovi poznamenal: „Potřebujeme ženské agentky, Bobby. Ale drž ji nějakou dobu na krátké uzdě. Kdyby se ukázalo, že není důvěryhodná, vždycky ji můžeme zabít."

Odešel z místnosti ade Loungville pokynul ostatním, aby šli za ním. Přešel ke Kitty, natáhl ruku a vzal ji za bradu. „Pod vší tou špínou jsi docela hezká."

„Takže si chceš trochu užít, co?" zeptala se se vzdorovitým výrazem v očích.

„A co když jo?" opáčil hrubým hlasem. Přitáhl si ji k sobě a rychle ji políbil; oči měl přitom ale otevřené a pozorně ji přitom sledoval.

Odtáhla se od něho. „No, nebyl bys první hnusák, kterej mě bude osahávat," řekla nevzrušeně. „Přišla jsem o to jako děcko a už mi to nic nedělá. Když tě vyšťouchá jeden chlap, je to, jako by tě vyšťouchali všichni." Ustoupila o krok a svlékla si vestu. Pak si rozepnula knoflíky tuniky a sundala si ji stejně jako kalhoty a boty.

De Loungville se otočil ke dveřím, kde ještě postával Erik s Rupem a mávl na ně, aby šli ven. Pak si znovu prohlédl dívku. Byla útlá, měla malá ňadra a štíhlá stehna, ale nevypadala přitom nijak křehce. Měla dlouhý krk a velké oči a de Loungville kývl: „Jo, jsi docela hezká." Otočil se a dodal: „Takže se obleč a já ti nechám donýst nějaký jídlo. Trochu si dáchni a já přijdu později a promluvíme si. A pamatuj si jedno: teď pracuješ pro mě a můžu se s tebou vyspat stejně jednoduše jako tě podříznout."

Ani se neohlédl, když z cely vycházel; zabouchl za sebou dveře a zamkl je. Pak přešel opodál, kde už na něho čekali ostatní. Erikovi a Jadowovi řekl: „Vy dva běžte zpátky do kasáren a trochu se vyspěte. Za pár hodin vás budu potřebovat. Teď, když je Důvtipnej na útěku a Tannerson mrtvej, tady bude možná trochu rušno."

Když oba odešli, otočil se k Rupovi a Duncanovi. „A co s váma dvěma?"

Rup se podíval na bratrance, který jen pokrčil rameny. „No, myslím, že my dva si taky budeme muset najít nějakou práci."

De Loungville odpověděl: „Vždycky můžete dělat pro mně."

„Díky, ale co bych to byl za obchodníka, kdybych to vzdal hned po prvním nezdaru?"

„To je fakt," přikývl Robert. „No, cestu ven už si nějak najdete. Jestli chcete, stavte se v kantýně; dejte si teplý jídlo na princův účet a berte to jako poděkování."

Otočil se a na odchodu ještě prohodil přes rameno: „Ale kdybyste se rozmysleli, víte, kde mě najdete."

Duncan počkal, dokud neodešel de Loungville z doslechu a zeptal se: „Tak co, co budeme dělat?"

Rup si povzdechl, dlouze a. hlasitě. „Nemám tušení." Pak vyrazil ke kantýně. „Ale jestli si máme hledat práci, tak bych to dělal radši s plným žaludkem."

Kapitola šestá

BARRETOVA KAVÁRNA

Rup uskočil.

Číšník, který vycházel z kuchyňských dveří, se mistrně vyhnul mladíkovi, který mířil opačným směrem a Rup položil, svůj tác na pult a zavolal objednávku. Chaos v kuchyni byl v ostrém protikladu s klidem, panujícím ve veřejné místnosti i soukromých prostorách ve druhém poschodí Barretovy kavárny. Velké dubové dveře tlumily všechny zvuky před obchodníky, kteří se tlumenými hlasy dohadovali a upřesňovali své požadavky.

Rup si hledal práci skoro celý týden, než ho napadlo zajít kBarretovi. Několik obchodních společností se nedívalo na nuzně oblečeného mladého vojáka podnikatele příliš příznivě a zdálo se, že nikdo ho zjevně nechtěl přijmout ani jako toho nejmladšího podílníka, aniž by do podniku vložil velkou sumu peněz. Zlato pro tyto muže znamenalo očividně víc než sliby tvrdé práce, píle, podhikavosti a věrnosti.

Většina obchodníků měla za učedníky vlastní syny a žádný mu nemohl ani nabídnout práci kromě volných míst strážných nebo sluhů. Rup už myslel, že prohrál, když si vzpomněl na mladého číšníka z Barretovy kavárny jménem Jason, který ho s Erikem poslal ke koňaři u městské brány.

Vrátil se tedy do Barretovy kavárny, vyhledal muže, který dohlížel na práci číšníků, zmínil se o Jasonovi a po krátkém rozhovoru se Sebastianem Lenderem se provozní ředitel kavárny - muž jménem Hoen - rozhodl Rupa přijmout na zkoušku jako číšníka.

Rup se pod Jasonovým vedením velice rychle zapracoval. Začal mít Jasona, který byl nejmladším synem obchodníka z jiné čtvrti, docela rád. McKeller, vrchní číšník, řekl Jasonovi, aby 'toho nového chlapce zapracoval'. Rupovi se sice nelíbilo, že se o něm zmiňuje jako o 'chlapci', ale vzhledem k McKellerově věku mu to připadalo jen logické. I samotný vévoda James by vedle McKellera vypadal jako mladík.

Jason se projevil jako docela schopný učitel; nepředpokládal, že je Rup hlupák jen proto, že se nevyzná v chodu kavárny. Rupovi ostatně hodně pomohla všechna ta léta, která strávil v hostinci U Useknutého ocasu s Erikem, takže nebyl tak docela neznalý věcí, které se dějí v kuchyni nebo v nálevně.

Nicméně v Barretově kavárně byla spousta odlišností, které byly pro Rupa nové. Ze všeho nejdřív musel složit přísahu na ostatek z chrámu Sung, bohyně čistoty, že nikdy nevyzradí nikomu žádné obchodní tajemství ani nic jiného, co by mohl případně při obsluhování hostů zaslechnout. Hned nato dostal standartní uniformu, sestávající z tuniky, kalhot, zástěry a bot - jeho vlastní byly shledány jako příliš obnošené - a byl informován, že cena tohoto oděvu mu bude stržena z první výplaty. Pak byl odveden do kuchyně a poučen o širokém spektru káv a čajů, pečiva a jiných

potravin, které se v kavárně podávaly jako snídaně, obědy nebo večeře.

Rup byl pozorný student a snažil se zapamatovat co nejvíce věcí s tím, že zbytek se naučí, až bude potřeba. Organizovaný chaos kavárny mu v mnohém připomínal bitvu. Do kuchyně přicházel se svými objednávkami každý číšník, od něhož se čekalo, že si přesně zapamatuje všechno, co si který obchodník nebo šlechtic přeje a zároveň nezapomene, u kterého stolu objednávku dostal. Většinou to byla káva, občas zákusek, ale často šlo o kompletní snídani nebo oběd. V Barretově kavárně jen zřídka někdo večeřel, protože většina obchodníků dávala přednost jídlu se svou rodinou, ale někdy se odpolední jednání protáhla a číšníci a kuchaři pracovali až dvě nebo tři hodiny po soumraku, než odešel poslední zákazník a dveře podniku mohly být uzavřeny. Takový byl v kavárně zvyk: pokud byl přítomen třeba jediný zákazník, bylo otevřeno a několikrát během doby existence podniku, na vrcholu finanční krize Království, zůstala kavárna otevřená celých čtyřiadvacet hodin a od všech zaměstnanců se očekávalo, že po celou tu dobu zůstanou čilí, pečlivě oblečení a připravení vyhovět každému požadavku obchodníků a šlechticů, zběsile pobíhajících po jídelně.

Kuchař ohlásil: „Objednávka hotova."

Rup popadl z pultu tác, překontroloval jeho obsah a vyrazil k východu do jídelny. Na okamžik se zastavil, aby se ujistil, že lehké pohupování dvoukřídlých dveří způsobil poslední číšník, který šel ven a ne nějaký hlupák, který neví, kudy chodit - sám dostal příkaz, aby vždycky chodil napravo. Jason mu řekl, že největší problémy jsou se zákazníky, kteří si kuchyňské dveře pletou s vchodem na toalety nebo východem ven a následná srážka je vždycky stejně hlasitá jako nepříjemně špinavá.

Těsné přede dveřmi se Rup otočil a otevřel si zády, jako by to už dělal celé roky, a s plavným půvabem pozadu vešel do jídelny. Jen jeho bitvou utužené reflexy ho zachránily před srážkou se zákazníkem, který se zničehonic otočil a vyrazil bezhlavě přímo proti němu. „Promiňte, pane," omluvil se Rup, i když měl na jazyku peprné: „Čum kam lezeš, ty rybí hlavo!" Vynutil na tváři úsměv. Jason mu vštěpoval, že i když je jeho mzda v Barretově kavárně podle všech měřítek skromná, skutečný zdroj peněz číšníků pochází ze spropitného. Rychlá, výkonná, zdvořilá a ochotná služba mohla číšníkovi na spropitném vynést za jediný den, kdy šly obchody dobře, až týdenní plat. Občas jediný stůl vynesl jednomu číšníkovi dostatek peněz na to, aby mohl sám do něčeho investovat peníze.

Z tohoto důvodu Rup jako nejmladší člen osazenstva dostal k obsluze tu nejchudší část jídelny. Toužebně se zadíval nahoru na galerii, kde zasedaly obchodní společnosti, zprostředkovatelé a spojenci. Mezi nimi sedělo několik mladíků, kteří také začínali svou kariéru jako číšníci v Barretově kavárně. Možná na své cestě za bohatstvím nepostupovali tak rychle, jako kdyby našli zakopaný poklad, ale v důsledku to mohlo být stejně dobrodružné.

Rup zkušeně rozložil jídlo před obchodníky u svého stolu; všichni pokračovali v hovoru a ani jeden mu nevěnoval nejmenší pozornost. Vyslechl tolik, aby si uvědomil, že právě neprobírají obchodní záležitosti, ale zálety manželky jednoho ze svých společníků, a dál už neposlouchal. Dostal spropitné ve výši jedné měděné mince, děkovně pokývl hlavou a odešel.

Prošel svůj úsek jídelny a ptal se, jestli někdo něco nepotřebuje a když se znovu vrátil ke kuchyňským dveřím a nikdo si nic nepřál, postavil se na místě, odkud měl

dokonalý rozhled, připraven přiběhnout na jediný pohled, kdyby ho některý ze zákazníků volal.

Pár minut měl jen pro sebe a tak se znovu rozhlédl po místnosti a vštěpoval si do paměti jména a tváře - jednoho dne se mu to všechno mohlo hodit. Z druhé strany místnosti na něho někdo zamával. Rup se podíval pozorněji a poznal Kurta, dalšího číšníka, vysokého a sprostého surovce, který zastrašoval většinu mladších členů personálu. Byl to také šplhoun a dokázal přesvědčit McKellera a Hoena, že je schopný pracovník - což vůbec nebyla pravda. Většinu mladších chlapců nutil, aby za něho dělali špinavou práci, zatímco sám se jakékoli námaze vyhýbal. Rup se jen divil, jak se vůbec mohl takový lump dostat do postavení staršího číšníka.

Rup si jeho mávání nevšímal a nakonec k němu Kurt přešel přes místnost. Cestou se na zákazníky usmíval, protože se pohyboval přímo pod dohledem svých nadřízených. Rup usoudil, že by to mohl být docela hezký mladík, kdyby jeho úsměv nevypadal tak nucené a kdyby tolik nemhouřil oči.

„Volal jsem tě," procedil mezi zaťatými zuby.

„Všiml jsem si," odpověděl Rup, aniž se na něho podíval. Pozorně sledoval zákazníky ve svém úseku jídelny.

„Proč jsi nepřišel?" zeptal se ho Kurt a v hlase se mu ozvalo něco, co nejspíš pokládal za výhružný tón.

„Když jsem posledně bral, tak mi nepřipadalo, že bys mi dával peníze ty," odpověděl Rup a přešel k zákazníkovi, který mu před chvílí dal měďák spropitného. Hbitě a bez ptaní mu dolil do šálku kávu a obchodníci u stolu si ho skoro ani nevšimli.

Kurt položil Rupovi ruku na paži. Mladík se na ruku podíval: „Radil bych ti, abys už na mě nikdy nešahal."

Kurt se tiše uchechti: „A co když to udělám?"

„Nechtěj to vědět," odpověděl Rup nevzrušeně.

„Už jsem spořádal ke snídani větší chlapy, než jsi ty."

„O tom nepochybuju," opáčil Rup. „Ale mě tvůj milostný život vůbec nezajímá." Pak ztišil hlas. „Takže ze mě sundej ty svoje pracky."

Kurt se stáhl: „Nestojíš mi za to, abych kvůli tobě dělal v práci scénu. Ale nemysli si, že na tebe zapomenu."

„Budu tady každý den - pro případ, že bys zapomněl. A proč jsi na mě vlastně mával?"

„Měníme se. Jdeš ke dveřím."

Rup se podíval na velké zdobené hodiny, které visely ze Stropu. Byly vyrobeny v Keshi a ubíhající hodiny a minuty na nich byly znázorněny stoupáním hladiny ve sloupci označeném čárkami. Jedním z pravidelných úkolů, které musel plnit jako nejmladší zaměstnanec, bylo ranní nalévání vody do vrchní nádrže, odkud přes záklopku skapávala tekutina do spodní nádrže a odměřovala tak přesný čas. Rupovi sice nebylo tak docela jasné, proč potřebují obchodníci tak přesně vědět, kolik je zrovna hodin, ale ten přístroj ho okouzloval stejně jako skutečnost, že jediným pohledem doprostřed místnosti mohl zjistit, kolik času uběhlo od rána.

„Proč se měníme?" zeptal se, když vykročil ke kuchyni a Kurt ho následoval jen o krok pozadu. „Podle mě to má takhle zůstat ještě aspoň hodinu."

„Prší," odpověděl Kurt s potměšilým úsměvem, když si přičesával vlasy z čela a bral si vlastní tác. „A nováčci vždycky utírají bláto."

„To mi přijde docela fér," kývl Rup. Sice mu to fér nepřipadalo vůbec, ale nechtěl, aby se Kurt pásl na jeho rozčilení. Odložil tác a utěrku do zásuvky, kterou měl vyhrazenou, a rychle prošel velkými kuchyňskými dveřmi a přes jídelnu k hlavnímu vchodu.

Už tam na něho čekal Jason a Rup se překvapeně zahleděl na tropickou bouři, která se sem přihnala z Keshe

přes Hořké moře; teď na celé princovo město dopadaly provazy deště.

V rohu ležela hromada vlhkých hadrů a Jason vysvětloval: „Musíme udržovat podlahu před zábradlím co nejčistší, abychom pak nemuseli vytírat celou kavárnu."

Rup přikývl. Jason mu hodil hadr, klekl si a začal stírat bláto, které sem stříkal déšť zvenčí, podél dveří na své, straně. Rup tutéž práci dělal na straně druhé a bylo mu jasné, že je oba čeká dlouhé, namáhavé odpoledne.

Když vyčistili vchod počtvrté, vyjel rychle zpoza rohu velký kočár a projel kolem průčelí Barretovy kavárny jen ve vzdálenosti několika metrů. Stříkance bláta tak tak minuly Rupovy boty. Rychle si klekl a hadrem setřel z dřevěné podlahy co nejvíc špíny. Déšť bušil do střechy a stříkance špinavé vody znečišťovaly okraj vchodu, ale většina prostoru zůstávala čistá.

Jason mu hodil suchý hadr. „Chytej!"

„Díky," odpověděl Rup. „Připadá mi to jako zbytečná práce," dodal a ukázal ven otevřenými dveřmi, kde déšť neustále nabíral na síle. Byla to typická bouře od Hořkého moře a to znamenalo, že bude pár dní nepřetržitě pršet. Ulice se změní v řeky hustého bahna a každý nový host kavárny nanosí na dřevěnou podlahu vchodu další kaluže špinavé hnědé hmoty.

„Jen si představ, jak by to vypadalo, kdybychom to neutírali," připomněl mu Jason.

„Co máme ještě dělat kromě toho, že se budeme hrabat v blátě?" zeptal se Rup.

„Budeme pomáhat zákazníkům vystupovat z kočárů. Jestli nějaký zastaví na tvé straně, nejdřív se podívej, jestli jej řídí jen kočí nebo jestli je vzadu lokaj. Pokud ne, otevíráš dveře kočáru. Jestli bude mít kočár ty nové vysouvací schůdky, vysuneš je. Pokud tam žádné schůdky nebudou, popadneš tamhletu bednu a postavíš ji před

dvířka." Ukázal na malou dřevěnou bednu vedle nádoby s hadry.

Přesně v tom okamžiku předjel před vchod kočár a Rup se podíval na Jasona, který přikývl; vzadu nestál žádný lokaj, protože to byl nájemný kočár a Rup neviděl ani stopy po schůdcích. Popadl bednu a bez ohledu na déšť ji postavil před dvířka a stiskl kliku. Otevřel dvířka a čekal. Z kočáru rychle vystoupil postarší muž a po dvou schodech vystoupil do relativního sucha u vchodu.

Rup popadl bednu a sotva se otočil, kočár odjel. Ke dveřím dorazil právě včas, aby zaslechl McKellera, který vítal příchozího slovy: „Přeji dobrý den, pane Esterbrooku."

Jason už utíral bláto, které opadalo z bot pana Esterbrooka, zatímco Rup uložil bednu do kovového stojanu, aby z ní okapala voda a bahno. Pak sebral hadr a než se stačil sehnout, byl už nově příchozí zákazník v kavárně.

„Tohle byl Jacob Esterbrook?" zeptal se Jasona.

Ten přikývl. „Ty ho znáš?"

„Znám jeho kočáry. Každý den nějaký Ravensburgem projížděl."

„Je to jeden z nejbohatších lidí v Krondoru," poznamenal Jason, zatímco dokončovali vytírání podlahy. „A má krásnou dceru."

„Jak krásnou?" zeptal se Rup a odložil špinavý hadr.

Jason byl mladík středního vzrůstu s bledou pletí plnou pih a hnědými vlasy, typ, kterého by si Rup na první pohled nevšiml, ale jeho tvář vypadala zasněně, když vydechl: „Jak bych ti to řekl? Je to ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy viděl."

Rup se usmál. „A ty ses do ní zamiloval?"

Jason zrudl, což Rupa pobavilo, ale jakékoli poznámky si nechal pro sebe. „Ne. Totiž, chci říct, že kdybych někdy

našel podobnou ženu, která by si mě aspoň všimla, modlil bych se k Ruthii" - bohyni štěstěny - „každý den až do smrti. Ona se ale určitě provdá za nějakého bohatého člověka nebo šlechtice. Jenže..."

„Máš takhle aspoň o kom snít," doplnil ho Rup.

Jason pokrčil rameny a odložil hadr do nádoby. Pak se podíval Rupovi na nohy a řekl: „Boty."

Rup sklouzl očima na zem a uvědomil si, že roznáší bláto po podlaze, kterou se snaží udržet čistou, a trhl sebou. Vzal si z kovové nádoby další hadr a otřel nejdřív své boty a pak i stopy, které nadělal. „Když si jednou zvykneš chodit bosky, tak na tyhle věci moc nemyslíš."

Jason přikývl. „Dokážu si to představit."

„Takže ten tvůj zázrak..."

„Sylvia. Sylvia Esterbrooková."

„Jasně, Sylvia. Kdy jsi ji viděl?"

„Občas sem jezdí s otcem, když se vydá do města na nákupy. Jinak bydlí až na kraji města ve velké usedlosti poblíž Princovy cesty."

Rup pokrčil rameny. Věděl, že v Krondoru se Princova cesta říkalo královské silnici, po které kdysi cestoval s Erikem, když poprvé mířili do Krondoru; tedy alespoň před tím, než silnici opustili a prodírali se lesy a mezi poli. Později cestoval jen na jih do výcvikového tábora, kde se učil vojenskému řemeslu, takže tu usedlost, o které mluvil Jason, nikdy neviděl.

„Jak vypadá?"

„Má ty nejkrásnější modré oči na světě a plavé vlasy, které vypadají jako zlato."

„Modré, ne zelené?" zeptal se Rup. „A plavé vlasy?"

„Modré oči, plavé vlasy," odpověděl Jason. „Proč?"

„Jen si to ověřuju. Kdysi jsem potkal jednu moc krásnou ženskou, a málem jsem z toho měl smrt. Ale ta měla hnědé vlasy a zelené oči, No nic, povídej dál."

„Víc toho už není. Občas sem přijede s otcem a on jde dovnitř a ona ven. Ale vždycky se na mě usměje a jednou jsme spolu dokonce mluvili."

Rup se zasmál. „Tak to už je něco."

Otočil se, když zaslechl výkřik a rachot velkého vozu, který projížděl kolem. Kůň, nejstarší, nejhubenější a nejutahanější zvíře, jaké kdy Rup viděl, proběhl kolem rohu a chvíli to vypadalo, jako by chtěl vject dovnitř. Hlasitý praskavý zvuk dřeva, odírajícího se o dřevo, byl takřka přehlušen nadávkami, kletbami a práskáním biče, když v tom do otevřeného portálu narazilo kolo a oni zahlédli vozku.

Rupovi stačil jediný pohled, aby si uvědomil, že muž nemá ani ty nejzákladnější znalosti o kočírování a že zahnul s vozem příliš ostře, takže teď zablokoval celý vchod.

Rup si nevšímal deště, ale přeběhl před koně, popadl ho za otěže a zavolal: „Hou!"

Zvíře poslechlo, protože už tak se stěží pohybovalo kvůli zaklíněnému vozu, hlubokému bahnu a vlastnímu vyčerpání.

„Co je?" zařval vozka.

Rup přeběhl k mladíkovi, který byl jen o několik let starší než on sám, hubený a promočený do poslední nitky. Bylo také jasné, že je to námořník, protože neměl boty, byl opálený a opilý.

„Stůj, kámo," zavolal Rup, „než narazíš na mělčinu."

Mladík se snažil tvářit, hrozivě, když zabručel: „Táhni mi z cesty! Neser se mi do plachet!"

Rup přešel kolem zvířete, jehož boky se chvěly vyčerpáním, a řekl: „Říznul jsi to moc ostře, kámo, a teď jsi uvízl. Víš, jak s tím zvířetem vycouvat?"

Bylo jasné, že ne. Námořník zaklel a seskočil z kozlíku; ztratil rovnováhu a plácl sebou tváří napřed do hustého

bahna. Chvíli klel a klouzal v hnědé špíně a když se konečně znovu postavil, zaláteřil: „Bohové se na mně nasrali toho dne, kdy jsem chtěl udělat svýmu kámošovi laskavost."

Rup se podíval na přetížený vůz, který seděl po náboje kol v blátě. Byl vysoko naložený bednami, zakrytými plachtovinou a převázanými silnými provazy. „Ale tvůj kámoš ti moc velkou laskavost neudělal. Tenhle náklad měli táhnout dva nebo radši čtyři koně."

Právě v té chvíli zavolal Jason: „Co se děje?"

Než mohl Rup odpovědět, zaslechl Kurta, jak se potměšile ptá: „Jasně, Avery, co se děje?"

„I slepec by viděl, že se ve vchodu zaklínil vůz, Kurte," odpověděl.

Neartikulované zavrčení bylo jedinou odpovědí, jakou zaslechl. Pak se bubnováním a šuměním deště rozlehl hlas McKellera: „Tak copak to tady máme?"

Rup odběhl od promočeného námořníka a protože nechtěl vnášet do kavárny další bláto, přikrčil se pod krkem sípajícího zvířete a zadíval se ke vchodu. McKeller a někteří další číšníci stáli skoro až uvnitř a sledovali zvíře a vůz. „Vozka je namol, pane," vysvětloval Rup.

„Namol nebo střízlivý, ať odsud s tím zvířetem zmizí," přikázal věkovitý vrchní číšník.

Rup viděl, jak se Kurt nad jeho příkazem ošklíbá.

Otočil se a zahlédl, jak námořník vykročil pryč. Udělal tři rychlé kroky - tak rychlé, jak to jen v hustém, po kotníky hlubokém blátě šlo - a popadl muže za paži. Otočil ho a řekl: „Stůj.kámo!"

Námořník se ohradil: „Nejsem žádnej tvůj kámoš, parťáku, ale na druhou stranu proti tobě nic nemám. Půjdem se napít?"

„Ty potřebuješ další pití asi tak jako ten kůň další bičování," odsekl Rup, „ale ať už jsi opilý nebo ne, musíš

odjet s tím vozem od vchodu do podniku, ve kterém dělám."

Námořník se tvářil zpola pobaveně a zpola vztekle. Napřímil se jako všichni opilci, kteří chtějí ukázat, že opilí nejsou, a pomalu ze sebe vysoukal: „Ti to vysvětlím, parťáku. Můj kámoš Tim Jacoby - jako malí haranti jsme si spolu hráli a včera jsem na něho ve městě narazil - mi řekl, že bych měl radši dělat pro jeho fotra vozku, než abych se utopil někde na moři."

Rup se ohlédl a s úděsem si všiml, že si kůň snaží kleknout do bláta, což bylo kvůli zamotaným otěžím nemožné- „Bohové!" vykřikl, popadl námořníka za paži a snažil se ho odtáhnout k vozu. „Ten kůň má koliku!"

„Počkej!" zakřičel námořník a vytrhl se mu. „Ještě jsem neskončil."

„Ty ne, ale to zvíře ano," Rup chlapíka znovu popadl za paži.

„Jak jsem říkal," pokračoval muž, „měl jsem tenhle vůz dovízt do firmy Jacoby a synové a pak dostat prachy."

Kůň začal slabě sténat a ode dveří zazněl McKellerův hlas. „Avery, budeš tak laskav a začneš něco dělat? Zákazníci si začínají stěžovat."

Rup postrčil námořníka zpátky k vozu a zjistil, že zvíře už klečí a zadní nohy se mu třesou. Vytáhl z tuniky nůž a rychle přeřízl otěže; kůň jako by ucítil závan svobody, vyškrábal se na všechny čtyři, udělal několik kroků a zhroutil se do bláta. S povzdechem, který nezněl nijak úlevně, pak zvíře pošlo.

„No to mě podrž," hvízdl námořník. „Co bys na tohle řekl?"

„Teď už vůbec nic," povzdechl si Rup. Kůň dokázal překlopýtat za roh, takže teď napůl zablokoval i druhý vchod. Přicházející i odcházející zákazníci si teď mohli

vybrat způsob, jak se umazat a promočit: buď se budou škrábat přes špinavý vůz, nebo přes mrtvého koně.

McKeller zavelel: „Jasone, odtáhni s ostatními chlapci toho koně a vůz pryč."

„Ne!" zavolal Rup.

„Co jsi to říkal?" zeptal se nevěřícně McKeller.

Rup se k němu otočil: „Chtěl jsem říct, že bych to nedoporučoval, pane."

Viděl, jak se na něho McKeller dívá podél vozu ze vchodu; pak starý číšník řekl: „A proč ne?"

Trhl palcem ke zvířeti: „Tenhle kůň byl možná starý a nemocný, aleje to tažné plemeno. Neváží míň než sedm set kilogramů. A když teď leží v tom blátě, neodtáhnou ho ani všichni dohromady. A ten vůz je taky moc těžký, takže s ním ani nehneme."

„Máš nějaký návrh?" zavolal McKeller na teď už úplně promočeného Rupa.

Mladík přimhouřil oči a na tváři se mu na okamžik objevil lehký úsměv, když přikývl: „Myslím, že ano." Otočil se k námořníkovi. „Běž do kamarádovy firmy a řekni mu, ať si pro svůj náklad přijde, jestli ho chce."

„Nejspíš se vrátím zpátky na moře," zavrčel námořník. Sáhl do tuniky a vytáhl koženou tašku, napěchovanou papíry. „A tohle si můžeš strčit za klobouk, šéfe," dodal s opilou úklonou.

"Jestli odsuď zmizíš, tak si tě najdu a zabiju tě," pohrozil Rup. Vzal si doklady a nařídil: „Běž najít otce tvého kamaráda a řekni mu, že jeho náklad je v Barretově kavárně. Ať se ptá po Rupu Averym. Pak se můžeš klidně jít utopit do piva."

Námořník už neřekl ani slovo a Rup ho odstrčil; muž se otočil, nazamířil ale k přístavu, nýbrž směrem, kde leželo ústředí Jacobyho firmy.

„Jasone!"

„Ano?"

„Běž a přiveď řezníka - ne, počkej!" opravil se. Řezník by si za rozbourání a odtaženi zvířete počítal spoustu peněz. „Utíkej do chudinské čtvrti a sežeň uzenáře. Řekni mu, co se tady stalo a ať si pro to maso přijde a odtáhne si ho, kam chce. Řezník by stejně prodal maso uzenářovi, tak proč platit prostředníka?"

Slyšel, jak se Jason ptá McKellera, jestli to má udělat, a když to starý číšník schválil, vyběhl do deště a rychle zmizel směrem k chudinské čtvrti.

Rup rychle prohlédl vůz a uvědomil si, že ho musí nejdřív vyložit, aby s ním pohnuli. „Půjdu pro nosiče," zavolal na McKellera. „Musíme vyložit náklad, než ho odtlačíme."

„Dobrá. Ale co nejrychleji, Avery."

Rup přeběhl do vedlejší ulice, odkud zahnul do další a konečně se zastavil před vchodem do ústředí cechu nosičů. V místnosti seděl kolem ohně tucet mužů a čekal na práci. Došel ke stolu, za nímž seděl cechovní úředník, a oznámil: „Potřebuju osm chlapů."

„A co jsi zač?" zeptal se nafoukaně malý muž na židli za stolem.

„Jsem z Barretovy kavárny a přímo před vchodem nám zapadl v blátě vůz. Než ho odtáhneme, je ho třeba vyložit."

Při zmínce o Barretově kavárně se muž začal chovat méně nadutě. „Kolik jsi říkal?"

Rup se dostatečně dlouho pohyboval ve společnosti vozků a nosičů, takže raději upřesnil: „Osm nejsilnějších chlapů."

Úředník rychle vybral osm z tuctu mužů a dodal: „Budu počítat příplatek za počasí."

Rup přimhouřil oči. Ukázkově výhružným tónem zavrčel: „Cože? To je máš uplácány z cukru, takže by se ti mohli rozpustit? Nezkoušej na mě ty svoje triky, aby sis

vydělal nějaký prachy na chlast, nebo si promluvím přímo s mistrem cechu o tom, kolik sis asi za ty roky práce mohl u něho přivydělat těma svejma trikama. Nakládal a vykládal jsem vozy od chvíle, kdy jsem dosáhnul na zadní desku, tak mi nevykládej nic o cechovních přepisech."

Rup ve skutečnosti vůbec netušil, o čem mluví, ale dokázal najít podfuk i se zavřenýma očima. Muž zrudl a neartikulovaně zachrčel a nakonec řekl: „Vlastně jsem si teď vzpomněl, že se to týká jen sněhu a ledu, ne deště, jak jsem si nejdřív myslel. Omlouvám se za ten omyl."

Rup odvedl osm mužů deštěm zpátky ke kavárně. Otevřel zadní desku a stáhl plachtovinu, aby se podíval, co vlastně náklad obsahuje. „Ale zatraceně," řekl. Náklad byl smíšený, ale zrovna nahoře ležel štůček jemného hedvábí, které samotné mělo hodnotu vyšší než jeho plat u Barreta za celý letošní a příští rok. Jakmile by zvlhl a ušpinil se od bláta, stal by se neprodejným.

„Počkejte tady," nařídil předákovi nosičů. Oběhl vůz a vykročil k McKellerovi, který stál ve dveřích společně s davem číšníků a zákazníků; ti druzí sledovali podívanou s jistým pobavením.

„Potřebuju jeden velký, silný ubrus, pane."

„Proč?"

„Náklad musí být uchován v suchu a..." Rozhlédl se. Všiml si opuštěného domu na rohu proti Barretově kavárně a pokračoval: „můžeme jej na odpoledne uložit tamhle. Ale nejspíš bychom měli daleko míň problémů, kdybychom jej dokázali ochránit před vlhkem. Mohli by pak prohlašovat, že za ztrátu jejich zboží zodpovídáme a že jsme na ně raději neměli ani sahat." Tento argument by nepřesvědčil žádného majitele nebo správce hostince v Krondoru, aby zničil cenný ubrus, ale Barretova kavárna byla podnik, založený mimo jiné i na ochraně zboží, a McKeller přikývl. Protože mezi klienty byly i tucty advokátů, nechtěl

mít nic společného s případným slyšením u městského soudu, „Přines velký ubrus," přikázal Kurtovi.

Kurt se zatvářil, jako by ho bolelo, že má jakkoli pomáhat Rupovi, ale otočil se a prošel mezi zákazníky a o pár minut později se vrátil s velkým kusem plátna.

Rup si je přitiskl k hrudi a shrbil se nad ním, aby je co nejvíc chránil před deštěm', a rozběhl se k vozu. Strčil ubrus pod plachtovinu a uvolnil dva spodní úvazy. Pak plachtovinu nadzvedl jednou rukou a vyskočil na zadní desku. Pečlivě dbal na to, aby se plachtovina nedotkla vzácného hedvábí. Pak pokynul nejbližšímu nosiči: „Vylez sem nahoru ke mně, ale dávej pozor, aby ses ničeho nedotkl. Jestli se na tuhle látku dostane nějaká voda, nedostaneš ani měďák."

Nosič po rozhovoru v kanceláři cechu věděl, že se tenhle mladík docela vyzná, a navíc bylo jedním z důvodů existence cechu nosičů to, že jeho členové dokázali dopravit zboží nepoškozené, takže se na korbu vozu vedle Rupa šplhal skoro zpomaleně.

„Podrž tu plachtu tak, aby tohle bylo v suchu," Rup ukázal na štůček hedvábí. Snažil se prozkoumat složení nákladu, i když to bylo v šerém přísvitu odpolední bouřky dost obtížné. Po chvíli ale usoudil, že mu trocha vody neuškodí. Rozložil ubrus a dával pozor, aby se hedvábí dotýkala jen jeho čistá strana a ne ta zašpiněná od bláta, které mu ulpělo na tunice. Trvalo mu skoro deset minut, než zabalil celý štůček do velkého plátěného ubrusu, ale když byl konečně chráněn tak, jak měl být, nařídil: „Teď rozvažte zbylé úvazy."

Ostatní nosiči rychle poslechli a když ležela plachtovina volně na nákladu, řekl jim: „Teď tenhle balík zabalte do plachty."

Dva nosiči vyskočili na vůz a vyplnili jeho pokyn, zatímco Rup seskočil z vozu a vykročil na druhou stranu

ulice. „Doneste to sem!" zavolal přes rameno na nosiče a snažil se je co nejvíc popohnat.

Když dorazil ke dveřím opuštěného domu, všiml si na dveřích malého ozdobného visacíhp zámku. Prohlédl jej a pak s ním zatřásl. Neměl vůbec představu, jako by jej mohl otevřít a tak si povzdechl, udělal krok dozadu a dveře vykopl. Zámek zůstal netknutý, ale jak se dveře zhouply dovnitř, vytrhly se ze dřeva čtyři šroubky petlice.

Rup vstoupil do potemnělého domu. Omšelá krása vstupu si s výstavným vnitřkem nezadala. Z hlavní haly v přízemí se nahoru vinulo schodiště. Vedlo na galerii v prvním poschodí a z klenutého stropu visel velký křišťálový lustr; prach pokrýval všechny jeho části, takže se ani ve slabém odpoledním světle neleskl.

Zvuk kroků přicházejících nosičů ho vytrhl z úvah o prozkoumání horního poschodí. Přešel halu a otevřel velké dvoukřídlé dveře. Pod horním poschodím ležel rozlehlý obývací pokoj, zbavený jakéhokoli nábytku. Naštěstí byl suchý, protože obě velká okna do zahrady byla netknuta.

Rup řekl nosičům: „Ten balík postavte sem a opřete ho o stěnu." Ukázal na zeď, nejvzdálenější od oken - jen pro případ, že by někdo okna náhodou rozbil. Záchrana hedvábí mu něco vynese jen v případě, že nebude poškozené. Nosiči balík postavili. „Teď sem nanoste zbytek nákladu a postavte ho tamhle."

Osmi mužům netrvalo ani půl hodiny, než složili veškeré zboží z vozu. Rup mezitím otevřel náprsní tašku a prohlédl si její obsah. Byl tam soupis nákladu, jak ostatně čekal, ale s jedním významným rozdílem: nenašel žádný doklad o štůčku hedvábí. Na každé bedně bylo razítko celní správy a mezi doklady se nacházel ke každému kusu průvodní list se stejným razítkem a podpisem. Ale pokud šlo o Královskou celní správu, to hedvábí prostě neexistovalo.

Rup se nad tím zamyslel a když byla poslední bedna složena do přední části místnosti, řekl nosičům, aby balík znovu zvedli a přenesli do dalšího prostoru, malé komory pod schodištěm, kde stál starý kbelík a smetáky.

Odvedl muže z domu a zajistil dveře tak, že zatlačil zpátky do dřeva šroubky petlice. Sice to nebylo příliš bezpečné, ale žádný kolemjdoucí si nevšimne, že zámek už není netknutý.

V té chvíli už se Jason vrátil s uzenářem a půltuctem pomocníků a učedníků; vypadali stejně nechutně jako ti nejhorší zabijáci ve válce. Rup přešel s nosiči k místu, kde stál Jason a řekl mu: „Nezapomeň mi říct, kde jsi tuhle bandu sebral, abych věděl, kde už nikdy v životě nemám kupovat klobásy."

Jason se zašklebil. „Na to by ti stačilo, kdybys vkročil do jejich krámu."

Znechuceně sledoval, jak se vrhli s dlouhými noži na pošlého koně. „Nejspíš už nikdy klobásy jíst nebudu - i kdyby byly z králova stolu."

Na ulicích Krondoru umírali koně, psi a jiná zvířata dost často na to, aby si kolemjdoucí podívané na uzenáře, rozřezávajícího koně, ani moc nevšímali. Pro Barretovu kavárnu by byla daleko větší ostuda, kdyby museli zákazníci procházet na cestě dovnitř nebo ven kolem mrtvého zvířete. Uzenář přes rameno prohodil: „Budete chtít kopyta, kůži a kosti, kluci?"

„Vezměte si to všechno," řekl Rup, ke kterému právě přišel předák nosičů a poklepal ho po rameni.

„Dlužíš nám osm zlaťáků."

Rup věděl, že nemá smysl o ceně smlouvat. Cechovní úředník se možná mohl snažit pro sebe vydřít pár zlatých stranou, ale tento muž si počítal cechovní ceny a žádný obchodník ještě nikdy neuhádal cenu ani o měďák nižší.

„Ještě ne," odpověděl Rup.

Pokynul nosičům, aby ho následovali zpátky k vozu. „Odtáhněte ho na dvůr za tím domem, kam jsme složili náklad."

„My jsme nosiči, zatraceně, a ne nějací zasraní koně!" vybuchl předák.

Rup se otočil a vrhl na muže vražedný pohled. „Je mi zima, jsem promočenej do poslední nitky a vůbec nemám náladu na to, abych se s várna hádal. Jestli vám to udělá radost, tak si to zvedněte a odneste to na ramenou, ale ten vůz odsuď zmizí, sakrapes!" houkl.

Něco v chování tohoto mladíka na předáka nosičů zaúčinkovalo, protože bez dalšího slova sebral své muže a pustili se do práce. Čtyři se chopili přeřezaných otěží a čtyři přešli k zadní části vozu. Zvedli sklopnou desku a dva se zapřeli, aby tlačili, zatímco druzí dva popadli do rukou loukotě zadních kol.

Bylo zapotřebí spousty supění a ještě většího množství kleteb, ale po chvíli se vůz vytrhl z objetí bahna a muži ho napůl odtlačili a napůl odtáhli přes ulici do úzké uličky na zadní dvorek opuštěné budovy.

„Jak jsi o tom dvorku za domem věděl?" zeptal se Jason.

Rup se usmál. „Kdysi jsem říkal jednomu příteli, že ten dům možná jednoho dne koupím, takže mě to zajímalo a trochu jsem se tam rozhlížel. Vede tam jen uzoučká ulička a je na něj výhled z oken obývacího pokoje. Mohla by to být pěkná zahrádka pro paní domu."

„Ty si nějakou takovou paní vezmeš?" zeptal se Jason jen zpola žertovně.

„Nevím," pokrčil rameny Rup. „Možná se jednou ožením S tou Sylvií Esterbrookovou, o které tady tak básníš."

Zanedlouho uzenář a jeho banda pomocníků se svou krvavou prací skončili a odnesli si celého koně; na ulici zůstalo jen několik odřezků kůže a vnitřností: Rup usoudil: „Déšť za chvilku všechny ty odpadky smyje."

Odvedl Jasona zpátky ke vchodu zrovna ve chvíli, kdy se na ulici vrátili nosiči. „Takže hotovo!" zavolal předák. „A naše peníze...?"

Rup mu pokynul, aby šel s ním a vedl ho ke vchodu, kde stál McKeller. „Pane, tihle muži musí dostat zaplaceno."

„Zaplaceno?" zeptal se vrchní číšník. Rupovi bylo jasné, že ho ani na chvilku nenapadlo, že když poběží pro nosiče, tak to bude něco stát.

„Jsou to *cechovní* nosiči, pane."

Při tom slově sebou McKeller skoro trhl. Stejně jako každý, kdo se alespoň trochu otřel o obchodováni v Krondoru, byl zvyklý na to, že ve městě existuje spousta různých cechů a že pokud by s nimi člověk nejednal na rovinu, příliš dlouho by se ze svého obchodu netěšil. „Dobrá. Kolik?"

Než mohl předák nosičů cokoli říct, Rup vyhrkl: „Deset zlatých, pane."

„Deset!" zvedl obočí McKeller. To bylo daleko víc, než kolik by si zkušený řemeslník vydělal za celý týden."

„Je jich osm, pane, a prší."

McKeller už neřekl nic, ale vytáhl zpoza pasu velkou peněženku a mince, které odpočítal, podal Rupovi.

Rup přešel k čekajícím nosičům a dal předákovi devět mincí. Muž se zamračil. „Ale tys tomu dědkovi navykládal -"

Rup mu skočil do řeči. „Já vím, co jsem mu navykládal," řekl tiše. „Vezmi si osm zlatých a dej je vašemu cechovnímu úředníkovi a on vám všem dá váš podíl. Nebude se zajímat o ten devátý, o kterém nebude vědět, a ty se nebudeš zajímat o ten desátý."

Muž nevypadal zrovna dvakrát nadšeně, ale na druhou stranu se ani nezdálo, že by si chtěl nějak stěžovat. Těch několik stříbrňáků pro každého z jeho lidí byl docela solidní příplatek.

Rup se otočil a vrátil se zpátky do vchodu, kde se už Jason utíral ručníkem. Vyšel po schodech ke dveřím a všiml si, že celá podlaha je špinavá od bláta a vody. Zvedal se vítr a McKeller řekl: „Raději zavřeme vnější okenice a pak to tady vytřeme." Kývl na Kurta a dalšího číšníka. „Vy dva to tady ukliďte." Rupovi a Jasonovi řekl: „Obejděte budovu a z vedlejší ulice se vraťte do kuchyně. Nechci, abyste to bláto roznesli po celém přízemí. Pak se převlecte do suchých šatů a zpátky do práce."

Rup odhodil mokrý hadr, kterým chtěl vytírat podlahu, zpátky do nádoby a všiml si, že se na něho Kurt mračí, jako by tahle práce navíc byla Rupova vina a ne důsledek počasí. Rup se na něho usmál a to Kurta podráždilo ještě víc.

Právě se otočili k odchodu, když McKeller dodal: „Avery?"

„Pane?" otočil se Rup.

„Myslel jsi a jednal rychle. Vedl sis dobře."

„Děkuji, pane," Rup vykročil s Jasonem do bouře.

Když obcházeli budoyu k bočnímu vchodu do kavárny, poznamenal Jason: „Tak tohle se hned tak nevidí."

„Co?"

„McKeller nás moc často nechválí. Většinou nám jenom klidně vypráví jak se nám něco podařilo zvrzat, ale spíš neříká vůbec nic. Předpokládá, že budeme dělat věci správně. Udělal jsi na něho dojem."

Rup si utřel nos. „Budu na to myslet dneska v noci, až budu umírat na rýmu."

Obešli roh a krátkou uličkou dorazili na velký dvůr za kavárnou, používaný pro dodávky zboží. Vyšplhali se na vykládací rampu a vešli do kuchyně. Po době, kterou strávili ve studeném dešti, jim kuchyně připadala téměř rozžhavená. Přešli do šatny, kde měli uložené suché oblečeni, a začali se převlékat.

Rup už byl oblečený a právě si v kuchyni uvazoval zástěru, když dovnitř vešel Kurt. „Tak jo, musel jsem po tobě vytírat svinstvo, Avery. Máš u mě vroubek."

„Cože?" zeptal se napůl pobaveně, napůl podrážděně Rup.

„Slyšel jsi dobře, Neměl jsem službu u dveří, ale kvůli tobě jsem vytíral víc bláta než kolík jsem viděl za celou tu dobu, co tady dělám."

„Na tyhle pitomosti nemám čas," odsekl Rup a prošel kolem něho.

Kurt ho popadl za paži. Rup se otočil a hmatem, který ho naučil Šo Pi během plavby s Calisovou bandou žoldnéřů, mu zvrátil prsty ve velice nepříjemném úhlu proti paži. Nezpůsobil mu žádné zranění, ale hmat samotný byl velice bolestivý. Kurt zbledl a z očí se mu vyřinuly slzy, zatímco klesl na kolena. Rup nevzrušeně prohodil: „Já tě varoval, že se ti nebude líbit, až ti ukážu, co se stane, jestli na mě ještě jednou sáhneš." Znovu zvrátil Kurtovi prsty proti paži. „Příště ti tu pazouru přerazím a pak se budu dívat, jak budeš obsluhovat u stolů."

„Ty ses magor!" zasípal Kurt.

Rup zahlédl v jeho očích strach. Jako všichni surovci neočekával žádný odpor a když se mu vzepřel člověk tak malý jako Rup, bylo to pro něho dvojnásobné překvapení. „Jasnej magor," odpověděl Rup. „Navíc takovej, kterej by tě dokázal zabít holejma rukama. Když na to nezapomeneš a budeš držet hubu, pokud půjde o mě, tak spolů budeme vycházet docela dobře."

Rup nečekal na odpověď a ani nic neřekl lidem, kteří zrovna byli v kuchyni a teď jen nevěřícně sledovali, jak byl Kurt sražen na kolena. Mladík věděl, že si udělal nepřítele, ale z Kurta strach neměl. Strachu se zbavil už před lety a musel by ho ohrožovat někdo daleko děsivější než tenhle nafoukaný surovec, aby se Rup Avery začal znovu bát.

Kapitola sedmá

PŘÍLEŽITOST

Rup se usmál.

Muž ho přišel navštívit zhruba uprostřed dopoledne a McKeller ho zavolal z kuchyně, kde se právě učil vařit kávu ke spokojenosti pana Hoena. Aniž by se představil, zeptal se ho muž: „Ty jsi ten kluk, který ukradl můj náklad?"

Rup se zastavil a pořádně si muže prohlédl. Byl středně vysoký, jen o hlavu vyšší než on sám, trochu obtioustlý a měl kulatou tvář. Vlasy měl zastřižené nakrátko, ale lesklé nějakým vonným olejem a do čela spadaly v nakadeřených prstýncích. Na sobě měl oblečenou košili s límcem, který Rupoví připadal vzhledem k jeho krátkému a silnému krku trochu moc vysoký a s náprsenkou, která se podle mladíkova názoru honosila příliš mnohami krajkami. To všechno doplňoval žaket a úzké kalhoty a vzato kolem a kolem vypadal ten člověk docela směšně. Po bocích mu stáli dva o něco méně směšně vyhlížející osobní strážci. Každý měl za pasem v pochvě dlouhou dýku a i když

neměli víc zbraní, bylo Rupovi na první pohled jasné, že jsou to zabijáci - se stejným druhem mužů sloužil pod jedním praporem v žoldnéřské kompanii.

Muž, který s ním mluvil, byl možná oblečený jako typický městský hejšek, ale podle hněvu v přivřených očích Rup vycítil, že je stejně nebezpečný jako jeho dva ochránci. Rup řekl: „A vy jste...?"

„TimothyJacoby."

„A," řekl Rup a teatrálně si utřel ruce do zástěry, než mu podal ruku. „Váš opilý přítel se mi o vás zmínil. Dorazil k vám vůbec včera odpoledne?"

Hněv okamžitě vystřídal zmatený výraz. Rupovi bylo jasné, že muž očekával vykrucování a výmluvy. Váhavě se chopil Rupovy podané ruky, krátce jí potřásl a pustil. „Přítel? To nebyl žádný přítel, jen námořník, kterému jsem zaplatil pár skleniček a který... který mi prokázal laskavost."

„No, očividně dal přednost návratu na moře, než aby se vám pochlubil, že málem vjel s vaším vozem do Barretovy kavárny."

„To jsem slyšel," odpověděl Jacoby. „Pokud utekl, vysvětlovalo by to, proč jsem si musel tuhle zprávu koupit od prodavačky informací. Říkala, že někdo můj vůz vykládal přímo před Barretovou kavárnou a celý náklad někam přenesl. Myslel jsem, že toho námořníka zabili lupiči."

Rup zavrtěl hlavou: „Kdepak. Vaše zboží je v bezpečí." Z tuniky vytáhl velkou koženou náprsní tašku a podal ji Jacobymu. „Tady jsou celní doklady. Celý náklad jsme složili do toho domu naproti, aby byl v suchu."

„Kde jsou koně a vůz?" zeptal se Jacoby.

„Kůň pošel. Museli jsme ho odřezat od otěží a uzenáři si ho naporcovali a odnesli."

„Uzenářům nezaplatím ani měďák!" vybuchl Jacoby. „Něco takového jsem nikdy nepovolil. Mohl jsem poslat další spřežení a odtáhnout ten vůz sám!"

„S tím si nedělejte starosti," řekl Rup. „Vůz byl zničený" - i když dobře věděl, že to není pravda - „takže jsem jej nechal odtáhnout. Řekněme, že to, co jsme za něj dostali, použijeme k vyrovnání mzdy nosičům a uzenářům, a nikdo nemusí nikomu nic doplácet."

Jacoby přivřel oči. „Zničený? A jak jsi to mohl poznat?"

„Můj otec byl vozka, a já kočíroval dost povozů na to, abych poznal, že ten váš byl dost neudržovaný" - což byla pravda - „a když jsme museli odřezat všechny otěže, nezbylo už z něho kromě čtyř kol a plošiny nic moc" - což byla také pravda.

Jacoby chvíli mlčel a zamyšleně si mladíka prohlížel. „Kolik to bylo nosičů?" zeptal se nakonec.

„Osm," odpověděl Rup, který věděl, že si to Jacoby může okamžitě zjistit v cechu nosičů.

Jacoby řekl: „Ukaž mi moje zboží."

Rup se podíval na McKellera. Starý číšník přikývl a Rup vyšel na ulici. Bouřka někdy nad ránem ustala, ale ulice byly ještě pořád plné bláta. Jacoby přijel kočárem a Rup s tichým zadostiučiněním sledoval, jak se jeho lehké boty a látka kalhot až po kolena pokrývají špinavým bahnem.

Když dorazili ke dveřím, podíval se Jacoby na zámek. „Kde jsi sehnal klíč?"

„Neměl jsem ho," odpověděl Rup a vytáhl ze dřeva petlici. Šroubky vyjely a jeden z nich upadl na práh. Rup jej zvedl a zatlačil zpátky do díry. „Majitel nejspíš nečekal, že by se mu někdo snažil ukrást dům."

Otevřel dveře a vedl Jacobyho do místnosti, kde byl složen náklad. Muž si rychle prohlédl bedny a řekl: „Kde je zbytek?"

„Zbytek?" zeptal se Rup nevinně.

„Bylo toho víc," obvinil ho Jacoby, který už jen stěží dokázal zadržovat hněv.

Rup si uvědomil, jak byla tahle věc naplánována. Hedvábí bylo propašováno z Keshe do krondorských doků. Odtamtud mělo být převezeno do firmy a námořníka najali, aby jim za pár zlaťáků náklad převezl. Kdyby ho zatkla Královská celní správa, Jacoby by mohl tvrdit, že o hedvábí nic neví a že je nejspíš námořník pašoval bez jeho vědomí. Každý vozka cechu - nebo i nezávislý kočí jako třeba Rupův otec - by před vyjetím ze stáje překontroloval náklad proti nákladním listům, aby nemohl být obviněn, že něco ukradl. Ale opilý námořník, který lhal o svých schopnostech řídit vůz, tažený jediným koněm, nejspíš ani neuvažoval, co vlastně má naloženo na korbě.

Rup se podíval na muže a klidně řekl: „No, pokud chcete jít na strážnici městské hlídky a stěžovat si, tak vás tam s radostí doprovodím. Určitě je tam bude - stejně jako lidi z Královské celní správy - zajímat, proč si tak lámete hlavu se zbožím, které ani nemáte v papírech."

Jacoby se na Rupa zamračil, ale po chvíli si i on uvědomil, že s tím nic nenadělá. Oba dobře věděli, co se tady děje, ale v tomto okamžiku měl Jacoby jen dvě možností co udělat, a vybral si z nich tu očividnou.

Pokývl na muže po své pravici. Ten vytáhl od pasu dýku a Jacoby výhružně rozkázal: „Řekni mi, co jsi s mým hedvábím udělal, nebo ti nechám vyříznout srdce z těla."

Rup couvl do středu pokoje, aby měl dost místa na obranu. V botě měl schovanou dýku, ale nechtěl ji vytahovat. Jacobyho muži byli možná nebezpeční pro netrénovaného člověka v hospodské rvačce, ale Rup znal své schopností a pokud neměli tito muži stejný výcvik jako jeho bývalí spolubojovníci, věděl, že se jim dokáže ubránit.

„Dej to pryč, nebo si ublížíš," řekl.

Tohle očividně nebyla odpověď, jakou Jacoby očekával. „Sejmi ho!" přikázal ochránci.

První zabiják vykročil, zatímco druhý vytáhl svou dýku. Útočník najednou zjistil, že ho Rup drží za zápěstí a paží mu nečekaně'projela ostrá bolest, když mladík nahmatal palcem obzvlášť citlivý nerv v lokti. Rychle vykroutil muži dýku z ruky a když spadla na podlahu, odkopl ji. Pak se prvního zabijáka zbavil silným kopancem do rozkroku; muž zasténal a dopadl na zem.

Druhého tělesného strážce se zbavil stejně rychle a Jacoby vytáhl vlastní nůž. Rup zavrtěl hlavou: „Opravdu bys to neměl dělat."

Ale nad Jacobyho úsudkem zvítězil vztek a muž zavrčel a vrhl se na Rupa. Mladík mu uskočil z cesty, popadl ho za paži jako prvního strážce a nahmatal stejný nerv. Ale místo toho, aby ho podráždil a znehybnil Jacobymu paži, mu Rup vrazil palec přímo do lokte, aby mu způsobil co nejvíc bolesti. Jacoby tiše vykřikl, podlomila se pod ním kolena a z oči mu vytryskly slzy. Rup uvolnil hmat a dýka vypadla z ochablých prstů. Rup ji klidně zvedl.

Jacoby klečel a držel si levou rukou pravý loket. Rup si nadhodil dýku v ruce a jílcem napřed mu ji podal. „Tohle ti upadlo." První zabiják se pomalu snažil postavit na nohy a Rup odhadoval, že bude potřebovat hodně studené vody, než se zbaví bolesti v rozkroku. Druhý strážce se díval na Jacobyho s nejistým výrazem v obličeji.

Jacoby zasípal: „Co jsi zač?"

„Jmenuju se Avery. Rupert Avery. Přátelé mi říkají Rup. A ty mi můžeš říkat *pane Avery*." Zamával dýkou.

Jacoby si ji vzal a chvilku se na ni díval.

Rup se pousmál: „Neboj, můžu si ji zase kdykoli vzít."

Jacoby vstal. „Co ty jsi za čížníka?"

„Bývalý voják. Říkám ti to hlavně proto, aby tě nenapadlo na mě posílat ty tvoje dva šašky s pár přáteli,

aby mi dali lekci". Pak bych je musel zabít. A pak bych musel vysvětlovat městské hlídce, proč jsi mi vlastně chtěl dát lekci.

Takže teď bych navrhoval, aby ses vrátil zpátky do své firmy, sebral dalšího vozku a vůz a odvezl si odsud tenhle náklad. Majitel by ti mohl počítat nájemné, kdyby zjistil, že tady skladuješ své zboží."

Jacoby pokynul ochráncům, aby vypadli, a když odešli, následoval je ke dveřím sám. Na okamžik se zastavil a podíval se na Rupa. „Co ten vůz?" zeptal se.

„Ty tady snad nějaký vůz vidíš?" zeptal se Rup.

Jacoby dlouhou chvíli mlčel a nakonec řekl: „Udělal jste si nepřítele, pane Avery." „Nejsi první a určitě ani poslední, Jacoby," mávl rukou Rup. „Teď už ale odsuď zmiz, nebo se nakrknu, a děkuj Ruthii" - jmenoval bohyni štěstěny - „že ti někdo nesebral celý náklad a nezmizel s ním."

Jacoby odešel a Rup potřásl hlavou. „To jsou mi lidi. Ani mi nepoděkoval."

Vrátil se ke dveřím, vyšel ven, upravil zámek do původního stavu a přešel přes ulici. McKeller, který tam na něho čekal, řekl: „Trvalo to nějak dlouho." Nebyla to otázka.

Rup na něj pohlédl: „Pan Jacoby měl pocit, že něco z jeho nákladu chybí a chtěl z toho obvinit kavárnu. Pečlivě jsme prošli všechny nákladní listy a když odešel, byl spokojený."

I když McKellera toto tvrzení nepřesvědčilo, zdálo se, že raději tuto lež přijme jako bernou minci. Rup se vrátil do kuchyně a hned za dveřmi potkal Jasona. „Ty máš příští hodinu volno?" zeptal se.

Jason přikývl.

„Mohl bys pro mě něco udělat? Potřeboval bych, abys zašel do nájemní síně a podíval se, jestli je můj bratranec

Duncan ještě pořád ve městě." Poté, co přišli o celý náklad vína, Duncan usoudil, že Rupův plán na rychlé zbohatnutí ztroskotal a teď si hledal zaměstnání jako strážce karavany, mířící na východ.

„A jestli ano?" zeptal se Jason.

„Řekni mu, že se vracíme do hry."

Pokud se chtěl Jacoby Rupovi nějak pomstit, rozhodně s pomstou nespěchal. Noc strávil Rup lehkým spánkem v podkrovní světnici, kterou si najal nad kuchyní Barretpvy kavárny. Duncan se vrátil s Jasonem a stěžoval si, že měl právě vyrazit s velkou karavanou do Keshe, a teď spal vedle bratrance.

Rup jeho tvrzení pokládal za lež, protože Duncan vždycky trochu přibarvoval zprávy o své námaze a snižoval námahu ostatních, ale nijak mu to nevadilo. Teď už věděl, že hedvábí, které ukryl v opuštěné budově, má daleko větší cenu, než si zprvu myslel. Proč by se je jinak Jacoby tak strašně snažil získat zpátky? Takže to, že tu s ním Duncan zůstane, je velice důležité; Rupovi bylo jasné, že bude potřebovat, aby mu při jeho novém vstupu do světa obchodu kryl záda někdo spolehlivý.

Noc utíkala pomalu a Rup ležel na lůžku, bděl a zavrhoval jeden plán za druhým. Věděl, že hedvábí mu pomůže po tragédii s obchodem vínem zase nahoru; bylo mu také jasné, že i když plán vypadal teoreticky velice rozumně, způsob, jakým se chtěl se svým vínem uchytit ve světě obchodu jen celému okolí ukázal, jak je v těchto věcech nepraktický.

Těsně před úsvitem Rup vstal a oblékl se. Vyšel do předjitřního šera a naslouchal zvukům města. Vyrůstal v malém městečku pod horami a podivné zvuky Krondoru ho vzrušovaly: křik racků v přístavu, vrzání kol vozů na dláždění ulic, když na tržiště vezli své zboží pekaři,

mlékaři a prodavači ovoce. Šerem občas prošel řemeslník na cestě do práce, ale jinak byly ulice v tuto hodinu prázdné. Rup přešel na druhou stranu ke staré budově. Od první chvíle, kdy tento kdysi výstavný dům zahlédl, ho stavba k sobě něčím přitahovala. Viděl sám sebe, jak stojí u velkých oken v prvním poschodí a shlíží na živou křižovatku mezi svým domovem a Barretovou kavárnou. Ten dům se stal určitým způsobem pro Rupa symbolem, konkrétním cílem, který jednoho dne celému světu ukáže, že se stal mužem důležitým a ctihodným.

Vstoupil do potemnělého domu a rozhlédl se. Šedý přísvit, který sem dopadal dveřmi, jen stěží osvětloval schodiště, pod nímž měl schované hedvábí. Najednou ho napadlo, jak asi vypadají místnosti nahoře a vykročil po schodišti do prvního poschodí.

Když dorazil na vrchol schodiště, které se směrem doprava rozšiřovalo do galerie, zastavil se. V šeru viděl nad halou velký lustr a napadlo ho, jak by asi zářil, kdyby se na něm zapálily všechny svíce.

Otočil se a všiml si, že do černočerné tmy vede chodba. Jen stěží rozeznal vpravo kliku dveří; ty vedly do místnosti, odkud bude mít výhled na ulicí. Otevřel dveře a v šerém světle jitra vešel dovnitř.

Až na několik kusů rozbitého nádobí a pár hadrů byl pokoj prázdný. Rup přešel k oknu a podíval se ven. V předjitřním úsvitu zahlédl na druhé straně ulice vchod do Barretovy kavárny. Rup ucítil vzrušení; natáhl ruku a dotkl se zdi.

Stál nehybně, zatímco na východě stoupalo slunce a ulice se pomalu plnily davem lidí, spěchajících do práce. Hluk davu ho brzy oloupil o tajné ticho, kterého si užíval, a on ty lidi za to nenáviděl.

Rychle prošel ostatní místnosti; zvědavost ho nutila poznat každý čtvereční centimetr domu. Vzadu našel

panský pokoj, několik dalších místností, šatnu a schodiště pro služebnictvo. I druhé poschodí bylo podobně rozdělené mezi skladovací prostory a místnosti, kde pravděpodobně pracovalo služebnictvo; přinejmenším tam našel několik ústřižků látky a několik náprstků, takže Rup usoudil, že právě tam se scházela paní domu se svou švadlenou.

Rup prošel celý dům a když s prohlídkou skončil, ucítil bodnutí lítosti. Zavřel za sebou dveře a přísahal si, že se sem jednoho dne vrátí jako majitel.

Když došel do středu ulice, uvědomil si, že ještě pořád drží v ruce malý ústřižek látky. Prohlédl si jej. Zjistil, že je to vybledlý kousek kdysi krásného hedvábí, který byl teď ale zažloutlý a zaprášený. Aniž chápal důvod, pečlivě si jej uložil do kapsy tuniky a vykročil ke dveřím kavárny.

Vešel do postranní uličky; mezitím někdo odemkl dveře a on si uvědomil, že jde pozdě. Měl být mezi těmi, kdo dnes ráno podnik otevřou.

Rup se vrátil do svého pokoje, oblékl si zástěru a spěchal do kuchyně, kde se vmísil do skupiny číšníků, aniž vzbudil pozornost. Duncan se ze spánku ani nepohnul a hedvábí bylo ještě pořád v bezpečí, schované pod schodištěm.

Rup věděl, že ho čeká dlouhý den, než bude mít večer volno a bude moci udělat další krok na cestě k bohatství.

Duncan ho našel během přestávky na oběd. Rup s ním odešel na zadní dvůr kavárny. „Co se děje?"

„Docela se nudím, jak tak sedím nahoře v podkroví, bratránku. Možná bych se mohl poohlédnout po nějakém kupci -"

Po Rupově varovném pohledu zmlkl. „Už mám plán. Pokud opravdu chceš něco udělat, tak se vrať do toho domu přes ulici a prohlédni vůz. Pak mi řekneš, jestli má podle tebe cenu dávat peníze do oprav. Sice nejsi vozka, ale už jsi viděl dost vozů na to, abys o nich měl pojem.

Jestli bude potřeba koupit nové řemení, tak mi dej vědět. A pokud půjde opravit to, co tam je, bude to ještě lepší."

„A co pak?" zeptal se Duncan.

Rup sáhl do tuniky a vytáhl zlatou minci, kterou včera získal od McKellera. „Zajdi se najíst a pak kup to, co bude třeba na opravu vozu. Potřebujeme dva koně."

„Proč? Zajeden zlaťák neseženu všechno, co je potřeba a už vůbec za něj nekoupím koně. Kromě toho, co budeme vozit?"

„Mám plán."

Duncan potřásl hlavou. „Nezdá se mi, že by nás tvoje plány někam dostaly, bratránku." Rup se zamračil a právě mu chtěl něco odseknout, když Duncan smířlivě dodal: „Na druhou stranu je to ale tvoje zlato a já nemám stejně nic lepšího na práci." Usmál se a Rup zapomněl na hněv dřív, než se vůbec rozzlobil. Duncanův úsměv ho vždycky dokázal odzbrojit.

„Tak mazej," řekl Rup bratránci. „Někdo z nás dvou musí vydělávat na chleba."

Vrátil se do kuchyně a hned nastoupil do služby v přízemí. Zalitoval, že těch párvolných minut nestrávil místo rozhovoru s Duncanem raději tím, že by se najedl. Najednou měl hlad jako vlk a věděl, že teď niu bude čas utíkat ještě pomaleji.

„A opravdu víš, co děláš?" zeptal se Rupa Duncan.

„Ne, ale nic jiného mě nenapadá." Rup si nadhodil štůček hedvábí, který nesl pod paží.

Stáli před skromným domem na samotném okraji obchodní čtvrti. Duncan, který nesl druhý konec štůčku, pořád ještě zabaleného v plachtovině a ubrusu, se rozhlédl. Nebyla to sice přímo nebezpečná část města, ale rozhodně se v ní člověk necítil jako doma. Už v další ulici byly k vidění neudržované domy, v nichž bydlely dělnické

rodiny; v mnoha případech se několik rodin dělilo ojeden byt a v místností tak žili čtyři nebo pět lidí. Rup potřásl hlavou, když si uvědomil, že podobné bydlení by u člověka jako Helmut Grindle nikdy nečekal.

Zaklepal na dveře.

Po chvíli se ženský hlas zeptal: „Kdo je tam?"

„Jmenuji se Rupert Avery a hledám Helmuta Grindlea, obchodníka, který mě zná."

Nejdřív se otevřela důmyslně skrytá špehýrka - Rup to poznal jen podle krátkého záblesku světla - a po chvíli i dveře samotné.

Stála v nich obyčejná mladá žena, trochu obtioustlá, se světle hnědými vlasy, pečlivě sčesanými pod čepec z černé látky. Modré oči měla podezřívavě přivřené, ale řekla: „Počkejte uvnitř, pane."

Rup s Duncanem vešli. Dívka se otočila a Rup si všiml, že i když je oblečená obyčejně a nijak nákladně, její oděv je vkusně ušitý a udržovaný. Hlavou se mu mihla myšlenka a zamračil se.

„Co je?" zašeptal Duncan, když osaměli.

„Doufám, že je to služebná."

O pár minut později vstoupil do haly nahrbený muž s pokleslými rameny, podíval se na Rupa a vykřikl: „Avery! Slyšel jsem, že tě pověsili!"

„Omilostnil mě samotný král, a každý, kdo o tom pochybuje, se může přeptat v paláci. Stačí, když se zeptá mého dobrého přítele vévody Jamese."

Grindleovi se v očích mihla veselá jiskra. „Možná by to někdo udělat měl." Pokynul ke dveřím, zčásti zakrytým závěsem. „Pojďte dál."

Ze skrovně zdobené haly přešli do překvapivě bohatě zařízeného obývacího pokoje. Vybavení bylo takové, jaké Rup předpokládal a plně se shodovalo s představou, kterou si o Grindleovi udělal, když je s Erikem vezl do Krondoru.

Grindle se při svém obchodování specializoval na malé a lehce převozné luxusní předměty, které dopravoval do Krondoru v otlučených a špinavých vozech; ty vypadaly, jako by vezly nějaké obyčejné zboží. Ve skutečnosti převážely na čtverečním centimetru větší hodnotu než všechno zboží, které kdy Rup za svůj mladý život viděl.

Mladá žena se vrátila a Grindle ji požádal: „Karli, přines nám prosím trochu vína." Pokynul oběma mužům na křesla a Duncan se posadil. Rup zůstal stát a nejdřív bratrance představil. „Doufám, že nevyrušujeme."

„Samozřejmě že vyrušujete," odpověděl obchodník, který se ve jménu dobrého vychování rozhodl nelhal. „Ale předpokládám, že máš nějaký plán, který by mě mohl zajímat, a tyhle nesmysly mě občas pobaví." Podíval se na balík, který Rup s Duncanem položili vedle Duncanova křesla a dodal: „Nejspíš to má něco společného s tím, co máte schováno v tom velkém plátěném balíku."

Dívka, kterou Rup - s tichým úlevným povzdechem - pokládal za služebnou, se vrátila s tácem, na němž stály tři stříbrné poháry a karafa s vínem. Rup se napil a usmál. „Není to zrovna vaše nejlepší, ale také ne nejhorší, že, mistře obchodníku?"

Grindle mu úsměv oplatil. „Až teď jsem si vlastně uvědomil, že jsi z Darkmooru. Kraj vína. Dobře: pokud jste mi přišli ukázat něco opravdu zajímavého, tak milerád nechám donést nějakou lepší značku. Co máš v plánu a kolik peněz na to potřebuješ?"

Mluvil sice vesele, ale Rup viděl v jeho očích podezíravý výraz. Uvědomil si, že je to možná nejprohnanější muž v celém Krondoru a dokázal by přijít na to, co má Rup v plánu ještě dřív, než by to mladíka vůbec napadlo. A každý, kdo by ho chtěl nějak podvést, by si to měl předem raději dvakrát rozmyslet.

Rup přikývl a bratranec pomalu balík rozvinul. Když sundal plachtovinu, začal rozbalovat ubrus a když se světlo odrazilo nájemném hedvábí, Duncan o kousek poodstoupil.

Grindle si rychle klekl a prohlédl si látku; jemně vzal do ruky jeden roh a promnul ji v ruce. Zkusme štůček nadzvedl, odhadl váhu a podle ní i délku. Šířku viděl na vlastní oči. „Víš, co to je?" zeptal se pak.

„Myslím, že to přišlo z Keshe," pokrčil rameny Rup.

„Ano," přikývl Grindle. „Císařské hedvábí. Mělo být dodáno císařovně na náhomí plošinu. Z takovéhle látky se šijí krátké suknice a další oblečení pro keshanské lidi pravé krve." V očích se mu mihl vypočítavý pohled. „Jak jsi k tomuhle přišel?"

„Dalo by se tomu říkat kořist. Neukázal se nikdo, kdo by mohl dokázat, že mu to patřilo -"

Grindle se zasmál a opřel se v křesle. „Samozřejmě že ne. Pašování tohohle hedvábí z Říše je smrtelný zločin." Potřásl hlavou. „Rozumějte, nejde ani tak o to, že je nejlepší na celém světě, ale lidé pravé krve mají dost zvláštní majetnický vztah, pokud jde o něco, co je spojeno s jejich tradicí a dějinami. Nelíbí se jim už samotná představa, že by něco, co patří jim, mělo patřit i někomu jinému. A díky tomu je takové zboží ještě žádanější mezi těmi marnivými šlechtici, kteří chtějí něco, co nikdo mít nemůže."

Rup neřekl nic. Jen se na Grindlea díval. Konečně se starý muž zeptal: „Takže: co má tenhle vzácný kontraband společného s tím plánem, který se ti honí v hlavě, Ruperte?"

Rup odpověděl: „Ve skutečnosti žádný plán nemám." Povyprávěl mu o svém plánu na dovoz vína z Darkmooru ve velkém a docela ho překvapilo, když se jeho představě Grindle nevysmál. Když mu vyložil své setkání s Jízlivěl a

jeho smrtelný důsledek pro Sama Tannersona, Grindle ho mávnutím ruky umlčel.

„Právě jsi dorazil k jádru pudla, chlapče." Upil z poháru. „Když obchoduješ s podobným zbožím" - mávl ke štůčku hedvábí - „musíš buď jednat přímo s Jízlivci nebo s těmi obchodníky, kteří s nimi musí pravidelně spolupracovat." Kostnatým prstem si poklepal na bradu. „Nicméně je spousta krejčích, kteří by za takhle kvalitní zboží prodali svou nesmrtelnou duši."

Do hovoru se vmísil Duncan: „Říká se, že spíš než z obyčejných bourců je získávají z nějakých obrovských červů nebo pavouků nebo podobných legendárních zvířat. Nevím, jestli je na těch řečech něco pravdy, ale je tu ještě jedna věc: šaty z téhle látky může člověk nosit celý život a neztratí lesk ani tvar. Pokud vím, tak to se nedá říct o žádném jiném hedvábí."

V místností znovu zavládlo ticho a pak se ozval Grindle: „Pořád jsi mi ještě neřekl, co ode mě chceš."

„Už takhle jste nám moc pomohl," řekl Rup. „Popravdě řečeno mam vůz, ale žádné koně a tohle jsem jen chtěl prodat. Napadlo mě, že byste možná mohl vědět o nějakém kupci a o tom, kolik bych za to mohl dostat."

Obchodníkovi se znovu po tváři mihl zamyšlený výraz. „To bych možná věděl." Pak přikývl a dodal: „Ano. Vím o několika možných kupcích."

Duncan hedvábí znovu zabalil a Grindle zavolal: „Karli!" O chvilku později se ve dveřích objevila dívka a Grindle ji požádal: „Dcero, přines nám láhev z té bedny z Oversbruku, který to byl ročník?"

„Já vím, kterou myslíš, otče."

Rup se podíval z otce na dceru a stěží potlačil úsměv. Měl ale dva dobré důvody proč se nesmát. Za prvé ta dívka nebyla služebná, ale dcera. V duchu si povzdechl a otočil se, aby jí věnoval úsměv. Druhým důvodem byla volba

vína. Věděl přesně, jaký druh má Grindle na mysli: velice sladkou odrůdu advarianského vína, kterému se skvěle dařilo právě v kraji Grindleových předků. Rup se ve sladkých vínech moc nevyznal a podobné pil jen jednou - láhev ukradl z otcova vozu, když do Ravensburgu naposledy vezl výběrové černé. Druhého dne zažil nejhorší kocovinu ve svém mladém životě, ale věděl, že nikdy v životě nic nechtěl víc než souhlas Helmuta Grindlea a že by klidně vypil celou láhev jedním douškem. Pak se podíval na obtloustlou a nijak výjimečně hezkou dívku a věděl, že chce i její souhlas.

Jeho upřený pohled vehnal dívce, která odcházela z místností, do tváře ruměnec, a Grindle po něm loupl očima: „To ať tě ani nenapadne, ty mladý lumpe."

Rup nasadil nevinný úsměv. „Je těžké si nevšímat tak pěkného děvčete."

Grindle vybuchl smíchy. „Už jsem ti říkal kdysi, Avery, že tvoje největší chyba spočívá v tom, že si myslíš, že jsi chytřejší a rychlejší než ostatní."

Rup měl dostatek rozumu na to, aby se začervenal a když se vrátila dívka s láhví sladkého bílého vína, už nic neříkal. Když zvedli poháry k přípitku a Duncan navrhl nějakou bezvýznamnou prosbu bohům o štěstí a naději, Rup se zeptal: „Takže spolu uzavřeme obchod?"

Výraz na tváři Helmuta Grindlea se změnil ze shovívavého úsměvu v kamenný chlad, když odpověděl: „Možná." Naklonil se k Rupovi. „Dokážu v tobě číst jako v pergamenu, přibitém na zdi hospody, Rupe Avery, takže bychom si měli vyjasnit pár věcí.

Strávil jsem na cestě s tebou a tvým přítelem Erikem dost času na to, abych si tě trochu oťukl. Jsi chytrý a máš za ušima a tohle není jedno a totéž; pálí ti to, ale zdá se, že se ještě dokážeš ledasčemu přiučit." Ztišil hlas. „Já jsem jenom dědek se škaredou dcerou, které se nedvoří nikdo,

kdo by mi zároveň nepošilhával po peněžence." Odmlčel se a když Rup nic neřekl, krátce přikývl a pokračoval: „Ale nebudu se tady ometat věčně a až umřu, chci, aby u mé smrtelné postele brečely hromady vnuků a vnuček. Pokud tuhle marnivost ukojím tím, že vyberu své dceři ženicha z těch, kteří si všímají nejdřív mé peněženky a teprve potom jí, budiž. Ale chci z těch ptáčků vybrat toho nejlepšího. Chci mít za zetě člověka, který se o má vnoučata a jejich matku postará." Pak dodal ještě tišeji: „Potřebuji někoho, kdo převezme mé obchody a postará se o moji holčičku. Nevím, jestli jsi zrovna ty ten pravý, ale možné to je."

Rup se podíval starému muži do očí a zahlédl v nich tvrdost a odhodlanost, na jakou ještě v životě nenarazil - a to včetně pohledu Roberta de Loungvillea. Zmohl se jen na to, že po něm opakoval: „Možné to je."

„Dobře," přikývl Grindle. „Karty jsou na stole, jak říkají hráči."

Duncan Se tvářil, jako by tak docela nechápal to, co slyší, ale i nadále se jen usmíval, jako by to byly jen obyčejné přátelské řeči u poháru vína.

„Co mám udělat s tím hedvábím?" zeptal se Grindle.

Rup se na okamžik zamyslel a pak odpověděl: „Potřebuju něco do začátku. Vezměte si hedvábí a kupte mi koně a zaplaťte opravu vozu; pak mi dejte náklad a řekněte, kam ho mám zavézt. Zkuste to se mnou."

Grindle si zamnul bradu. „To hedvábí je dostatečná záruka, což o to." Mávl rukou ve vzduchu, jako by v duchu počítal. Pak řekl: „Chci vědět jen jedno, než řeknu ano nebo ne. Kdo po vás kvůli tomu hedvábí půjde?"

Rup se podíval na Duncana, který jen pokrčil rameny. Rup mu řekl o střetu s Jacobym a nezdálo se, že by to bratrance nějak zastrašilo.

Rup tedy řekl: „Myslím, že to hedvábí z Keshe propašoval Tim Jacoby. Nebo je dostal od někoho, kdo to

pro něho udělal. V každém případě řekněme, že by byl radši, kdyby je dneska večer měl."

„Jacoby?" pronesl Grindle, Pak se usmál. „Jsme s jeho otcem staří nepřátelé. Jako kluci jsme spolu vyrůstali a byli jsme přátelé. Slyšel jsem, že jeho syn Randolf je docela slušný kluk, ale Timothyje něco jiného; vyrostl z něho mizera. Takže když tě podpořím, nezískám o jediného nepřítele víc."

„Takže do toho jdeme spolu?" zeptal se Rup.

„Zdá se, že ano," odpověděl Grindle. Nalil další víno. „To chce nový přípitek."

Když vypili poháry do dna, ozval se Duncan: „A nemáte náhodou nějakou další dceru, co? Třeba nějakou hezkou?"

Rup si zakryl oči, ale překvapilo ho, když se Grindle z plna hrdla rozchechtal. Sundal si dlaň z tváře a všiml si, ze Grindlea Otázka jeho bratrance opravdu pobavila.

Vypili láhev až do dna a hovořili přitom o spoustě věcí. Hlavně ale Helmut Grindle s Rupertem Averym spřádali plány a probírali rozličné obchodní strategie a náklady, diskutovali o výhodách různých cest; zanedlouho si ani jeden nevšiml, že Duncan ve svém křesle usnul ani že dolů sešla Karli Grindleová, odnesla poháry a prázdnou láhev, nasadila do svícnu novou svíčku místo té, která v něm jen doutnala a znovu odešla. Oba muži spolu prohovořili skoro celou noc.

„Tvař se ostražitě," řekl Rup.

Duncan přikývl. „Vidím je."

Jeli se svým vozem po pobřežní silnici poněkud jižně od Sarthu, dalšího bezpečného přístavu severně od Krondoru. Vůz byl opraven k Rupově spokojenosti a koně byli skvělí a Grindle ho ujistil, že jeho podíl na zisku z prodeje hedvábí bude dostatečným vkladem do tohoto podniku.

Vedle cesty stála skupina ozbrojených mužů a o něčem se nejspíš přela. Když vůz přijel blíž, jeden z mužů si jich všiml a upozornil ostatní, takže se jim postavili do cesty a ten, který stál v čele, zvedl ruku.

„Kdo mi upírá právo cestovat po královské silnici?" zeptal se Rup.

„Nikdo," odpověděl muž v čele skupiny, „ale jsou těžké časy a my se tě chceme zeptat, jestli jsi nepotkal ozbrojené muže, kteří by jeli na jih."

„Ne," odpověděl Duncan.

„Kdo to byl?" zeptal se Rup.

„Banditi, kteří na nás včera pozdě v noci zaútočili. Bylo jich nejmíň dvacet, možná víc," vysvětlil jeden z ozbrojenců.

Vůdce se na něho přes rameno zamračil a pak řekl Rupovi: „Banditi. Včera pozdě v noci oloupili pár obchodníků, ukradli jim zásoby a nakonec vybílili dvě hospody ve městě."

Rup se podíval na Duncana, který vypadal pobaveně. Bylo už skoro poledne a vedle cesty stál malý soudek s pivem, takže měl Rup za to, že tito 'vojáci' probírali pravděpodobný směr pronásledování od samotného rána.

„Vy jste městská stráž?" zeptal se Rup.

Vůdce ozbrojenců se trochu nafoukl. „To teda jsme! Ve službách vévody z Krondoru, ale jinak jsme svobodní lidi, kteří chrání vlastní majetek."

„Dobře," Rup pobídl spřežení. „Raději byste ale měli vyrazit za nimi."

Muž, který hovořil za ostatní, odpověděl: „No, a právě v tom je ten největší problém. Nevíme, kam jeli. Takže ani nevíme, kam bysme měli vyrazit, abysme je dohonili."

„Na sever," řekl Rup.

„Přesně to jsem říkal!" ozval se muž, kterého před chvilkou vůdce umlčel.

„Proč ale na sever?" zeptal se vůdce Rupá.

„Protože po téhle silnici jedeme už od chvíle, kdy jsme vyrazili z Krondoru. Kdyby na vás zaútočili a stáhli se na jih, museli bychom kolem nich projet. A od rána jsme neviděli živou duši, takže se dá docela dobře předpokládat, že jeli na sever - směrem k Sokolce nebo Hledlenu." Rup sice nebyl žádný zeměpisec, ale znal obchodní cesty dost dobře na to, aby mu bylo jasné, že pokud mají po pravé ruce hřeben Calastiových hor, neexistuje jižně od Sarthu žádná další cesta na Krondor.

Jeden z opilejších vojáků se zeptal: „Proč ne na východ nebo na západ?"

Rup zavrtěl hlavou. Otočil se k vůdci a zeptal se: „Ty jsi seržant?" Muž důležitě přikývl. „Seržante, kdyby mířili na západ, museli by cestovat ve člunech a ne na koních a co leží na východě?"

„Jenom cesta k sarthskému opatství a další hory.

Rup kývl: „Jeli na sever. A vsadil bych se, že mají namířeno na Ylith, protože kde jinde by se zbavili toho, co tady ukradli?"

To vůdci stačilo a zavolal: „Chlapi, jedeme za nima!"

Delegace městské stráže spěšně vyrazila, i když někteří z jejích členů měli problémy udělat vůbec několik kroků za sebou rovně.

Rup pokračoval dál po silnici a sledoval, jak se skupinka před městečkem rozdělila a každý z mužů běžel dómů, kde měl schovaného koně.

„Myslíš, že ty bandity chytí?" zeptal se Duncan.

„Jen pokud budou mít banditi opravdu velkou smůlu," odpověděl Rup.

„Kde je princovo vojsko?" nadhodil Duncan.

„Nejspíš někde, kde je princ potřebuje víc." Sarth spadal do hranic krondorského knížectví, což znamenalo, že mu žádný místní baron, hrabě ani vévoda nevládl, ale zároveň

mu nikdo takový neposkytoval ochranu. Kolem hranic knížectví a yabonského vévodství jezdili na pravidelné hlídky vojáci z krondorské posádky. Ale pokud šlo o místní problémy, spočívalo břemeno ochrany na veliteli městské stráže a jeho lidech nebo na určených hlídkách obyvatel; v případě nebezpečí nebo útoku měli tito ochránci řádu a klidu za úkol poslat zprávu a udržet pořádek až do příjezdu vojáků.

Rup s Duncanem se na cestu těšili. Rup podal v Barretově kavárně výpověď a překvapilo ho, když se v McKellerově hlase ozvalo něco velice podobného lítosti. Jasonovi slíbil, že pokud mu bude osud příznivě nakloněn, najde mu práci, v níž by mohl své schopnosti využít lépe než jako číšník.

Helmut Grindle to se zaučováním do obchodu myslel vážně. Nejednou se přitom zmínil o tom, jak chlapce - jak Rupovi říkal - ožení se svou dcerou Karli. Kdykoli byla dívka v doslechu, vždycky při podobných zmínkách zčervenala, ale Grindle se jí ani neobtěžoval zeptat, co si o podobných plánech myslí.

Rup s Erikem spolu o svatbě s ošklivou dcerou Helmuta Grindlea často vtipkovali, ale teď, když se ke svatbě schylovalo, se už mladíkovi ty žerty vůbec nezdály zábavné. Dívka nebyla v pravém slova smyslu škaredá, jen naprosto nepřitažlivá, ale totéž mohl člověk koneckonců říct i o Rupovi, takže na to ani moc nemyslel. Věděl, že pokud bude dostatečně bohatý, bude si moci zaplatit hromady krásných milenek a jeho prvotním závazkem vůči Grindleovi bude obtěžkávat jeho dceru dětmi, dokázat je uživit a postarat se o ně. Rup také věděl, že pokud bude moci stavět na Grindleově majetku, jednoho dne zdědí - nebo spíš Karli zdědí, ale to bylo prakticky jedno a totéž - docela slušnou sumu peněz a pokud ji bude dále rozmnožovat, čeká ho opravdu velká budoucnost.

Rup už říkal Duncanovi o několika svých plánech, ale zájem bratrance o obchod byl velice prchavý a prakticky zahrnoval jen tři věci: kdy dostane výplatu, kolik to bude dělat a kde je nejbližší děvka nebo ochotná číšnice. Cestování s Duncanem bylo pro Rupa cennou školou a kvůli jeho vlivu strávil noc s nějakou dívkou častěji než sám. Nikdy ho ale nepřestávala překvapovat dravost, s jakou se bratranec vrhal do svádění hezkých dcer různých hospodských. Jeho vášeň pro ženy za sebou daleko v prachu nechávala Rupův normální zájem o osoby druhého pohlaví.

Na druhou stranu Duncan naprosto nesdílel Rupův zájem o obchod. Cestoval, bojoval, miloval, pil a jedl a o své sny se s nikým nedělil. Ale stejně silně, jako ho přitahovaly snadno vydělané peníze, ho odpuzovaly peníze, vydělané tvrdou prací.

Rup vjel do jižní části Sarthu a když zahlédl krám s vyraženými dveřmi, zastavil vůz. „Dávej pozor na věci," přikázal Duncanovi a seskočil z kozlíku.

Vstoupil dovnitř a okamžitě mu bylo jasné, že někdo obchod vyplenil do základů. „Dobrý den," pozdravil obchodníka, který se na něho díval s výrazem smíšeným ze vzteku a beznaděje.

„Přeju dobrý den i vám, dobrý muži," odvětil obchodník. „Jak ale jistě sám vidíte, nemůžu vám poskytnout obvyklé služby vysokého standardu."

Rup se na obchodníka, muže středního věku se zakulaceným břichem, pozorně podíval. „Slyšel jsem. Jsem obchodník, Rupert Avery," a podal muži ruku. „Zrovna jedu do Ylithu, ale možná bych vám mohl nějak pomoci."

Obchodník mu potřásl rukou poněkud roztržitě. „John Vinci. Co máte na mysli?"

„Jak už jsem řekl, jsem obchodník, a možná bych vám mohl přivézt nějaké zboží, abyste si doplnil zásoby."

Mužův výraz se okamžitě změnil a teď vypadal jako hráč, který zvažuje možnost výhry za poslední peníze. „Jaké zboží?"

„Jen to nejlepší. Teď sice vezu nějaké věci do Ylithu, ale cestou zpátky bych měl vzít zboží do Krondoru. Možná bych vám mohl pomoci a vy byste mi mohl výměnou dát podobné zboží, které jsem měl dovézt z Ylithu."

„Co to je za zboží?" zeptal se muž.

„Takové, které se dá lehce převážet v malém množství, ale má dostatečně vysokou cenu na to, aby mi zajistilo zisk."

Obchodník si chvilku Rupa prohlížel, a pak přikývl. „Už rozumím. Obchodujete s těmi drahými zbytečnostmi pro šlechtu."

„Něco v tom smyslu,"

„No, šperky zrovna teď nepotřebuji, ale určitě by se mi hodil tucet štůčků silného plátna, nějaké hřebíky a další věci, které u mě kupují místní."

Rup přikývl. „Mohl bych s sebou vzít do Ylithu seznam a vrátit se do dvou týdnů. Co mi můžete nabídnout?"

Obchodník pokrčil rameny. „Měl jsem malou skříňku se zlatem, ale ti parchanti ji našli rychle."

Rup se usmál. Obchodník s nejvyšší pravděpodobností schoval na viditelném místě malou truhlici se zlatem, aby ji případní lupiči rychle našli a mysleli si, že ho okradli. Nejspíš ale poblíž ukryl další, větší skříňku s penězi. „Nějaké zajímavé věci?"

Obchodník pokrčil rameny. „Možná pár kousků šperků, ale nejspíš nic, čemu by se dalo říkat cennosti."

„Hodnota takových věcí se mění podle toho, kdo je chce koupit," Rup se poškrábal na bradě. „Dejme tomu něco, co by se tady prodávalo jen stěží, by mohlo jít v Krondoru na dračku?'

Obchodník chvilku mlčel a nakonec řekl: „Pojďte se mnou."

Odvedl Rupa do zadní místnosti a pak přes malý dvorek do svého domu. V kuchyni se kolem kamen točila bledá žena a na podlaze se dvě děti přetahovaly o hračku. Muž se neobtěžoval představit manželku Rupovi, jen ho požádal: „Počkejte tady," a vykročil po příkrém schodišti nahoru. O chvilku později se vrátil a v rukou svíral skříňku, potaženou kůží.

Rup ji vzal do ruky a otevřel. Na sametu tam ležel jediný šperk: smaragdový náhrdelník, složený z nádherných kamenů. Jednotlivé smaragdy byly obklopeny malými zářivými diamanty a zasazeny v umně zpracovaném zlatě. Rup neměl žádnou představu o skutečné ceně tohoto šperku, ale počítal, že je nejspíš dost krásný na to, aby se za ním ohlédl i ten nejzkušenější obchodník s drahokamy.

„Co za to chcete?"

„Schovával jsem si to pro případ nečekané katastrofy," vzdychl obchodník, „a obávám se, že tohle je právě ten případ." Pokrčil rameny. „Potřebuji co nejrychleji doplnit zásoby. Jestli nedokážu místním lidem zajistit zboží, můžu to tu zavřít."

Rup chvilku mlčel, a pak navrhl: „Uděláme to takhle: vy sepíšete seznam všech věcí, které potřebujete a společně jej projdeme. Pokud se domluvíme na rozumné ceně, přivezu vám zboží z Ylithu za dva týdny, možná už za deset dní, a pak můžete klidně znovu otevřít krám."

Muž se zamračil. „Nejpozději do týdne by sem měl dorazit quegský obchodník."

„A kde máte jistotu, že vám přiveze přesně to, co potřebujete?" namítl Rup okamžitě. „A k čemu vám bude čekání, když to bude otrokář?"

Muž zavrtěl hlavou. „Nejspíš k ničemu, ale na druhou stranu jsme tady otrokáře neviděli pěkně dlouho." Otroctví

bylo na území Království zakázáno kromě případů odsouzených zločinců a dovoz otroků z Keshe nebo Quegu byl nezákonný.

„Však vy víte, co tím chci říct," řekl Rup. „Za malý příplatek vám přivezu přesně to, po potřebujete."

Muž zaváhal a Rup dodal: „Děti budou mít co jíst."

„Tak dobře," přikývl obchodník. „Jděte na konec téhle ulice; stojí tam hostinec. Ubytujte se tam a já přijdu po večeři a projdeme si ten seznam."

Rup mu potřásl rukou a vyšel na ulici, kde čekal Duncan. Ten na kozlíku napůl klimbal, když se Rup vyšvihl nahoru. „Co je?" řekl ospale. -

„Jedeme do hostince," odpověděl jeho bratranec. „Najdeme si tam pokoj a uzavřeme obchod."

„Když myslíš," pokrčil rameny Duncan.

Rup se usmál. „Myslím."

Helmut Grindle zvedl oči, když Rup vešel do pracovny. „Tak co, jak jsme si vedli, mladý Ruperte?"

Rup se posadil a děkovně přikývl, když vešla Karli a přinesla mu sklenici vína. Upil a řekl: „Myslím, že to docela ušlo."

„Ušlo? Myslíš?" zeptal se Grindle a opřel se do křesla. Podíval se z okna, kde Duncan na ulici hlídal vůz. „Nezdá se mi, že by se korba prohýbala pod nákladem, takže předpokládám, že jsi narazil na něco malého, ale cenného."

„Něco v tom smyslu. Odvezl jsem naše zboží do Ylithu, tři dny jsem tam uzavíral obchody, které byly přinejmenším výnosné, a nakoupil jsem nějaké zboží."

Grindle přimhouřil podezíravě oči. „Jaké zboží?"

Rup se usmál. „Tucet štůčků jemného plátna, dva velké sudy velkých ocelových hřebíků, deset tuctů ocelových jehel, tucet kladiv, pět pil, veletucet špulek nití -"

„Cože?" skočil mu do řeči Grindle. Zvedl ruku. „Tohle je přece úplně obyčejné zboží! K čemu nám byly ty dlouhé hovory o vzácných předmětech pro bohaté zákazníky?"

„Taky jsem přivezl trochu zlata."

Grindle se znovu opřel a poklepal si prstem na bradu. „Něco si schováváš jako překvapeni. Co to je?"

„Všechny tyhle věci jsem naložil na vůz a v Sarthu jsem je vyměnil za tohle," podal mu Rup koženou skříňku.

Grindle si ji od něho vzal a otevřel ji. Velice dlouhou dobu pak seděl mlčky a prohlížel si náhrdelník. Po chvíli promluvil: „Je to nádherné." V duchu rychle počítal. „Ale proti tomu, co jsem tě poslal prodat na sever, to o moc větší hodnotu nemá."

Rup se zasmál a sáhl do kapsy tuniky. Vytáhl velký měšec, který hodil na stůl. Měšec dopadl na dřevo s uspokojivým zacinkáním. „Jak jsem už říkal: přivezl jsem trochu zlata."

Grindle měšec otevřel a rychle počítal. Pak se s úsměvem znovu opřel. „Tak tomuhle už se dá říkat zisk, chlapče."

„Měl jsem štěstí," odpověděl Rup.

„Štěstí přichází k těm, kteří jsou připraveni využít výhody daného okamžiku," pronesl Grindle své zlaté pravidlo obchodu.

Rup pokrčil rameny a ze všech sil se snažil vypadat skromně, i když se mu to vůbec nedařilo.

Grindle se otočil ke dveřím, které vedly do zadní části domu, a zavolal: „Karli!"

Po chvíli se ve dveřích objevila jeho dcera. „Ano, otče?"

„Karli, dovolil jsem tady mladému Averymu, aby se ti dvořil. Půjde s tebou o příštím předvečeru šestidne do města."

Karli se podívala nejdřív na otce, pak na Rupa a ve tváři se jí zračila nejistota. Zaváhala, a pak kývla: „Jistě, otče."

Podívala se na Rupa a dodala: „Takže v předvečer šestidne, pane."

Rup nervózně poposedl, protože nevěděl, co říct. Pak přikývl a vyhrkl: „Po obědě."

Dívka znovu zmizela za záclonou do zadní části domu; Rupa napadlo, že jí také mohl říct něco hezkého, jako třeba že se těší, nebo že jí to v těch šatech moc sluší. Hodil za hlavu podráždění, které s sebou přinášela tahle nejistota a řekl si, že se musí při nejbližší příležitosti zeptat Duncana, co se říká dívkám. Pak se vrátil zpátky na zem.

Grindle už mezitím nalil dvě plné'sklenice silného sladkého vína: „A teď mi musíš přesně vyprávět, jak se to sběhlo, chlapče. Jedno po druhém."

Rup se usmál; doslova se vyhříval v Grindleově souhlasném výrazu, když ho muž pozorně sledoval a jen občas sjel pohledem na krásný náhrdelník.

Kapitola osmá

HRÁČI

Rup ukázal dopředu.

„Vidím Greylocka!" zavolal.

Erik, Jadow, vévoda James, Robert de Loungvillea rytíř-marsálek William stáli v královském doku, zatímco ke kotvišti připlouvala *Trenchardova pomsta*. Na zatím ještě pořád vzdálenou loď se upíraly dychtivé pohledy a hledaly další příslušníky Calisovy kompanie, kteří ještě přežili útok Smaragdové královny na vzdálené město Mahartu.

„Ty šedé vlasy nemůžeš prohlídnout," Rup si zastínil oči proti jasnému odpolednímu slunci. Během posledního měsíce, kdy se stal plnoprávným společníkem Helmuta Grindlea, neměl Rup příliš mnoho času na myšlenky o svých bývalých spolu-bojovnících, ale když mu Erik poslal zprávu, že před přístavem byla hlášena druhá loď z Novindu, nechal Duncana, aby dohlížel na nakládání karavany, která měla vyrazit na krátkou cestu podél pobřeží k Sarthu a spěchal, aby byl u toho, až loď zakotví. Stejně jako Erikovi se i jemu stýskalo po mužích, s nimiž

před dvěma lety snášel tvrdé podmínky války na jiném světadíle. Pak zahlédl vedle Greylocka známou postavu a zavolal: „Luis! To je Luis!"

Jadow řekl: „Máš pravdu, chlape. Jestli tamhle nestojí ten malej rodézskej krvesmil, tak jsem kněz Sung."

Rup zamával a Greylock s Luisem mu pozdrav oplatili. Pak Rupovo veselí opadlo, když si uvědomil, že z jejich kompanie už na palubě nikdo další nestojí. Erik, jako by vycítil rozpaky přítele z dětství, řekl: „Možná někteří z nich leží zranění v podpalubí."

„Možná," odpověděl Rup, ale z hlasu mu bylo jasně slyšet, že v to ani moc nedoufá.

Loď se pomalu přibližovala ke královskému doku a čas se vlekl. Na rozdíl od admirála Nicholase nedokázal velitel odolat naléhání přístavního kapitána a jeho lodi vodu, takže koráb zpomaloval, dokud nebyl k doku tak blízko, aby jej tam mohl zatáhnout vlečný člun. Pak teprve zakotvil.

Jakmile byla položena lodní lávka, sešli Greylock s Luisem na molo. Greylock zasalutoval vévodovi Jamesovi a rytíři-maršálkovi Williamovi, zatímco se Luis objímal s Jadowem, Erikem a Rupem a po tvářích jim stékaly slzy radosti nad setkáním.

Pak si Rup všiml na Luisovi něčeho zvláštního a zeptal se: „Co máš s rukou?"

Luis měl košili s dlouhými rukávy a černé rukavice. Bývalý rodézský dvořan, kterého život zavedl na dráhu vraha, si teď rozepjal knoflík na pravém rukávu a odtáhl látku. Pravačku měl ztuhlou a nemohl hýbat prsty. Na okamžik se mu v očích mihla lítost, ale řekl jen: „Zaplať mi pití a já ti o tom budu vyprávět."

„Dohodnuto!" vykřikl Erik a otočil se k de Loungvilleovi. „Pokud nás teď můžete postrádat, seržante..."

De LoungviHe přikývl. „Jen se moc neožerte," odpověděl. „Budu tě s Jadowem zejtra potřebovat. A Luise přiveďte ráno s sebou. Musím se ho na pár věcí zeptat a pak je tady ještě ta záležitost s oficiálním omilostněním."

„Omilostnění?" zeptal se Luis. „Vzpomínám si, že o tom mluvil kapitán, ale pochyboval jsem, že to dokáže zařídit."

„Pojď s náma," vyzval ho Rup. „Budeme ti o tom vyprávět a budeme tě hlídat, aby tě zítra náhodou neoběsila městská hlídka."

„Rád tě zase vidím, mistře Greylocku," řekl Erik.

„Já se tu budu potloukat kolem," odpověděl bývalý mistr šermíř barona z Darkmooru. „Uvidíme se zítra." Na okamžik se v jeho výrazu mihl smutek. „Je toho spousta, o čem si máme povídat."

Erik přikývl. Greylock měl očividně informace o těch, kteří nepřežili vyplenění Maharty nebo útěk do Města na Hadí řece.

Ostatní bývalí členové Calisovy kompanie rychle opustili královský dok a Erik je odvedl do blízkého hostince, který často používali vojáci z paláce. Měl podezření, že všichni zaměstnanci hostince pracují pro prince; de Loungville se jasně vyjádřil, že chce, aby jeho podřízení navštěvovali podnik U zlomeného štítu raději než jiné lokály, které byly dál ve městě. Erik dával hostinci docela rád vydělat, protože si tam za své peníze .přišel na dobré pití, ženy tam byly přátelské a svolné a bylo to blízko k paláci.

Protože bylo časné odpoledne, byla nálevna skoro prázdná. Erik na hostinského mávl, aby jim přinesl pivo a Rup se zeptal: „Luisi, co se s tebou dělo? Mysleli jsme, že ses utopil, když jsme přecházeli řeku."

Calisova kompanie musela k tomu, aby se vůbec dostala do města Maharty, překročit řeku Vedru - každý muž byl přitom plně ozbrojen a vystrojen a spousta jich na druhý břeh nevyšla. Luis si zdravou rukou zamnul bradu.

„Skoro to tak bylo," řekl a rodézský přízvuk propůjčoval jeho slovům zvláštní melodičnost. „Ale pár metrů od toho ostrova, kde jste všichni vylezli a odpočívali, jsem dostal křeče, vtáhlo mě to pod vodu a když jsem se konečně zase vyhrabal nad hladinu, byl jsem daleko na jihu. Snažil jsem se nějak doplavat na druhej břeh a za chvilku už jsem se zase topil jako kotě."

Potřásl hlavou a Rup si najednou uvědomil, jak moc Luis zestárl za tu dobu, co ho neviděl. Ještě ani nebyl ve středních letech a přesto měl vousy a vlasy prokvetlé šedinami. Dlouze si vzdychl, když před ně hostinský postavil cínové korbely. Zhluboka si zavdal a pak pokračoval: „Když jsem dostal ty křeče podruhý, nečekal jsem na nic. Pustil jsem štít a meč, vytáhl dýku a začal odřezávat řemeny brnění. Když jsem se dostal nad hladinu podruhy, byl jsem napůl utopenej a neměl jsem tušení, kde asi tak jsem.

Obloha byla tmavá a jediný, co jsem věděl, bylo to, že už mi nezbejvá moc sil. Zahlídl jsem člun a vyrazil k němu." Zvedl svou zmrzačenou pravačku. „A tam jsem přišel k tomuhle. Chytil jsem se boku a snažil se vylíží nahoru, když mě přes tu ruku někdo zevnitř přetáhl veslem."

Erik sebou viditelně trhl a Rup vydechl: „Bohové!"

„Musel jsem zařvat," pokračoval Luis. „Omdlel jsem a mohl jsem se utopit, ale někdo mě vtáhl dovnitř a za chvilku jsem se probral na člunu plným lidí, které} mířil na otevřený moře."

„Jak ses dostal do Města na Hadí řece?" zeptal se Rup.

Luis jim vyprávěl svůj příběh, plný zoufalých rybářů a jejich rodin, kteří proplouvali kolem válečných lodí, mířících za těmi, kdo prchali z přístavu. Tyto koráby si kupodivu nevšímaly malých člunů, na jejichž palubách prchali lidé po řece k moři. „Nakonec jsme začali nabírat vodu," řekl s pohledem nepřítomně upřeným do dálky.

„Přistáli jsme na pláži asi dva kilometry severovýchodně od města a ti, kteří těm člunům zrovna dvakrát nevěřili, vystoupili na břeh. Buď si tam našli nějakou lepší dopravu nebo je chytili vojáci. Já tam nechtěl zůstávat tak dlouho, abych to zjistil."

Povzdechl si. „Někomu jsem tam zůstal dlužnej za svůj život a nikdy jsem nezjistil, kdo vlastně a proč mě z ty vody vytáhl. Všichni jsme byli pod jednou střechou, kterou strašně teklo." Zvedl zmrzačenou ruku. „A navíc mi v ní začalo cukat, bolela tak, že jsem se mohl zbláznit, napuchla a zčernala."

„Jak sis ji uzdravil?" zeptal se Rup.

„Neuzdravil jsem si ji. Abych pravdu řekl, tak jsem si ji chtěl dokonce useknout, tak hrozná byla ta bolest po třech dnech a navíc jsem se potil z horečky. Zkoušel jsem si dělat reiki, jak nás to naučil Nakor a na bolest to zabralo, ale horečku jsem si nesrazil ani trochu. Ale dalšího dne jsem narazil v jednom táboře na kněze nějakýho řádu, o kterým jsem v životě neslyšel. Nemohl mi to uzdravit kouzlem, ale opláchl mi ji a ovázal mi to teplým obkladem z bylinek. Taky mi dal vypít něco, co mi srazilo horečku." Chvilku mlčel a pak dodal: „Řekl mi, že by na uzdravení bylo třeba nějaký opravdu silný kouzlo, takový, za jaký si chrámy počítají víc prachů, než obyčejnej člověk vydělá za celej život, a taky mi řekl, že by to kouzlo ani nemuselo zabrat." Luis pokrčil rameny. „Jenže to se nikdy nedozvím, protože tolik prachů nedám do smrti dohromady ani náhodou."

Odstrčil prázdný korbel: „Takže jsem teď tady a pokud jsem to pochopil dobře, tak bych měl bejt omilostněnej a svobodnej člověk, takže bych si měl nějak plánovat budoucnost."

Erik mávl na hospodského, aby přinesl další rundu piva. „Tímhle jsme prošli všichni," řekl.

„Jestli nemáš jiné plány," poznamenal Rup, „tak by se mi hodil chytrý člověk, který se vyzná v jednám se šlechtou."

„Opravdu?" zeptal se Luis.

Erik se zasmál. „Náš přítel začal plnit své sny a poslední dobou dělá, co může, aby se oženil se škaredou dcerou bohatého obchodníka."

Jadow se na Rupa podezíravě zamračil. „Doufám, chlape, že si na to nebohý děcko moc nedovoluješ."

Rup zvedl ruce v předstírané obraně. „Nikdy." Potřásl hlavou. „Pravda je taková, že mě přitahuje jen o něco víc než ty, Jadowe. Je to ale docela milá holka. Nic ji nerozhází. Není tak ošklivá, jak jsem čekal.opravdu, a když se usměje, tak se jí v očích mihne něco krásného, ale zrovna teď bojuju na dvou frontách."

„No ne, tak tohle znělo opravdu zoufale," nadhodil Erik.

„No, pracuju, jak nejlíp můžu, abych udělal dojem na jejího otce, ale ta holka ví, že už si mě vybral, abych si ji vzal a nevypadá, že by ji to nějak těšilo."

„Tak ji potěš sám," navrhl Luis.

„Jak?"

„Dvoř se jí aspoň tak, jako se dvoříš jejímu tatíkovi," radil Rodézan. „Přines jí občas něj akej dárek a mluv s ní i o něčem jiným než jenom o obchodech."

Rup zamrkal a všem u stolu bylo v tom okamžiku jasné, že ho něco podobného ani na minutu nenapadlo. „Opravdu?"

Ostatní muži se rozesmáli a když znovu zvážněli, zeptal se Luis: „Kdo to ještě zvládl?"

Erik si vzdychl a Jadowův úsměv se změnil v bolestný úšklebek.

„Moc nás nebylo," pokrčil rameny Rup.

Erik doplnil: „Kapitán a seržant. Nakor a Šo Pi. My, co tady sedíme a pár dalších z jiných čet, ale z naší původní šestice jsme zůstali jen my." Ukázal na Rupa, Luise a sebe.

Jadow poznamenal: „Tak to jste dopadli lip než my ostatní." Všichni souhlasně přikývli. Jadowova původní četa padla do posledního muže, když se její členové snažili zadržet útok Saaurů, zatímco on nesl zprávu kapitánovi, a ostatní přátele ztratil během bojů v Mahartě.

„Řekni mu o Prckovi," pobídl Rup Erika a ten vyprávěl Luisovi o posledním, kdo z jejich skupiny padl. Když zmlkl, všichni už se zase usmívali.

„Přísahám, že se tvářil překvapeně. Po všech těch řečech o bohyni smrti a o tom, jak je zbožný," řekl Erik, „a o tomhle nebo támhletom prostě vypadal..."

„Jak?" zeptal se Rup, který tam sice nebyl, ale tuhle historku slyšel už několikrát.

„Jako by říkal" - Erik promluvil hlubším hlasem, aby to znělo jako Prcek - „'Aha, tak *takhle* to teda vypadá!'" a vytřeštil oči v předstíraném úžasu.

Ostatní se rozchechtali. Když jim donesli další rundu, zvedl Luis korbel a pronesl přípitek; „Na ty, kteří už nemohli přijít."

Napili se a na chvilku se rozhostilo ticho.

„A co děláte vy dva?" zeptal se Luis.

„Pomáháme kapitánovi s tou jeho armádou," řekl Jadow. „Povýšili nás s Erikem na kaprály."

Erik vytáhl z tuniky tenkou knížku. „I když nás nutí číst spoustu těchhle věcí."

Luis si ji od něho vzal a podíval se na hřbet. „V keshanštíně?" zeptal se.

Erik přikývl. „Není tak těžké naučit se číst, když té řeči rozumíš. Ale jde to pomalu. Když jsem byl kluk, moc jsem toho nepřečetl."

„Co to je?" zeptal se Rup.

„Stará knížka o válce z knihovny lorda Williama," řekl Jadow. „Četl jsem ji minulej tejden. Na tenhle tejden mi dali na čtení něco, co se jmenuje *Rozvíjení zásobovacích*

linií v nepřátelském území, napsal to nějakej quegskej lord nebo tak něco."

Zdálo se, že to na Luise udělalo dojem. „Tak se mi zdá, že z vás dvou chtějí udělat nějaký zatracený generály."

„To sice nejspíš ne, ale docela to pasuje k tomu, co nám říkal Natombi, když jsme táhli po Novindu," řekl Erik.

Luis přikývl. Natombi byl jejich další spolubojovník, ale pocházel ze srdce Keshe a sloužil u Vnitřní legie, nejmocnější armády v celých dějinách Říše, která si podmanila dvě třetiny světadílu, zvaného Triagia. Mnoho hodin vyprávěl Erikovi o způsobu, jakým staré legie řídily své jednotky a bojovaly ve spoustě tažení. Vzhledem k omezenému prostoru jejich šestimístného celtového stanu Luis s Jadowem vyslechli většinu jejich hovorů, pokud zrovna nebyli na stráži. Jadow doplnil: „Stavíme tady armádu, jakou ještě nikdo neviděl." Pak ztišil hlas. "A víš poč?"

Luis se uchechtl a potřásl hlavou. „Myslím, že to vím líp než ty." Jednoho po druhém si prohlédl. „Před jejich předsunutejma jednotkama jsem utekl nejmíň desetkrát Jen o vlásek. A sledoval jsem, jak mordujou ty, kteří to nedokázali." Zavřel na okamžik oči. „Vždycky jsem si myslel, že jsem tvrďák, ale viděl jsem tam věci, který bych si nikdy nedokázal ani představit. Slyšel jsem zvuky, který mi budou znít v uších až do smrti a cítil jsem pachy, kterejch se nedokážu zbavit, i když vypiju sebevíc vína nebo se načichám sebevíc koření."

Nálada u stolu teď byla střízlivá a po chvilce Rup nadhodil: „No jistě, však my víme, o co tam šlo. Ale i přes to všechno musíme nějak žít dál. Chceš pro mě pracovat?"

Luis pokrčil rameny. „Co bych dělal?"

„Potřebuju někoho se slušným vychováním, kdo by dokázal nabízet jisté zboží lidem, zvyklým na dvorní způsoby - nejspíš i šlechtě."

Luis pokrčil rameny. „Nikdy jsem se sice nedokázal handrkovat, ale když mi ukážeš, jak si to představuješ, tak bych to zvládnout mohl."

Najednou se otevřely přední dveře a muži zmlkli, když dovnitř vešel Robert de Loungville se štíhlou dívkou. Čtyři muži u stolu si prohlíželi tu nesourodou dvojici: malého, zavalitého a výbojně se tvářícího seržanta a skoro až křehkou, ale docela hezkou dívku. Byla oblečená v obyčejných šatech a prostých botách. Kromě velice krátce ostříhaných vlasů byla naprosto nepopsatelná.

Ale na Erikově tváři bylo vidět, že ji poznal. „Kitty?" řekl.

De Loungville zvedl ruku. „Tohle je moje snoubenka Katherine a jestli se na ni někdo z vás mizemejch krvesmilnejch hrdlořezů jenom podívá tak, že se začervená, tak si dám k večeři vaše prohnilý játra na rožni."

Řekl to naprosto nevzrušeně, ale jeho oči sdělovaly mužům něco jiného: děje se tady něco, do čeho nikomu z vás nic není; a oni byli dost vnímaví na to, aby jim tato zpráva neunikla. Zdálo se, že se dívce vůbec nelíbí, že o ní de Loungville mluví jako o své snoubence, ale neřekla nic.

Seržant ji odvedl k hostinskému a chvilku s nim hovořil. Pak přikývl a pokynul dívce ke kuchyni. Vrhla po něm jediný zamračený pohled a odešla.

De Loungville přešel ke stolu, kde muži seděli, a přitáhl si židli. „Bude tady pracovat. Takže jestli ji někdo z vás chce dostat do nějakejch problémů..." Nechal hrozbu nevyslovenou.

Rup pokrčil rameny. „Já ne. Já už mám vlastní snoubenku."

„No to máš teda pravdu," řekl de Loungville a v očích se mu zle zablesklo. „A ví, že si něco začala s b.ejvalým šibeničníkem?"

Rup měl dost slušného vychování na to, aby se začervenal. „Ještě jsem jí neřekl všechno."

„A ani s ní není zasnoubený," doplnil ho Erik. „Jenom tak trošku přehání."

„No, tak to mě u našeho Ruperta ani moc nepřekvapuje," zabručel de Loungville a mávl na hospodského, aby mu donesl pivo.

Luis oslovil seržanta: „Říkali mi, že se moc našich přátel zpátky nevrátilo."

De Loungville přikývl. „Jenom pár. Ale takhle už to bylo i předtím." Hostinský před něho postavil korbel a on se zamračil. „Už jsem byl dole na tom bohama zatraceným světadíle dvakrát a nechal jsem tam nejmíň dva tisíce mrtvěj ch chlapů a už mi to leze krkem."

„Proto nás s rytířem-maršálkem nutíte číst tohle?" zeptal se Jadow a ukázal na knížku, která ležela na stole před Erikem.

De Loungville se uvolnil, usmál se a štípl Jadowa do tváře. „Ne, ty ksichte, akorát se mi líbí, když u toho hejbeš rtama. Vždycky mě to pobaví."

Erik se zasmál. „No, ať už ták nebo tak, v těch svazcích je spousta zajímavých věcí. Ale nevím, jestli jim docela rozumím."

„Tak si o tom promluv s rytířem-maršálkem," poradil mu de Loungville. „Dostal jsem rozkazy, že jestli si bude chtít nějakej kaprál pokecat o tom, co se v těch knížkách píše, má jít přímo za lordem Williamem." De Loungville se zhluboka napil a otřel si rty hřbetem ruky s předstíraným přehnaným uspokojením.

„Za rytířem-maršálkem?" zeptal se Erik. Hned po princi z Krondoru to byl nejdůležitější vojenský vůdce Západu. Jednomu z těchto dvou mužů náležel v době války titul vrchního velitele armády Západu a v dějinách se tato funkce dělila mezi rytíře-maršálky a prince rovným dílem.

Pro všechny vojáky to byla úctyhodná osobnost. I když s ním Erik hovořil nejméně pětkrát, soukromě spolu nemluvili déle než pár minut. Představa, že by s ním měl probírat něco, čemu nerozumí, očividně Erika znervózňovala.

„Nemusíš se bát," uklidňoval ho de Loungville. „Ví, co jste za bandu zabedněnců a nebude používat žádný dlouhý slova."

Rup a Luisem se zasmáli, zatímco Erik zůstal zticha. „Akorát mi připadalo divný, že s kapitánem chcete, abysme si všechny tyhle věci nacpali do hlavy, seržante," řekl Jadow.

De Loungville se rozhlédl po nálevně. „Pokud jste na to už nepřišli sami, tak tahle hospoda patří vévodovi. Všichni chlapi a ženský, kteří tady pracujou, jsou Jamesovi agenti." Trhl palcem přes rameno k nálevnímu pultu. „Nasadili jsme sem Katherine, aby nás varovala, kdyby se tady začali ometat nějací Jízlivci. Sice jsme si to s nima minulej měsíc docela vyříkali, ale potřebujeme si bejt jistí, že nám nebudou dělat problémy.

Tímhle vším se vám snažím říct, že tohle je mimo palác to nejbezpečnější místo, kde si můžeme vykládat o tom, co jsme zažili během toho posledního tažení" - ztišil hlas - „ale nikde to není bezpečný úplně." Na okamžik se odmlčel. "Musíte se naučit co nejvíc, protože stavíme armádu, jakou ještě dějiny neviděly. Musíte bejt schopní převzít velení nad jakýmkoliv počtem chlapů a jestli budou mrtví všichni, kteří nad váma stojí v řetězci velení, tak to znamená, že jste generálové. Z toho vyplývá, že se zničehonic můžete octnout v čele armády Západu a budete mít v nikách osud Království a koneckonců i celýho světa; no a my si tímhle chceme posichrovat, že to moc neposerete."

Erik si vyměnil s Jadowem pohled, ale ani jeden nepromluvil. Rup vstal od stolu. „Tak to jsem teda rád, že jsem si vybral obchod. No, moc rád jsem si s váma zase poklábosil, ale musím se postarat o pár vozů." Otočil se k de Loungvilleovi a zeptal se: „Můžu si s sebou vzít Luise?"

De Loungville přikývl. „Ptej se po mně ráno v paláci a vyřídíme tvoje papíry," řekl Luisovi.

Rup Rodézanovi pokynul, aby šel s ním. Rozloučili se s ostatními a vyšli z hostince na ulici.

Když vykročili, zeptal se Luis: „Vozy?"

„Jsem teď obchodník, Luisi, a podnikám v drobných cennostech, Potřebuju někoho, kdo by mi dělal agenta a zároveň mě učil, jak jednat s urozenými lidmi."

Luis pokrčil rameny. Zvedl pravačku. „Tak to abych začal zase mluvit jako slušnej člověk; na druhou stranu mi v tom tohle nebude překážet."

„Jak moc je to špatné?" zeptal se Rup, zatímco se proplétali pouličním ruchem.

„Když se něčeho dotknu, pořád to cítím, ale je to jako bych měl nasazený těžký rukavice. A nemůžu moc hejhat prstama."

Jediným plavným pohybem se mu najednou v levačce objevila dýka. „Ale tahle ještě funguje."

Rup se usmál. Luis byl s dýkou nejlepší ze všech lidí, které kdy poznal, a uvědomil si, že i když Rodézan nemůže bojovat tak, jak byl zvyklý, pořád má ještě daleko k bezmocnosti.

Zatímco šli k podniku Helmuta Grindlea, zeptal se Luis: „Kde. jsou Šo Pi s Nakorem?"

„S kapitánem."

„A kde je kapitán?"

Rup pokrčil rameny. „Něco vyřizuje pro krále. Slyšel jsem, že odjeli dolů směrem na Kesh. Možná na Hvězdno."

Dál už pokračovali mlčky.

„Dovnitř nesmíte," snažil se je zastavit student.

Calis, následovaný Nakorem a Šo Pim, se protlačil kolem strážného a rozrazil velké dveře do poradní místnosti Rady mágů, nejvyššího vedoucího sboru Akademie mágů na Hvězdně.

Pět mužů vzhlédlo a jeden z nich zpola vstal. „Co to má znamenat?"

„Kaliede," oslovil ho Calis chladným a klidným tónem, „byl jsem trpělivý. Čekal jsem celé týdny na jedinou sebemenší známku, že tento sbor chápe vážnost situace a je nám ochoten pomoci."

Další mág, starší muž se skoro sněhobílým plnovousem a stejně zbarvenými vlasy, se nadechl: „Lorde Calisi -"

„Kapitáne," opravil ho půlelf.

„Takže kapitáne Calisi," řekl věkovitý mág, který se jmenoval Chalmes, „uvědomujeme si vážnost vašeho varování a uvážili jsme žádost vašeho krále -"

„*Mého* krále!" skočil mu do řeči Calis nevěřícně. „Nemusím vám přece připomínat, že je to i váš král!"

Kalied pozvedl ruku. „Akademie od chvíle Pugova odjezdu považuje veškeré svazky s Královstvím za ukončené -"

„Nikdo se neobtěžoval Království informovat," poznamenal Nakor.

Pět mužů u stolu se na něho zahledělo a v jejich pohledech byla patrná směsice podráždění a starostí. Nakor s nimi seděl u tohoto stolu už v dobách, kdy byli ti, kteří nyní Akademii ovládali, buď studenty nebo učiteli. Z pěti přítomných byl Nakorovým současníkem jen Chalmes.

Calis zvedl ruku, aby veškeré další-komentáře umlčel. „Přesněji řečeno se nikdo neobtěžoval informovat Jeho Veličenstvo." Přejel pohledem po tvářích pěti mágů. Poradní místnost byla kruhová a měla vysoký strop.

Pochodně v držácích vrhaly na zdi blikotavé světlo. Jen velký dřevěný kruhový svícen osvětloval pokoj natolik, aby bylo mužům vidět do tváří.

Ale Calis měl daleko dokonalejší zrak než lidé a dokázal zahlédnout i to nejprchavější zachvění víček a postranní pohled. Kalied sice promluvil jako první, ale skutečnou hlavou této Rady byl Chalmes. Nakor mu poskytl o těchto mužích veškeré informace během těch týdnů, kdy čekali na jakékoli prohlášení, z něhož by se dalo usoudit, že Akademie na Hvězdně chápe vážnost varování, které jim se svými společníky přivezl. Chalmes byl student Körshe, jednoho ze dvou keshanských mágů, kteří vládli lidem na ostrově celých pět let po Pugově odjezdu. Po Körshově smrti se jeho největší učedník Chalmes dostal do čela Rady a zdálo se, že je právě tak zkostnatělý a konzervativní jako jeho učitel. Ostatní znal Nakor jako studenty z doby, kdy na Akademii učil, než ho znechutily nesnášenlivé postoje vedeni a odešel.

Calis pozvedl hlas: „Podám vám to naprosto jasně, abyste má slova nepochopili nějak špatně: své svazky s Královstvím nesmíte a ani nemůžete přetnout. I když snad pocházíte z mnoha národů, tento ostrov" - pro zdůraznění ukázal k zemi - "je územím Koruny. Je to královské vévodství a zůstane jím dokud bude Pug naživu. Navzdory své nepřítomnosti je ještě pořád

adoptivním královským princem a vévodou dvora. A pokud Pug zemře, přejde toto léno na jeho syna, rytíře-maršálka Krondoru, nebo na někoho jiného, koho král uzná za vhodného dědice."

Lehce se předklonil a dlaněmi se opřel o stůl. „Byla vám dána volnost, abyste si na tomto ostrově řídili vlastní záležitosti sami. To vám ale nedává právo k tomu, abyste jednostranně vyhlásili nezávislost na autoritě Království.

Je to jasné, nebo mám poslat do Shamaty pro posádku vojáků, aby tento ostrov obsadila, než se král rozhodne, kterého z vás zrádců nechá oběsit jako prvního?"

Naglek, nejmladší a nejprudší ze shromážděných mágů, vyskpčil ze židle. „To snad nemyslíš vážně! Ty si jen tak přijdeš do naší poradní místnosti a vyhrožuješ nám?"

Nakor se usmál. „Jenom vám vysvětlil, jak se věci mají." Mávl na Nagleka, aby se zase posadil. „A nesnaž se tady vytahovat s tím, jaký jsi vynikající mág. Je tu hodně mágů, kteří s radostí podpoří královu snahu ustavit na tomhle ostrově pořádek."

Obešel stůl a zastavil se u Nagleka.

„Tys byl přece jeden z mých nejlepších žáků. Dokonce jsi nějakou dobu vedl Modré jezdce. Co se to s tebou stalo?"

Muž se zarděl a bledá pleť se mu zabarvila skoro do rudohnědého odstínu. „Věci se mění. Už jsem teď starší, Nakore. A Modří jezdci-"

„Jejich činnost byla zakázána," usekl hovor Chalmes. „Tvé nanejvýš... nekonvenční postoje způsobovaly mezi studenty třenice."

Nakor mávl rukou a Naglek odstoupil od své židle. Nakor se posadil na jeho místo a pokynul Šo Pimu, aby se mu postavil po boku. „Takže jak tuhle situaci vyřešíme?" zeptal se.

Chalmes řekl: „Kapitáne Calisi, jsme samozřejmě znepokojeni některými skutečnostmi, které jste nám sdělil ohledně vašich cest přes moře. Souhlasíme, že pokud se tato Smaragdová královna, o níž mluvíte, pokusí překročit oceán a zaútočit na Království, stane se situace neudržitelnou. Můžete vzkázat Jeho Veličenstvu, že pokud k těmto událostem dojde, budeme na jeho požadavky brát nanejvýš vážný zřetel."

Calis chvilku mlčel a nejspíš si tento proslov překládal do srozumitelné řeči. Pak se podíval na Nakora.

„Já ti říkal, že se to stane," řekl Isalánec.

Calis přikývl. „Myslel jsem, že bych jim mohl poskytnout výsadu pochybnosti."

Nakor pokrčil rameny. „Už takhle jsme tady ztratili zbytečně měsíc."

Calis přikývl. „Máš pravdu." Otočil se k ostatním mágům v místnosti: „Zanechávám tady Nakora jako řádného vyslance Koruny. Za mé nepřítomnosti bude jednat jako vévodský regent."

„To nemůžete myslet vážně," ohradil se Kalied.

„Nanejvýš vážně," ujistil ho Nakor.

„K tomu nemáte právo," ozval se mág jménem Salind.

Nakor se usmál.„On je Krondorský orel. Je to králův osobní agent. Náleží mu titul vévody královského dvora a navíc je rytíř-kapitán armády Západu. Může vás všechny klidně pověsit za zradu."

„Vracím se do Krondoru," doplnil Calis, „abych podal o současné situaci hlášení princi a obdržel další rozkazy, pokud jde o to, co s vámi mám udělat, než se Pug vrátí."

„Vrátí?" ozval se Chalmes. „Pugajsme posledně viděli nejméně před dvaceti lety. Proč si myslíte, že by se měl vrátit?"

Nakor zavrtěl hlavou. „Protože bude muset. Copak ještě pořád nechápeš -" Odmlčel se. „Hloupá otázka. Pug se vrátí. Tečka. Do té doby tady budu veškeré změny provádět já."

Nakor špehoval od prvního dne, co sem dorazili, takže všichni v místnosti okamžitě pochopili, že už má dlouhý seznam věcí, které by se podle něho měly změnit. Mágové se podívali jeden na druhého; pak Chalmes a ostatní vstali. „Dobrá tedy," řekl Chalmes Calisovi. „Obávám se, že pokud si myslíte, že vám takové chování přinese kýžené

výsledky, mýlíte se, ale nebudu se vám stavět do cesty. Ale pokud hodláte nechat ve vedení tohohle... hráče, tak ať si to tady vede." S tím odvedl zbylé čtyři mágy z místnosti.

Calis je sledoval a když se za nimi zavřely dveře, otočil se k Nakorovi a Šo Pimu. „Budete vy dva v pořádku?"

„Já svého mistra ochráním," vyhrkl Šo Pi.

Nakor odmítavě mávl rukou. „Pche. Před tímhle spolkem starých bab nepotřebuji ochranu." Vstal. „Kdy odjíždíš?" zeptal se půlelfa.

„Jakmile osedlám koně, vyrážím na Shamatu. Ještě mám půl dne do setmění."

Nakor řekl: „Mám hlad. Pojďme si něco dát."

Všichni tři vykročili dlouhou chodbou kolem naprosto zmateného strážce a na konci se zastavili. Calis teď zahne k vstupním dveřím shromáždit vojáky, kteří s ním přijeli, aby poté vyrazili k přívozu. Nakor se Šo Pim půjdou na druhou stranu, kde ležela jídelna.

„Dávejte na sebe pozor," upozornil je Calis. „Vzdali to nějak moc snadno."

Nakor se usmál. „Nepochybuj o tom, že právě teď všichni sedí v Chalmesově pokoji a spřádají divoké plány." Pokrčil rameny. „Jsem daleko starší než oni a to hlavně proto, že jsem opatrný. Budu si dávat pozor na náhody." Pak zvážněl. „Rozhlédl jsem se tu dost na to, aby mi bylo jasné jedno: řekni princi, že je tu jen několik málo lidí se schopnostmi, které by nám mohly výrazně pomoci. Zbytek by se dal použít na nějaké maličkosti, jako třeba posílání zpráv a tak podobně, ale je tu jen pár opravdu nadaných lidí." Povzdechl si. „Člověk by řekl, že po těch dvaceti letech tady mohli vypěstovat pěkných pár dobrých mágů, ale mám takový pocit, že ti Opravdu schopní odsud utíkali co nejrychleji."

„No, někoho ale potřebujeme."

„Potřebujeme Puga," upřesnil Nakor.

„Můžeme ho najít?" zeptal se Calis.

„On si nás najde sám." Isalánec se podíval chodbou. „A myslím, že tady nás najde spolehlivě."

„Ale jak pozná, že jeho pomoc potřebujeme?" zeptal se Calis. „Princ ho zkoušel zavolat tím talismanem, který dal Pug Nicholasovi, ale nic se nestalo."

„Pug už to bude vědět," pousmál se Nakor. Ještě jednou se rozhlédl a dodal: „Možná to ví už teď."

Calis chvilku mlčel, pak přikývl, otočil se a bez dalších řečí odešel chodbou k východu.

Nakor vzal Šo Piho za paži: „Pojďme se najíst."

„Jistě, mistře."

„A neříkej mi mistře," zamračil se Nakor.

„Jak si přeješ, mistře."

Nakor si povzdechl a vykročil k jídelně.

„Co tam vidíš?" zeptala se Miranda.

Pug se zasmál. „Nakor už zase zkouší ty své staré triky. Sice neslyším ani slovo z toho, co říkají, ale viděl jsem, jak se Chalmes a ostatní vykradli z poradní místnosti jako spráskaní psi. Myslím, že Calis přenechal velení na Hvězdně Nakorovi."

Miranda zatřepala hlavou a kapky vody stekly Pugovi po ramenou a hlavě a rozstříkly se na nehybné hladině malého jezírka, které použil pro své pátrání. Slabý odraz vzdálené místnosti zmizel ve zčeřené vodě.

„No tak!" předstíral Pug podráždění.

Miranda se zasmála a zatřásla hlavou ještě víc. Právě vyšla po koupeli z moře a našla Puga, jak sleduje v malém jezírku slané vody poslední události na Hvězdně.

Pug se otočil a ohnal se po ní, ale ona odskočila a uhnula mu. Pug se rozesmál, zatímco ona se obrátila a rozběhla se po pláži zpátky do vln.

Pug na okamžik cítil, jak se mu při pohledu na její štíhlé, ale zároveň svalnaté tělo svírá hrdlo, a pak se za ní rozběhl. Za necelý rok, co na tomto ostrově žili, se oba opálili dohněda.

Byla daleko lepší plavkyně, ale on zase uměl rychleji utíkat. Dohonil ji těsně na hranici příboje a oba se svalili do písku. Její výkřiky předstíraného hněvu se mísily s jeho smíchem. „Ty nestvůro!" vyrazila, když ji kousl do krku.

„Ty jsi s tím začala," podotkl udýchaně.

Miranda se položila do příboje, který je oba omýval teplými vlnami, a zahleděla se Pugovi do tváře. Během toho roku, který tu strávili, se z nich stali milenci a důvěrníci, ale pořád měli každý svá tajemství. Pug nevěděl o její minulostí skoro nic, protože se vždycky dokázala vyvléci z přímých otázek, které jí občas kladl. Když si uvědomil, že o svém životě předtím, než ho potkala, nechce mluvit, přestal se ptát. A protože si i on sám nechával jisté věci pro sebe, byl jejich vztah víceméně vyrovnaný.

„Co se děje?" zeptal se. „Zase se tak tváříš,"

„Jak?"

„Tak, jako bys mi chtěla číst myšlenky."

„Tak tuhle věc jsem se nikdy nenaučila."

„Jen málo lidí to umí," řekl Pug. „Třeba moje dcera Gamina, té to šlo vždycky."

„Uměla číst myšlenky?"

„Alespoň moje ano." Vzepřel se na loktech a zahleděl se na moře. "Byl to trochu problém, když jí bylo nějakých... třináct let nebo tak nějak, a trvalo to skoro až do jejích dvacátých narozenin." Potřásl hlavou, když si vzpomněl na dětství své adoptivní dcery. „Dneska už je babička," řekl tiše. „Mám vnuka Aruthu a dva pravnuky Jamese a Elandera." Chvilku mlčel a zdálo se, že přemýšlí. Slunce se opíralo do jejich těl a vlny byly s nadcházejícím přílivem

stále vyšší; chvilku spolu jen leželi a když se k nim dostala voda, hnaná přílivem, Pug vstal a Miranda vykročila za ním.

Chvíli se mlčky procházeli po pláži. Nakonec na něj zpříma pohlédla: „Poslední dobou se nějak častěji díváš, co se děje na Hvězdně."

Pug pomalu vydechl. „Věci začínají být... daleko vážnější."

Miranda se do něho zavěsila a Pugovi se znovu sevřelo hrdlo, když se jejich těla dotkla. Nikdy si nemyslel, že bude někdy někoho milovat tak, jako miloval svou manželku, ale tato žena se dokázala navzdory své záhadné minulosti dotknout jeho nitra jako nikdo jiný. I po roce, který spolu strávili, ho pořád vzrušovala a překvapovala, jako by byl chlapec a ne muž skoro osmdesátiletý.

„Kde jsme nechali oblečení?" zeptala se.

Pug se rozhlédl. „Myslím, že někde tamhle."

Bydleli na tomto ostrově v chatrči, kterou Pug postavil z bambusu a palmových listů, a občas odsud cestovali na Čarodějův ostrov, aby si doplnili zásoby potravin. Většinu doby, kterou strávili spolu se buď milovali, hráli si nebo trávili hodiny povídáním. Ale Pug si vždycky uvědomoval, že je to jen oddech, prchavá chvíle, kdy mohou pustit z hlavy všechny starosti, odpočívat a připravovat se na další střetnutí s temnými hrůzami. .

Pug následoval Mirandu k místu, kde ležely na hromádce jejich oděvy a s chvilkovou lítostí sledoval, jak si přetahuje přes hlavu šaty. Oblékl si své černé roucho a pohladil ji pohledem: „Přemýšlíš."

„To dělám vždycky," odpověděla s úsměvem.

„Ne, myslím něco určitého. Navíc tenhle výraz u tebe ještě neznám. A vůbec nevím, jestli se mi má líbit."

Na hladkém čele její objevily ustarané vrásky. Přešla k němu a objala ho. „Musím na čas odject."

„Kam máš namířeno?"

„Myslím, že bych měla najít Calise. Už jsem ho hrozně dlouho neviděla. Musím zjistit, co ještě potřebuje udělat."

Při zmínce o synovi Tomase, jeho dávného přítele z dětství, Pug řekl: „To, co říkáš, má nějaký další význam."

Mirandiny zelené oči se vpily do Pugových hnědých a po chvilce přikývla: „Ano." Nic dalšího ale neřekla.

„Kdy se zase uvidíme?" zeptal se Pug.

Políbila ho na tvář. „Obávám se, že ne tak brzy, jak bychom oba chtěli. Ale vrátím se."

Pug si povzdechl. „Já věděl, že to jednoho dne musí skončit."

Objala ho. „Nic nekončí, jen to budeme muset na chvilku přerušit. Kam půjdeš ty?"

„Nejdřív na svůj ostrov, abych si popovídal s Gathisem. Pak se na nějakou dobu přesunu na Hvězdno. A potom začnu se svými výzkumy."

Miranda věděla, že chce začít hledat Macrose Černého. „Myslíš, že toho čaroděje najdeš? Jak dlouho už to je, co zmizel? Padesát let?"

Pug přikývl. „Od doby Velkého vzestupu." Podíval se na modrou oblohu a řekl: „Ale někde tam je. Zatím jsem.hledal jen na několika místech a pořád ještě tu je Síň."

Při zmínce o Síni světů se Miranda začala smát. „Co je?" zeptal se Pug.

„Boldar Krvák. Nechala jsem toho žoldnéře v Tabertově hospodě v Yabonu. Řekla jsem mu, aby tam počkal, dokud pro něho nepošlu."

„Celý rok?"

„Měla jsem s tebou plné ruce práce," zašeptala a kousla ho něžně do ucha.

„Přestaň s tím, nebo budeš muset odjezd odložit."

„No, nějaká ta hodinka už na tom moc nezmění."

Když jejich šaty znovu dopadly do písku, zeptal se Pug: „Jak chceš Boldarovi zaplatit? Žoldnéři v Síni nejsou zrovna laciní.

Usmála se'na něho a zašeptala: „Víš. můj milenec je vévoda."

Pug se zašklebil: „No, uvidíme, co se s tím dá udělat," a pevně ji objal.

Kapitola devátá

RŮST

Rup se usmál.

Do skladiště, které naplňoval zvuk kladiv pracujících dělníků, vstoupil Robert de Loungville. Budova kdysi sloužila jako vcelku úspěšná zprostředkovatelna zaměstnání pro obchodníky, kterým se přestalo v podnikání dařit. Rupovi se líbila, protože v zadním traktu byla malá kuchyně, kde si mohl s Duncanem a Luisem připravovat jídlo a v rohu velkého skladiště mohli přespávat, takže ušetřili na platech strážných a nájemném.

„Seržante," snažil se překřičet lomoz, působený dělníky.

De Loungville se rozhlédl. „Tohle je ta tvoje firma?"

„Ano," usmál se Rup. „Trochu se rozrůstáme a v domě mého společníka už není místa víc než na dva vozy."

„Kolik jich teď máš?" zeptal se Bobby.

„Šest," odpověděl Rup. „Přibrali jsme si k těm nezvyklým dodávkám i další druhy zboží."

„A proto jsem sem přišel," kývl de Loungville.

To okamžitě vzbudiloRupův zájem a pokynul svému hostu, aby ho následoval dozadu, dál od ohlušujícího lomozu. Na druhé straně skladiště sice neměli o moc víc soukromí, ale našli si kout, kde spolu mohli hovořit, aniž by na sebe křičeli. „Jak vám můžu pomoct?" zeptal se Rup.

„Máme trochu problémy s dovozem věcí do paláce."

„Problémy?" přimhouřil Rup oči.

„Problémy," odpověděl de Loungville stroze.

Rup přikývl. Princ i vévoda si pořád dělali starosti s agenty Pantathiánců a i když se snažili, aby o princových plánech nevěděl nikdo mimo nejdůvěryhodnějších osob, nemohli mít nikdy jistotu. De Loungville s Calisem se po návratu z Novindu rozhodli, že méně riskantní bude zřídit kasárna nové armády přímo v paláci a sledovat pozorně, kdo se bude s jejich muži snažit spojit.

„Potřebujeme nového speditéra pro důležitý dodávky do paláce."

Rup se snažil skrýt radost. Věděl, že tady mu žádná konkurence nehrozí. V celém městě neexistoval jiný dopravce, kterému by mohli důvěřovat, že nevyzradí to, co v paláci viděl.

„Vozkové," řekl Rup.

De Loungville přikývl. „To je ten problém."

Rup se zamyslel: „Možná byste mi mohli půjčit nějaké své muže, které jste sice vycvičili, ale nejsou tak docela vhodní pro to, co plánujete" - mluvil dostatečně tiše, aby ho neslyšel nikdo mimo de Loungvillea - „ale kterým věříte natolik, abyste jim tuhle práci svěřili."

„To mi chceš říct, že ti máme dát smlouvu a ještě ti na tu práci dát svý lidi?"

Rup se usmál. „Ne tak docela, ale jestli jste měli problémy s tím, kdo vám tyhle služby poskytoval předtím, musí vám být jasné, jaké potíže můžou nastat s novými vozky, které budu muset tak jako tak najmout. Teď jezdím

já, Duncan a Luis a tři docela slušní chlapi, které jsem najal pro ty tři nové vozy. Ale rozhodně bych se za ně nemohl zaručit."

„Rozumím," odpověděl de Loungville. „No, přesvědčili jsme už Jamese, aby si otevřel hospodu, tak se nám ho snad podaří ukecat, aby ti našel nějaký vozky."

„Proč se do toho nepustíte sami a nenasadíte na to vojáky?" zeptal se Rup.

„Protože by to bilo do očí. Jsem tady právě proto, že potřebujeme zavedenou špeditérskou společnost, která by nám poskytla krytí. Grindle & Avery se už pěknejch pár měsíců rozrůstají a už sis udělal jméno. Vyhlásíme konkurs na novou zakázku - sice to moc rozhlašovat nebudeme, ale taky to nebudeme držet pod pokličkou."

Rup přikývl. „Já se do toho konkursu přihlásím a vyhraju ho."

„Nejseš tak blbej jak vypadáš, Avery." De Loungville pokračoval ještě tišeji a položil přitom Rupovi ruku na rameno. „Podívej se, víš, proč musíme bejt opatrní, ale taky víš, jaký to obnáší riziko." Rup přikývl, i když se snažil nemyslet příliš na to, co zažil za mořem jako příslušník Calisovy jednotky. „Dohodneme se takhle: ty se postaráš o to, aby bylo všechno, co budeme chtít převízt do paláce, v paláci včas a my se postaráme o to, abys za to taky včas dostal zaplaceno. A nemysli si, že nám budeš účtovat nějaký vyděračský ceny; taky bysme se mohli rozhodnout, že zkusíme svý štěstí v podnikání." De Loungville se usmál a Rup podle jeho výrazu poznal, že seržant teď řekne něco, co se mu nebude vůbec líbit. „Mohli bysme se s vévodou domluvit, že tě buď vystrnadíme z města nebo si vymyslíme nějakej důvod, proč bysme tě mohli oběsit."

Rup vůbec nepochyboval o tom, že pokud by si de Loungville našel nějaký příhodný důvod, s úsměvem by

mu byl schopen na šibenici pod nohama podtrhnout bednu. Tento člověk byl touhou chránit Království doslova posedlý - až to někdy hraničilo s fanatismem.

Rup řekl: „Dostávat zaplaceno včas by byla docela příjemná novinka. Nevěřil byste tomu, kolik práce mi někdy dá, než vymámím z některých lidí peníze."

De Loungvilleův úsměv se ještě víc rozšířil a tentokrát dokonce vypadal vesele. „To bych věřil. Nemysli si, že když má člověk titul, nemůže kolikrát loktem do kapsy." Prohlédl si skladiště a zeptal se: „Kolik vozů můžeš na ty nový dodávky do paláce vyčlenit?"

„Kolik dodávek by to týdně dělalo?" zeptal se Rup.

De Loungville sáhl do tuniky, z kapsy vytáhl pergamen a podal jej Rapovi. „Tahle loď dorazí do přístavu zejtra z Ylithu. Celej náklad přijde do paláce. Takovýhle dodávky budeme dostávat odteďka dvakrát, třikrát do měsíce."

Když si Rup uvědomil velikost nákladu, zvedl obočí. „To teda dáváte dohromady pěknou armádu, seržante. Už musíte mít dost mečů na to, abyste dobyli nejmíň Kesh."

„Jestli bude třeba..." pokrčil de Loungville rameny. „Zvládneš to?" zeptal se pak.

Rup přikývl. „Budu muset koupit tak tři, možná čtyři další vozy, a pokud zvýšíte nároky na vykládání..." Pátravě se na seržanta podíval. „A co karavany?"

De Loungville upřesnil: „Budeme je vykládat před bránama a bude třeba zavízt zboží přes celý město do paláce."

Rup zamyšleně potřásl hlavou. „Tak to bych měl koupit pět vozů." Chvilku v duchu počítal a uvědomil si, že mu na to nebudou stačit peníze. Aniž změnil výraz, prohlásil: „Budu potřebovat nějakou zálohu."

„Kolik?" zeptal se de Loungville.

„Sto zlatých. Za to seženu vozy a mezky a najmu nějaké vozky, ale budu potřebovat platby co nejdřív, protože nemám žádné rezervy."

„Tak ti dáme trochu větší zálohu. Nechci, abys přišel na buben jen kvůli tomu, žes nebyl připravenej na problémy." De Loungville vytáhl z tuniky měšec a podal jej Rupovi. Pak mu položil ruce na ramena a naklonil se k němu. „Jsi pro nás daleko důležitější, než si myslíš, Avery. Nedělej nám nebo sobě potíže a zjistíš, jak se dá přijít k pěkný hromadě zlata. Armáda potřebuje proviantáky a pokladníky stejně jako seržanty a generály. Neposer to, rozumíš?"

Rup jen přikývl, i když si nebyl úplně jistý tím, jestli pochopil.

„Řeknu ti to jinak: jestli s tebou někdy bude mít kapitán nebo já nějaký potíže, tak ti prdel nezachrání ani taková blbost, jako že už dávno něj ses voják, kterýho bysme mohli buzerovat. Budu mít k večeři tvoje játra na rožni jako jsem si je mohl dát tenkrát, když jsem tě sundal ze šibenice a tvůj celej život patřil jenom mně. Teď už jsi to pochopil?"

Rup se zamračil. „Ano, ale já ještě pořád na výhrůžky moc nedám, seržante."

„Kdepak, tohle žádný výhrůžky nejsou, prdelko. Tohle jsou obyčejný životní pravdy." Pak se usmál. „A jestli chceš, tak mi můžeš tykat a říkat mi *Bobby*."

Rup něco zamumlal a pak řekl: „Tak dobře, úhrn, Bobby."

„Co tvůj milostnej život? Plánuješ teď někdy svatbu?"

Rup pokrčil rameny. „Ptal jsem se jejího otce a ten říkal, že o tom bude uvažovat; jestli bude souhlasit, zeptám se i jí."

De Loungville si zamnul strniště na bradě: „Podle toho, co jsi říkal před pár tejdnama jsem pochopil, že už to je jasná věc."

Rup znovu pokrčil rameny. „Helmut mě přijal jako společníka, večeřím s nim a s Karli dvakrát týdně a doprovázím ji o šestidnu do města na trh nebo s ní chodím na procházku, ale..." Znovu pokrčil rameny.

„Tak to vysyp."

„Ona mě nesnáší."

„Nesnáší tebe, nebo představu, že si ji bereš kvůli otcovu obchodu*?"

Rup pokrčil rameny.„Luis říkal, že si ji mám získat, ale..."

„Ale co?"

„Prostě mi nepřipadá moc zajímavá."

De Loungville chvilku mlčel a pak se zeptal: „Když se spolu procházíte a ty ji balíš, Avery, o čem takhle spolu mluvíte?"

Rup znovu pokrčil rameny. „Snažím se vypadat zajímavě, a tak jí vyprávím co podnikám s jejím otcem nebo co jsem dělal ve válce." De Loungville se zamračil a Rup rychle dodal: „Nic, co by vadilo kapitánovi. Natolik jsem zase diskrétní."

De Loungville řekl: „Něco ti navrhnu. Na něco se jí zeptej."

„Naco?"

„Na cokoliv. Ať ti řekne něco o sobě. Zeptej sejí třeba, co si o něčem myslí."

Rup si povzdechl. „Zkusím cokoli." Vykročili spolu k východu ze skladiště a mladík dodal: „Vozy budou u doků přistavené hned ráno. Bude nejlepší, když tam těch vašich pět vozků bude tak hodinu před svítáním."

„Budou tam," a de Loungville bez ohlédnutí vyšel ven. Rup se podíval na nákladní list a začal v duchu počítat.

O hodinu později se objevil ve skladišti Helmut Grindle a zamával na Rupa, který právě dohlížel na usazování železných vrat do závěsů ve vchodu do stájí, díky nimž budou moci skladovat i cennosti a nebudou je muset okamžitě převážet jinam.

Rup přešel ke svému společníkovi a -jak doufal - k budoucímu tchánovi a zeptal se: „Ano?"

Helmut Grindle řekl: „Odvezu tu zásilku do Ravensburgu sám. Nějaké dražší zboží by se mělo předvést baronově matce a vzhledem k vašemu vztahu by nebylo nejlepší posílat tebe."

Rup přikývl. „To je dobrý nápad." Rozhlédl se: „A ještě tady musím dohlédnout na spoustu práce."

„Zajdeš dneska na večeři?" zeptal se Grindle.

Rup se zamyslel. „Myslím, že tady zůstanu a raději dohlédnu na dělníky. Byl byste tak hodný a řekl Karli, že bych rád přišel zítra?"

Grindle přimhouřil na okamžik oči a na tváři se mu objevil nečitelný výraz. Po chvilce kývl: „Tak dobře."

Bez dalších poznámek odešel a Rup se vrátil k práci. Během těch měsíců, co spolu pracovali, poznal společníka takřka dokonale, ale když přišla řeč na Karli, nebyl si Rup nikdy jist, co si Grindle vlastně myslí. Několikrát během večera uvažoval o tom, co vlastně starému muži v tom okamžiku prolétlo hlavou.

Rup seděl v salónu. Helmut Grindle odjel s vozem do Darkmooru a s Karli byli vlastně poprvé v domě sami. Předtím buď večeřeli s otcem nebojí mladík vyvedl na procházku nebo šli na trh.

Rup byl většinu večera sám, protože Karli trvala na tom, že večeři připraví osobně. Mladík zjistil, že v navenek skromném Grindleově domě je kromě služebné i kuchařka,

ale Karli nikdy nikomu nedovolila, aby ji zastoupil v péči o otce.

Po večeři se posadili do místnosti, kde Helmut vždycky řešil obchodní záležitosti a kterému říkal 'obývací'. Rup musel uznat, že v tak příjemně zařízeném pokoji se odpočívalo velice dobře. Seděl na malé pohovce, ke které si Karli přitáhla křeslo.

Karli promluvila tiše, jak bylo ostatně jejím zvykem. „Není něco v pořádku?" zeptala se.

Rup se vytrhl ze zasnění. „Ne, nic, opravdu. Jen jsem uvažoval o tom, jak je to zvláštní, že se celá jedna místnost v domě vyčlení jen na sezení nebo povídání. Doma v Ravensburgu jsme si vždycky povídali jen u jídla v kuchyni hostince, kde pracovala Erikova matka, nebo když jsme zrovna něco dělali."

Dívka přikývla a sklopila oči k podlaze. Znovu se rozhostilo ticho.

Po chvilce se Rup zeptal: „Kdy se má otec vrátit?"

„Pokud všechno půjde podle plánu, tak někdy za dva týdny," odpověděla. Rup si plnoštíhlou dívku prohlédl. Měla ruce složené v klíně a seděla v křesle zpříma, ale nijak ztuhle. Její sklopené oči mu poskytly příležitost znovu se jí podívat do tváře. Už od prvního dne, kdy tuto dívku poznal, hledal v její tváři něco, co by ho přitahovalo. Chladnokrevně si naplánoval, že se jí bude dvořit a získají, aby mohl použít dobré styky jejího otce k vlastní kariéře obchodníka, ale pokaždé, kdy by mohl využít příležitosti a svést ji, ho nenapadlo nic, co by mohl říct. Musel si upřímně přiznat, že mu na ní vůbec nic nepřipadá přitažlivé.

Už spal s děvkami, které byly daleko ošklivější než Karli, páchly po laciném víně až jejich dechu cítil zkažené zuby, ale to bylo na pochodu v průběhu války a při představě

hrozící smrti byly všechny potřeby naléhavější. Tohle bylo něco jiného.

Toto byl závazek na celý život a nesl s sebou velkou odpovědnost. Plánoval, že se s touto dívkou ožení a bude s ní mít děti, a přitom o ní vůbec nic nevěděl.

Dobře, takže Luis mu poradil, aby se jí dvořil a de Loungville zase říkal, aby přestal mluvit jen o sobě. Nakonec Rup vyhrkl: „Karli?"

„Ano?" zvedla k němu oči. "

„Eh..." začal, a pak ze sebe vysoukal: „Co si myslíš o té nové smlouvě spalácem?"

Rup se proklel ještě dřív, než vůbec dokončil větu. Snaží se tu dívku přesvědčit, že bude dobrým milencem a manželem a první otázka, kterou jí položí, se týká obchodu!

Ale místo toho, aby se dívka urazila, se usmála. „Ty chceš vědět, co si o tom myslím?" zeptala se ostýchavě.

„No, znáš přece svého otce," vyrazil ze sebe. „Sleduješ jak pracuje, no... celý život." S každým dalším slovem se cítil jako větší a větší blbec. „Totiž, chci říct... nejspíš tě pár věcí muselo napadnout. Co si o tom myslíš?"

Dívčin úsměv se ještě o něco prohloubil. „Já bych řekla, že mít stálý příjem - i když skromný - je daleko méně riskantní než pořád se jen spoléhat na prodej cenností."

Rup přikývl. „Přesně tohle si myslím i já." Usoudil, že nemusí Karli vyprávět o tom, že je jediný dopravce ve městě, kterému může princ v otázce podobně důvěrných dodávek věřit.

„Otec vždycky tvrdil, že maximální zisky jsou důležité, ale zároveň s nimi přicházejí i obrovská rizika. Už zažil nezdary, které nám hodně ztížily život." Když si uvědomila, že teď to může vypadat, že otce kritizuje, ztišila hlas. „Vždycky zapomíná na těžké časy a pamatuje si jen ty dobré."

Rup zavrtěl hlavou. „Myslím, že u mě je to přesně naopak. Já si vždycky hrozně dlouho pamatuj u ty špatné věci." Na okamžik se zamyslel. „No, popravdě řečeno těch dobrých zase tak moc nebylo." Mlčela a on se rozhodl přesunout k jinému tématu. „Takže si myslíš, že ta smlouva je dobrá?"

„Ano," přitakala, ale dál nepokračovala.

Rup chvilku přemýšlel, jak by ji znovu zapojil do rozhovoru, a pak se zeptal: „A proč si vlastně myslíš, že je dobrá?"

Usmála se; vůbec poprvé od chvíle, co se s ní seznámil, se v jejím úsměvu objevilo skutečné pobavení. S překvapením zjistil, že má dolíčky. A v tom kratičkém okamžiku, kdy se usmívala, zjistil, že vůbec nevypadá tak obyčejně, jak si myslel.

Najednou si uvědomil, že se červená. „Řekl jsem snad něco legračního?"

„Ano." Znovu sklopila oči. „Přece jsi mi o té smlouvě vůbec nic neřekl,takjak bych mohla vědět, co je na ní dobrého?"

Rup se zasmál. Očividně o ní věděla jen pár základních věcí a jemu došlo, že vzhledem k tomu, jak málo toho řekl Helmutovi, ona ví ještě méně. „No, věci se mají takhle..." začal.

Rozhovor pokračoval a Rup žasl, když z rozhovoru vyplynulo, že Karli ví o otcových obchodech daleko víc, než by očekával. Co víc, měla vynikající smysl pro obchod; v pravých chvílích kladla logické otázky a odhalovala slabiny, na které by Rup samotný nikdy nepomyslel.

Někdy v průběhu noci donesl Rup láhev vína a upíjeli z ní. Nikdy si nevšiml, že by Karli pila víno a s jistým studem si uvědomil, jak málo si dívky vlastně všímal. Celé

týdny sem přicházel a dvořil se jí, ale vždycky na ni chtěl spíš udělat dojem než ji opravdu poznat.

V jednom okamžiku vstala, aby zkrátila knot v lampě, a v tu chvíli v sousedství zakokrhal kohout. Podíval se na okno a uviděl, že obloha začíná šednout. „Bohové!" řekl. „Mluvili jsme celou noc!"

Karli se zasmála a zčervenala. „Mně seto, líbilo."

„U roucha Sung" - Rup jmenoval bohyni pravdy - „mně taky.

Už je to tak dávno, co jsem si s někým takhle povídal..." Odmlčel se. Sledovala ho rozzářenýma očima a usmívala se.

Bez rozmyslu se k ní naklonil a políbil ji. Nikdy to ještě nezkusil a málem v poslední chvíli ucukl. Bál se, jestli náhodou nepřekročil vymezené hranice.

Ale jí to nevadilo a byl to něžný, měkký polibek. Rup se pomalu napřímil a teď už byl zmatený úplně. „Eh..." odkašlal si. „Jestli ti to nebude vadit, tak bych se stavil zase zítra - totiž dneska. Mohli bychom si zajít večer na trh. Jestli budeš chtít!" vyhrkl poslední větu.

Sklopila oči, jako by se znovu zastyděla. „To by se mi líbilo."

Vyšel ke dveřím, ale kráčel tváří k ní, jako by se bál otočit. „A můžeme si povídat," dodal.

„Ano," odpověděla a vstala, aby ho doprovodila ke dveřím. „To by se mi líbilo ještě víc."

Rup odtamtud málem utekl, tak byl zmatený. Když vyšel ven a dveře se za ním bezpečně zavřely, zastavil se a otřel si čelo. Potil se a připadalo mu, že má horečku. Co se to děje? pomyslel si. Usoudil, že bude muset důsledky tohoto tažení, které mu mělo vynést ruku dcery Helmuta Grindlea, ještě daleko lépe promyslet.

Rup se vracel do své pracovny probouzejícím se městem. Čekal ho další zdánlivě nekonečný den, plný práce.

Šest vozů dorazilo k bráně a strážný mávl na Rupa, aby za stavil. Muž na sobě měl obvyklou uniformu se znakem prince z Krondoru - žlutým obrysem orla, letícího nad vrcholkem hory v tmavomodrém kruhu - ale Rup si všiml, že šedá uniforma je olemována královským purpurem. Vůbec poprvé v dějinách byl korunní princ, nástupce na trůnu Ostrovního království, zároveň vládcem Západu.

Rup se snažil rozpomenout, co to vlastně znamená. Vzdáleně si uvědomoval, že podle tradice měl princ vládnout Krondoru do doby, než se ujme trůnu Království, ale že v nedávných dějinách usedl na krondorský trůn Arutha, otec současného krále, i když dědicem koruny nebyl. Rup si pomyslel, že pokud si to zapamatuje, mohl by se někoho zeptat, jak to vlastně bylo.

Strážný vyštěkl: „Náklad?" .

„Dodávka pro seržanta de Loungvillea," odpověděl Rup přesně tak, jak mu bylo přikázáno.

Jakmile vyslovil jméno, vynořil se Jadow Sáti zdánlivě jakoby odnikud, i když se skrýval ve stínu strážnice ubrány. Měl na sobě černou tuniku Calisovy zvláštní jednotky, označenou jen karmínovou výšivkou orla na srdci. „Pusť je dál," nařídil hlubokým hlasem strážnému.

Pak se má Rupa usmál. „Však oni si na ten tvůj ksicht zvyknou, Avery."

Rup mu úsměv oplatil. „Jestli si zvykli na tvůj, tak jim ten můj už moc neublíží."

Jadow se zasmál. „A přitom seš takovej krasavec, chlape."

Pak Rupovy oči padly na rukáv tuniky jeho bývalého spolubojovníka: „Ty máš třetí frčku! To už z tebe udělali seržanta?"

Jadowův široký úsměv se ještě víc prohloubil. „To si piš, chlape. Erika taky povýšili."

„A co de Loungville?" zeptal se Rup, zatímco strážný otevíral bránu dokořán. Práskl otěžemi, aby popohnal spřežení.

„Pořád je to náš pán a vládce," ušklíbl se Jadow. „Ale teď si říká šikovatel." Rupův vůz se pohnul a Jadow zavolal: „Zeptej se Erika. Ten by měl dohlížet na vykládání."

Rup zamával a zamířil se spřežením na dvůr. Tohle sice nebyla první dodávka zboží do paláce, ale rozhodně byla největší. Od jihu dorazila karavana z Keshe a Doliny snů, která obsahovala zboží, určené pro palác - jmenovitě pro rytíře-maršálka Williama. Palácoví úředníci, kteří, kontrolovali dovoz a vývoz zboží v přístavu a karavanserajích u města, měli jasné pokyny, že takový náklad musí být dopraven přímo do paláce vozy, které vlastní firma Grindle & Avery.

U vnější zdi paláce se tyčilo do výšky nově postavené skladiště, které rozdělovalo cvičiště po délce napůl. Rup stavbu sledoval při svých dřívějších cestách do paláce, ale nijak ji nekomentoval. Teď zastavil spřežení před vchodem, kde už čekaly tři postavy.

Erik a Greylock, bývalý mistr šermíř barona z Darkmooru, mu zamávali. Vedle nich stál samotný rytíř-maršálek a za ním dřepěl jeho domácí mazlíček, dráček se zelenými šupinami. „Pánové," Rup seskočil z kozlíku, „kde to mám vyložit?" Greylock odpověděl: „Naši chlapi to už vyloží. Půjde to tamhle." Mávl k nově dostavěnému skladišti.

Erik vydal rozkaz a k vozu přiběhla četa vojáků v černých tunikách, kteří začali odstraňovat úvazy plachty. Pak spustili zadní sklopnou desku a začali vykládat bedny.

Rup se otočil k Erikovi: „Jadow mi říkal, že ti mám poblahopřát."

Erik pokrčil rameny. „Prostě nás povýšili."

Greylock položil Rupovi ruku na rameno. „Oba tu hodnost potřebovali. Náš řetězec velení se trochu rozšířil."

Mazlíček rytíře-maršálka zasyčel a lord William ho pokáral: „Ticho, Fantusi. Rupert s námi sloužil. Kapitán Greylock by přece nikdy nevyzradil státní tajemství nepříteli."

Tvor, malý ohňový dráček, se zase klidně opřel o boty svého pána, jako by jeho slovům rozuměl. Natáhl krk a lord William ho začal drbat za nadočnicovými oblouky.

„Kapitán Greylock?" Rup vypadal pobaveně. „To povyšovaní je nakažlivé?"

Greylock pokrčil rameny „Usnadňuje to styky se zbytkem armády. Naše jednotka je... neobvyklá..." - podíval se na lorda Williama, aby se ujistil, že nepřekračuje své pravomoci, když to Rupovi říká. Když nezahlédl v jeho tváři nesouhlasný výraz, Greylock pokračoval: „Musím zařizovat spoustu věcí a takhle se nikoho nemusím ptát na dovolení."

Lord William se usmál: „Kromě mě, samozřejmě."

„A kapitána," dodal Erik.

„Kterého kapitána?" zeptal se zmateně Rup.

Greylock se usmál. „Já jsem kapitán, jistě. Ale na světě je jediný člověk, o kterém mluvíme jako o 'tom' kapitánovi. Calis."

„Samozřejmě," Rup se otočil, aby sledoval vykládání druhého vozu. Mávl na vozku a zavolal: „Jeď Zpátky do skladiště. Já tam dorazím hned."

Vozka, jeden z bývalých vojáků, které mu poskytl de Loungville, zamával a popohnal mezky, otočil vůz a vyrazil zpátky k bráně.

„A kde je ten kapitán?" zeptal se Rup.

„Teď zrovna v paláci, radí se s princem," řekl Greylock. Nato se na něho rytíř-maršálek varovně podíval a mírně zavrtěl hlavou.

Rup pohlédl na Erika, který pozorně celou gestikulaci sledoval. Po chvíli si Rup nahlas povzdechl. „Tak dobře. Nikomu to neřeknu. Kdy vyrážíte?"

Rytíř-maršálek William udělal krok a zastavil se těsně před Rupem. „Jak to myslíš? Kam máme vyrážet?"

Rup se usmál. „Sice nejsem žádný student taktiky jako tady můj přítel Erik, vaše lordstvo, ale byl jsem přece voják." Mávl rukou k velké hromadě beden ve skladišti. „Tohle přece nejsou obvyklé zásoby pro tu další posádku, kterou jste zřídili tady v paláci. Připravujete se na další tažení. Už tam dolů" - přejel jim pohledem po tvářích - „zase jedete."

Rytíř-maršálek William se zatvářil vážně: „Takové poznámky by sis měl nechat jen pro sebe, Ruperte Avery. Dostal jsi sice důvěru, ale ta není neomezená."

„Mimo tyhle zdi to nemám komu říct, takže si nemusíte dělat starosti." Pak se nad něčím zamyslel a dodal: „Ale nejsem jediný, kdo si může dát dohromady dvě a dvě a vyjdou mu čtyři. Stačí jen sledovat, jak se sem vozí hromady beden a přitom žádné palác neopouštějí."

Zdálo se, že rytíře-maršálka tahle poznámka rozzlobila. Otočil se ke Greylockovi a Erikovi: „Postarejte se o vykládání. Myslím, že bych si měl promluvit s lordem Jamesem." Luskl prsty, ukázal k obloze a ohňový dráček vyrazil jako šipka vzhůru a zuřivě máchal křídly. Polekanému Rupovi William vysvětlil: „Řekl jsem mu, aby šel lovit. Je už starý a tvrdí, že už tak moc dobře nevidí, ale popravdě řečeno je to stará líná kůže. Kdybych dovolil kuchařům a jejich pomocníkům, aby mu dávali zbytky, za chvilku by byl velký jako tví mezci a nedokázal by se odlepit od země." ,

Poslední větu ale řekl s úsměvem. Když rytíř-maršálek odešel, zeptal se Rup nevěřícně: „Tvrdí, že už tak moc dobře nevidí'?"

Erik se zasmál. „Jen našeho rytíře-maršálka nepodceňuj. Slyšel jsem o něm od služebnictva v paláci pěkné historky."

Greylock se také zasmál. „Říkají, že dokáže mluvit se zvířaty a oni dokáží mluvit s ním."

Rup se na ně podíval, jestli si z něho náhodou nestřílejí; Erik výraz ve tváři dávného přítele poznal a řekl: „Ne, myslí to vážně. Už jsem ho to sám viděl dělat s koňmi." Potřásl hlavou. „Je to pravda, u všech bohů!" Ohlédl se za rytířem-maršálkem, který právě zacházel za roh, a dodal: „Jen si představ, jaký by z něho mohl být léčitel koní."

Greylock položil Erikovi ruku na rameno. Právě díky mladíkově schopnosti léčit koně se před lety seznámili a stali se z nich přátelé. „Ale chce to daleko víc než jen vědět, že má zvíře bolesti, Eriku. Co by ti tak asi kůň řekl, kdyby cítil nad kopytem naražený kloub nebo absces? Podle toho, co jsem slyšel, lordu Williamovi říkají 'Bolí to'. Musíš vědět, kde to hledat a jak začít léčit."

„Možná," kývl Erik. Otočil se k Rupovi. „Jak bychom podle tebe měli zamaskovat to, co tady děláme?"

„Takhle z hlavy ti to hned neřeknu. Možná bych sem měl dopravit pár dalších zásilek - a vy byste odsud měli pár falešných vypravit a postarat se o to, aby na bednách každý viděl jméno lorda Williama." Ukázal na poslední vůz, který právě vyjížděl z brány. „Ať vyjíždí z téhle brány a pošlete ty bedny někam jinam v paláci, ale ať všichni vidí tohle." Ukázal na vchod do skladiště.

„Ať to vidí?" divil se Greylock.

„Ano," odpověděl Rup. Na tváři se mu objevil úsměv, který Erik dobře znal.

Erikův úsměv se rozšířil a za chvíli se na starého přítele smál, jako by právě pochopil pointu vtipu. „Ať to vidí." Otočil se ke Greylockovi. „Kapitáne, ať to vidí! Jasně.

Ukážeme jim, co tady vlastně je, ale jen to, co budeme chtít, aby viděli."

Greylock si zamnul bradu. „Možná. Ale co bychom tak mohli chtít, aby viděli?" '

„Podívejte, tihle hadí lidi ví, že se na ně chystáme." Rup ukázal na novou omítku budovy. „Udělejte s tím něco, aby to vypadalo jako nová kasárna. Místo, které vypadá jako ubikace pro velkou armádu v paláci vzbudí daleko méně pozornosti."

Greylock přikývl. „Mohlo by to klapnout."

Erik pokrčil rameny. „Víme, že mají agenty všude po městě. Nebo jsme si to aspoň vždycky mysleli."

Právě v tom okamžiku se k nim ód brány rozběhl strážný. „Vaše lordstvo," zavolal.

Greylock se usmál a vypadalo to trochu nejistě. „Na tohle si asi nikdy nezvyknu."

„Vaše lordstvo?" opakoval Rup.

Erik se usmál. „Všichni jsme dostali nějaký dvorní titul nebo tak podobně, abysme si mohli držet menší úředníky od těla. Takže teď vlastně nikdo neví, kdo je kdo, a tak nám takhle pro jistotu říkají všem."

„Co je?" zavolal Greylock.

„U brány čeká muž, vaše lordstvo, a tvrdí, že hledá majitele přepravní společnosti."

„Kdo to je?" zeptal se Rup.

„Tvrdí, že je váš bratranec..." Po chvilkovém zaváhání muž dodal: „Pane."

Rup nečekal ani vteřinu a rozběhl se. Předběhl své vozy, které teprve projížděly kolem strážných, a přímo před vnější branou do paláce narazil na Duncana, který seděl na koni a tvářil se vyděšeně.

„Co se stalo?" zeptal se Rup.

„Helmut," odpověděl Duncan. „Je zraněný."

„Kde je?" vyhrkl Rup.

„Doma. Karli mě pro tebe poslala."

„Slez.ze sedla!" vykřikl Rup.

Duncan poslechl a řekl: „Já zavezu vůz zpátky do skladiště."

Rup přikývl, kopl koně do slabin a ještě než Duncan dokončil větu, uháněl tryskem pryč.

Rup během zběsilé jízdy městem k domu svého společníka málem porazil půltucet lidí. Před dveřmi stáli dva z jeho dělníků; seskočil z koně, hodil jednomu otěže a protáhl se kolem druhého dovnitř.

V hale už čekal Luis. „Přepadli ho ze zálohy," řekl mu.

„Jak to s ním vypadá?" zeptal se Rup.

Luis zavrtěl hlavou. „Zle. Karli je s ním nahoře."

Rup vyběhl do schodů a uvědomil si, že vlastně nikdy předtím v prvním poschodí domu nebyl. Nahlédl do jedněch dveří a zjistil, že se za nimi skrývá malá, prostě zařízená místnost. Usoudil, že je to pokojík pro služebnou. Další pokoj zdobily hedvábné závěsy, barevné tapety a hustý vlněný koberec; ten patřil nejspíš Karli.

Zaslechl její hlas právě ve chvíli, když dorazil ke třetím dveřím. Byly otevřené a když vešel dovnitř, zahlédl na posteli ležet svého společníka; jeho dcera stála vedle pelesti. Karli byla pobledlá a vypadala unaveně, ale neplakala. Z druhé strany stál u postele kněz Kilián, bohyně sedláků, lesníků a námořníků. Její kněži byli jako představitelé přírodní síly proslulí léčitelé, i když jejich pacienti umírali stejně často jako se uzdravovali.

„Jak je mu?" zeptal se Rup.

Karli jen zavrtěla hlavou; kněz řekl: „Ztratil spoustu krve."

Rup přešel k pelesti a podíval se na starého muže. Vypadá tak strašně křehce pomyslel si vyděšeně. Předtím

vypadal jen jako stařec, ale teď spíš připomínal vysušenou mrtvolu. Hlavu a hruď měl zavázány.

„Jak se to stalo?" zeptal se Rup.

„Zaútočili na něho včera pozdě v noci před městem," Karlín hlas zněl strašně bezbranně a zranitelně. „Nějací sedláci ho našli vedle cesty v příkopu a přinesli ho těsně po tom, co jsi ráno vyrazil do paláce. Nechala jsem přivést kněze a když přišel, poslala jsem pro tebe Duncana."

Rup zaváhal a když si vybavil všechny cviky, které ho naučil během války Nakor, udělal ve vzduchu pár znamení a přiložil ruce na Helmutovu hruď. Okamžitě cítil, jak z jeho dlaní začala proudit energie.

Kněz se na něho podíval a na tváři se mu objevil podezíravý výraz. „Co to děláš?"

„Léčení, které jsem se naučil," odpověděl Rup.

„Kdo tě to naučil?"

Rup nevěděl, jak by vysvětlil, co je Nakor vlastně zač, a tak řekl jen: „Jeden Dalův mnich."

Kněz přikývl. „Hned se mi zdálo, že poznávám reiki." Pokrčil rameny: „Rozhodně mu to neublíží. Buď mu to pomůže v uzdravení nebo v odchodu ze života."

Otočil se ke Karli a přikázal: „Pokud nabude vědomí, ať pije tyhle byliny, spařené horkou vodou. Pokud bude chtít jíst, dej mu trochu vývaru a chléb."

V Karliných očích se zableskla naděje. „Bude žít?"

Nejdřív se zdálo, že kněz na tuto otázku zareaguje příkře, ale nakonec odpověděl: „Řekl jsem 'pokud nabude vědomí'. Teď už je jen v rukou naší bohyně."

Bez dalšího slova odešel a Karli s Rupem osaměli. Asi po hodině, kdy dělal pro Helmuta, co mohl, se Rup narovnal a odtáhl ruce. V dlaních ho štípalo z proudu energie, kterou starému muži předal.

Naklonil se ke Karli a zašeptal jí do ucha: „Za chvilku se vrátím. Jenom něco zajdu zařídit."

Přikývla a on vyšel z místnosti a sešel dolů do haly, kde čekal Duncan s Luisem. „Jak to vypadá?" zeptal se Duncan.

„Moc dobře ne," odpověděl Rup. Zavrtěl hlavou a naznačil tak, že se stařec možná z bezvědomí vůbec nepřebere.

„Co teď?" zeptal se Luis.

Rup nařídil: „Ty se vrať zpátky do skladiště a postarej se o to, aby všichni dělali, co dělat mají." Luis přikývl a odešel. Duncanovi Rup řekl: „Ty zajdi do hospod poblíž brány. Zkus tam sehnat někoho, kdo by věděl něco o tom, jak se to vlastně všechno seběhlo. Nejlepší by bylo, kdybys našel ty sedláky, kteří Helmuta našli. Rád bych si s nimi promluvil."

Duncan se vylekal: „Nemyslíš si přece, že by banditi...?"

„Takhle blízko města?" odpověděl Rup, „Ne. Myslím... ani na to nechci myslet." Vzal bratrance pod paží a odvedl ho ke dveřím. „Je teprve poledne a já už skoro nevidím na oči." Povzdechl si. „Zjisti, co budeš moct. Já zůstanu tady."

Duncan plácl bratrance po rameni a odešel. Rup zjistil, že poblíž kuchyňských dveří stojí služebná a tváří se nejistě.

„Mary," požádal ji Rup, „přines Karli trochu čaje." Dívka zaváhala a Rup dodal: „Prosím." Služebná přikývla a vrátila se do kuchyně.

Rup vyšel do schodů a vrátil se do Helmutova pokoje ke Karli. Na okamžik zaváhal a pak jí položil ruku na rameno. „Řekl jsem Mary, aby ti donesla trochu čaje."

„Děkuji," odpověděla, ale ani na okamžik nespustila oči z otcovy tváře.

Den utíkal pomalu a když se odpolední stíny začaly prodlužovat, vrátil se Duncan, Od lidí, kteří tvrdili, že něco vědí o muži, kterého přinesli sedláci časně zrána do města, se nedozvěděl nic užitečného. Rup mu řekl, aby se vrátil zpátky k bráně a zkusil zjistit, jestli někdo v hostincích

neutrácel větší částky nebo se nechvástal náhle nabytým bohatstvím. Sice vůbec netušil, co Helmut vezl z Darkmooru, ale znal přesnou cenu věcí, které vezl tam; ať už oloupil Rupova společníka kdokoli, okradl firmu Grindle & Avery o dvě třetiny její čisté hodnoty. Zisk nejméně jednoho roku byl pryč.

Setmělo se. Mary přinesla večeři, ale ani jeden z nich nejedl. Seděli a sledovali, jak Helmut Grindle bojuje o život. Dýchal teď o něco klidněji - Rupovi to tak alespoň připadalo - ale zatím se ještě ani nepohnul.

Karli dřímala s hlavou položenou na pelesti otcovy postele a Rup nakonec usnul v křesle, které si přinesl z obývacího pokoje. Když zaslechl své jméno, trhl sebou.

Najednou byl probuzený a když se Helmutovy oči otevřely, stál už vedle Karli-. Pak si teprve uvědomil, že jeho jméno vyslovil stařec.

Karli zvolala: „Otče!" a naklonila se k němu.

Rup mlčel, zatímco dívka otce objala. Pak stařec něco zašeptal a Karli poodstoupila. „Chce tebe."

Rup se sklonil k posteli. „Jsem tady, Helmute."

Grindle se nadechl a zašeptal: „Karli. Postarej se o ni."

Rup se ohlédl a ujistil se, že dívka jeho slova neslyšela. Zašeptal: „Spolehni se na mně, Helmute. Dávám ti na to své slovo."

Pak stařec zašeptal jediné slovo. Rup se napřímil a uvědomil si, že musí mít tvář staženou do vzteklého a zuřivého výrazu, protože se ho dívka poplašeně zeptala: „Co se stalo?"

Rup se silou vůle donutil ke klidu a odpověděl: „Řeknu ti to později." Podíval se na starce, který se snažil udržet otevřené oči. „Teď chce tebe."

Karli přešla k otci a vzala ho za ruku. „Jsem s tebou, otče," zašeptala, ale stařec už zase upadl do bezvědomí.

Helmut Grindle zemřel těsně před úsvitem.

Obřad byl prostý, protože Rup věděl, že by to tak Helmut chtěl. Karli měla černý závoj a mlčky sledovala, jak kněz Lims-Kragmy, bohyně smrti, pronáší požehnání a zapaluje pohřební hranici. Vnitřní nádvoří chrámu bylo dnes ráno plné ruchu, protože se zde konalo dalších šest pohřbů. Každý se konal v oddělené části chrámového okrsku, ale nad vysokými keři bylo vidět sloupy kouře, stoupající z ostatních hranic.

Hlouček tvořili Karli, Rup, Duncan, Luis, Mary a dva dělníci, zastupující zaměstnance firmy Grindle & Avery. Rup se rozhlédl a pomyslel si, že je to docela skromný pohřeb na to, že šlo o muže, který celý život prodával své zboží bohatým a mocným obyvatelům města Krondoru. Během posledních dvou dní dostali jen pár soustrastných dopisů od dalších obchodníků, ale nikdo ze šlechticů, kteří byli He knutovými nejčastějšími zákazníky, se neobtěžoval zaslat jeho dceři jedinou řádku. Rup se zapřísáhl, že až jednoho dne zemře, budou stát v pozoru všichni mocní a bohatí lidé v Království.

Mrtvé tělo nakonec zahalily plameny a Karli se otočila a vybídla ostatní: „Pojďme."

Rup jí nabídl rámě a odvedl dívku k najatému kočáru. Jakmile s Mary nastoupila, řekl: „Podle tradice teď se zaměstnanci půjdu vypít skleničku na počest tvého otce. Uděláme to ve skladišti. Nebude ti to vadit?"

„Já jsem v pořádku," odpověděla Karli. Navzdory tomu, jak byla bledá, zněl jí hlas pevně a oči měla suché. Vyplakala se včera a její síla Rupa překvapovala.

„Stavím se později," slíbil. Pak rychle dodal: „Totiž, jestli ti to nebude vadit."

„To by se mi líbilo," odpověděla a smutně se usmála.

Rup přibouchl dvířka kočáru a nařídil kočímu: „Zavezte dámy domů."

Duncan, Luis a dělníci s Rupem vykročili mlčky z krondorského chrámového náměstí. Když vyšli z centra města a byli na půli cesty ke skladišti, řekl najednou Luis: „U sta bohů, jak já ty pohřby nenávidím."

„Nejmíň týden budu smrdět tím spáleným dřevem," povzdychl si Rup.

„A smrti," doplnil ho jeden z dělníků.

Rup se na muže ostře podíval, ale přikývl. Chrám bohyně smrti bylo možné najít po čichu, protože se nad ním neustále vznášel všudypřítomný pach spáleného dřeva. Na pohřební hranice byly přidávány vonné byliny a aromatická dřeva, ale v kouři bylo cítit ještě něco jiného, něco, co by Rup nejraději nepojmenovával. Ale cítil tenhle pach častokrát během války a věděl, že to je pach hořícího masa.

Dorazili ke skladišti a vešli dovnitř, kde stáli shromáždění všichni dělníci. Na lavici v rohu stálo několik láhví silného ležáku a jeden z dělníků je rychle otevřel a rozdal dokola. Když měl každý muž svou, Rup promluvil: „Helmut Grindle — tvrdý, ale spravedlivý, dobrý společník a milující otec. Člověk, který si zaslouží laskavost."

„Ať mu ji Lims-Kragma poskytne," dodal Luis.

Všichni se napili na Helmutovu památku a mluvili o něm. Nikdo pro něho nepracoval déle než Rup. Helmut byl úspěšný obchodník, ale dokud se nedal dohromady s Rupem, pracoval výhradně sám. Za necelý rok Rup nejméně ztrojnásobil jeho příjmy a teď už kromě Duncana a Luise pracovalo pro firmu Grindle & Avery celoročně sedm dalších mužů.

Vzhledem k tomu, že muži, pracující pro Rupa, neměli příliš mnoho společných vzpomínek, rozhovor se rychle stočil k odhadům o tom, jak starý muž vlastně zemřel. Rup chvíli poslouchal a pak poslal všechny dělníky domů.

Když dělníci odešli, poradil se Rup krátce s Duncanem a Luisem a seznámil je s tím, co mu Helmut řekl. Probrali společně všechno, co bude nejspíš zapotřebí udělat a když se dohodli na postupu, Rup odešel.

Byl tak plný vzteku a temných plánů, že málem minul dveře Grindleova domu. Zaklepal na dveře a když mu je Mary otevřela, okamžitě ustoupila stranou, aby mohl Rup vejít dovnitř.

Karli se převlékla z tradiční smuteční černi do šatů, které vypadaly skoro až svátečně - byly světlemodré s krajkovým lemováním. Rupa překvapilo, že na stole zahlédl připravenou bohatou večeři a najednou si uvědomil, že má hlad jako vlk.

Jedli skoro úplně mlčky. Konečně se ozvala Karli: „Vypadáš zamyšleně."

Rup se začervenal. „Mám takový vztek kvůli tomu, co se stalo, že jsem vůbec nemyslel na to, čím asi procházíš ty." Natáhl se přes stůl, který mezi nimi stál, a vzal ji za ruku. Něžně ji stiskl a tiše dodal: „Promiň."

Stisk mu oplatila a odpověděla: „Nemusíš se omlouvat. Chápu to."

Když dojedli, vykročili k obývacímu pokoji; Mary začala sklízet ze stolu. Rup mlčel, zatímco mu Karli nalévala brandy - daleko jemnější než jakou dostával od jejího otce. Rup cítil, jak se mu sevřelo hrdlo, když pronesl: „Na Helmuta," pozvedl pohárek a rychle brandy vypil.

Karli se posadila. „Pořád mi ještě úplně nedošlo, že už sem nikdy nepřijde."

Rup pohlédl ke dveřím a přikývl. „Chápu." Cítil se úplně stejně.

Karli zničehonic vyhrkla: „Co mám dělat?".

„Co tím myslíš?" zeptal se Rup.

„Teď, když otec odešel..." Najednou ji z očí vytryskly slzy a v příštím okamžiku už ji Rup objímal kolem ramen, zatímco mu plakala na náprsenku košile.

Po chvilce řekl: „Slíbil jsem tvému otci, že se o tebe postarám."

„Vím, že jsi to myslel dobře," odpověděla Karli, „ale nesmíš teď říkat nic, čeho bys později mohl litovat."

„Tomu nerozumím."

Karli promluvila nucené klidným hlasem: „Vím, že otec chtěl, abychom se vzali, Ruperte. Ty jsi byl prvním - z těch, kteří za ním chodili - koho začal mít opravdu rád. Ale také vím, že už stárnul a právě kvůli tomu o mě měl starost. Nikdy jsme o tom spolu nemluvili, ale bylo jasné, že čekal, že se jednoho dne prostě budeme... budeme chtít vzít.

Ale firma teď patří tobě. Nemusíš cítit žádné závazky."

Rup měl pocit, jako by se pod ním rozhoupala podlaha. Nevěděl, kolik z toho mělo na svědomí brandy a kolik únavný den, jeho vztek nebo jednání s touto zvláštní, často nepochopitelnou dívkou.

„Karli," řekl pomalu. „Vím, jaké s námi měl tvůj otec plány." Sklopil oči. „A popravdě řečeno, když jsem sem přišel poprvé, chtěl jsem se ti dvořit jen proto, abych si získal jeho - bez ohledu na tebe nebo na tvé pocity."

Na okamžik zmlkl, a pak pokračoval: „Nevím, jestli ti to dokážu vysvětlit, ale postupem času jsem si tě začal... vážit. Ty chvíle, které jsme spolu trávili, se mi moc líbily. Jistě, cítím k tvému otci jisté závazky, ale mé city k tobě jsou něco úplně jiného než jen to."

Chvíli si ho tiše prohlížela. Pak řekla: „Nelži mi, Ruperte."

Objal ji kolem pasu. „To nemám v úmyslu. Mám tě moc rád, Karli. A chci ti to dokázat."

Mlčky se mu dívala do tváře. Minuty ubíhaly. Pohledem se vpíjela do jeho očí, pak ho vzala za ruku a vyzvala: „Pojď se mnou."

Vedla ho po schodech nahoru do prvního poschodí, ke dveřím svého pokoje a pak dovnitř. Zavřela za sebou dveře. Pak mu položila ruku na hruď a tlačila ho k posteli, až se na ni musel posadit. Rychle rozvázala plátěný pásek svých šatů a nechala je dopadnout na podlahu. Pak si stáhla přes paže ramínka spodničky a jedním pohybem ji ze sebe shodila na šaty. Stála před ním nahá, osvětlená pouze jedinou svíčkou na nočním stolku.

Karlina ňadra byla plná a pevná, ale v pase byla dost silná; stejně jako v bocích a na stehnech. Ve tváři stále ještě neměla nic, co by mohl jakýkoli muž nazvat krásným - kromě očí, které jí ve světle svíčky zářily.

„Taková jsem," řekla hlasem, překypujícím citem. „Obyčejná. A tlustá. A už nemám bohatého otce. Můžeš mě milovat i takovou?"

Rup cítil, jak se mu v očích sbírají slzy, když vstal a objal ji. Ztěžka polkl a silou vůle donutil hlas ke klidu. „Nikdo mi nikdy neříkal, že jsem dvakrát krasavec," zašeptal. Po tváři mu stekla slza. „Ta nejmírnější nadávka, jakou jsem kdy slyšel, byla 'krysí ksicht'. Zevnějšek není všechno."

Položila mu hlavu na prsa a vydechla: „Zůstaň."

O něco později ležel Rup na zádech, zatímco Karli usnula s hlavou na jeho rameni. Milovali se, neobratně a s divokostí, která byla spíš touhou po odevzdání než touhou brát. Nezdálo se, že by Karli měla nějaké zkušenosti a Rup se musel nutit být daleko pozornější, než by si přál.

V jednom okamžiku jí slíbil, že si ji vezme a vzdáleně si teď uvědomoval, že ho po příslušném období smutku čeká svatba. Ale pak se ve tmě opět zamyslel nad svým vztekem a plány, které spřádal s Duncanem a Luisem. Jediná věc,

kterou Karli ještě neřekl, bylo to, co mu její otec pošeptal těsně předtím, než zemřel.

Bylo to jméno. „Jacoby."

Kapitola desátá

PLÁNY

Rup zvedl ruku.

„Rád bych s vámi probral celkem tři věci."

Karli mu pro schůzi s Duncanem a Luisem dovolila použít jídelnu. Dokonce se ani netvářila moc zklamaně, když ji požádal, aby je nechala o samotě.

Luis se podíval na Duncana, který pokrčil rameny a naznačil tak, že ani on neví, co se chystá.

„Sešli jsme se tady a ne ve skladišti, protože jsem chtěl mít jistotu, že nás nikdo nebude odposlouchávat."

„Ty některého z dělníků z něčeho podezříváš?" zeptal se Luis.

Rup zavrtěl hlavou. „To sice ne, ale čím míň lidí bude o našem plánu vědět, tím menší je riziko, že se o něm naši nepřátelé dozví."

„Nepřátelé?" podivil se Duncan. „S kým válčíme tentokrát?" Rup ztišil hlas, takže jen šeptal. „V tomhle městě žije kus chodících sraček jménem Tím Jacoby, který nechal zabít Helmuta."

Luis po vytáhl obočí: „Jacoby?"

Duncan přikývl. „Syn obchodníka Fredericka Jacobyho. Jacoby & synové."

„Nikdy jsem o něm neslyšel," zavrtěl hlavou Luis. Rup řekl: „Až budeš v Krondoru dělat v oboru přepravy nákladů pár dalších týdnů, doslechneš se o něm. Nejsou to naši největší rivalové, ale jsou důležití." Rup se opřel do křesla a zatvářil se ustaraně. „Helmut mi stačil říci, že jeho vůz napadli Jacobyové."

„Půjdeme k městské hlídce?" navrhl Luis.

„S čím?" zeptal se Duncan. „Nemáme jediný důkaz."

„A co svědectví umírajícího?" nadhodil Luis.

Duncan zavrtěl hlavou. „To by mohlo vyjít, kdyby byl Rup šlechtic nebo tak podobně, ale pokud to neslyšel někdo důležitý - aspoň kněz nebo voják městské hlídky - bude to vždycky Rupovo slovo proti slovu Jacobyho."

„A jeho otec má moc dobré styky," doplnil Rup. „Spolupracují s některými většími obchodními, společnostmi Západu a kdybych proti nim něco řekl, mohli by tvrdit, že jsem si to vycucal z prstu, abych jim uškodil v obchodech."

Luis pokrčil rameny. „Takhle to s mocnejma chodí vždycky; můžou dělat věci, který my si nedokážeme ani představit."

Rup zavrčel: „Nejradši bych dneska večer zašel k tomu Timu Jacobymu na návštěvu."

Luis pokrčil rameny. „Tohle můžeš udělat vždycky, Rupe." Ukazováček levé ruky namířil na Rupa, zatímco zmrzačenou pravačku opřel o desku stolu. „Ale zeptej se sám sebe: k čemu by to bylo - samozřejmě kromě toho, že bys zase šel na šibenici?"

„Musím přece něco uděrat."

Luis přikývl. „Časem se nějaká ta příležitost pro pomstu vždycky najde." Zamyslel se. „Říkal jsi Jacoby a synové, Duncane. To znamená, že má bratra?"

„Ano," odpověděl Duncan. „Timje starší. Ten mladší, Randolf, je podle toho, co jsem slyšel, docela slušný kluk, ale je své rodině oddaný do poslední kapky krve,"

Luis uvažoval nahlas: „Když u nás doma v Rodezu jeden chlap urazí druhého, tak bojujeme v souboji. Ale když jedna rodina urazí jinou, vyhlašujeme válku. Muže to být tichá válka, která trvá třeba celé generace, ale nakonec jedna z těch rodin druhou zničí,"

Rup zavrtěl hlavou: „Musím kouzlit, abych tuhle firmu udržel na nohách. Vyhlašování válek je drahá záležitost."

Luis pokrčil rameny. „Ta válka začala tak jako tak. Nepřestane, dokud buď nevyhraj es nebo nepadneš, ale nikdo netvrdí, že další bitva musí přijít dneska večer. Vyčkávej. Sbírej síly. Omezuj moc nepřítele. A až se konečně dočkáš příležitosti, popadni ji všema deseti." Zdravou rukou udeřil do stolu. „Říká se, že pomsta je pokrm, který je nejlepší jíst chladný. To je chyba; nikdy nesmíš nechat vychladnout ten oheň vzteku, který tě žene."

Zahleděl se Rupovi do tváře. „V některých chrámech je smířlivost ctností. Ale pokud nejsi ctnostný, studuj svého nepřítele." Poklepal si na čelo. „Mysli. Mysli na to, co ho pohání, jaké má silné stránky a jaké slabiny. Udržuj plameny svého hněvu nízké a plánuj chladně, ale jakmile bude všechno připraveno, sežehni ho velkým ohněm a raduj se z jeho zkázy."

Rup pomalu vydechl, jako by z něho unikal vztek, a pak přikývl: „Tak dobře. Budeme čekat. Ale rozhlaste mezi našimi lidmi, že cokoli se o firmě Jacoby & synové doslechnou, zajímají i nás."

„Co byla ta další věc?" zeptal se Duncan. „Musím ještě zaskočit za jednou dámou..." Pokrčil rameny.

Rup se usmál. „Helmut vedl všechny účetní knihy a záznamy. Já se v nich sice vyznám, ale nejsem na to odborník. Dokázal by to dělat někdo z vás?"

Luis zavrtěl hlavou a Duncan se rozesmál. „Já nikdy na počty nebyl. Však mě znáš."

„Takže si na to musíme někoho najmout."

„Koho?" zeptal se Duncan.

„To nevím," řekl Rup. „Možná Jasona z Barretovy kavárny. Když jsme spolu pracovali, tak mu to s čísly šlo; McKeller nechával dělat inventury nejčastěji právě jeho. Pamatoval si spoustu věcí... ceny a množství pytlů kávy a věci, o kterých nemám ani tušení. Zeptám se ho. Je ctižádostivý. Možná by pro nás pracovat chtěl."

„Dokážeme ho zaplatit?" zeptal se Duncan s úsměvem.

„Máme přece tu smlouvu s palácem. Řeknu de Loungvilleovi, aby nám platili včas a nějak už vyjdeme."

„Co je ta třetí věc?" zeptal se Luis;

Rupův výraz se už potřetí za tento večer změnil - z rozhněvaného přes ustaraný až k současnému skoro stydlivému. „Budu se ženit."

„Blahopřeju." Luis mu podal ruku a Rup s ní potřásl.

„S Karli?" zeptal se Duncan.

„S kým jiným?" opáčil Rup.

Duncan pokrčil rameny. „Kdy?"

„O příštím šestidni. Přijdete?"

„Jasně," kývl Duncan a vstal. „Je to všechno?"

„Můžeš jít," odpověděl Rup, trochu zklamaný naprostým bratrancovým nezájmem.

Když Duncan odešel, podotkl Luis: „Tohle je dost velká odpovědnost, Rupe."

„Co tím chceš říct?"

„Nic mi do toho není. Promiň, že ti do toho mluvím."

„Ne, počkej. Cos tím myslel?"

Luis chvilku mlčel a pak řekl: '„Zdá se, že tu holku máš opravdu rád. Ale... bereš si jí proto, že se o ni podle tebe musí někdo postarat a myslíš si, že ty jsi ten jediný?"

Rup to chtěl zprvu popřít, ale pak si uvědomil, že nemůže. „Nevím. Mám ji moc rád, a manželka... no, manželka je přece jen manželka, ne? Potřebuju manželku a pár dětí."

„Proč?"

Rup teď vypadal úplně zmateně. „Já... no prostě to tak chci. Totiž, myslím, že pokud to chci v tomhle městě někam dotáhnout, potřebuju k tomu mít ženu a děti."

Luis si chvilku .mladíka pátravě prohlížel. „Jak myslíš. Vrátím se teď do skladiště a řeknu chlapům, že se budeš o šestidni ženit."

Rup doplnil: „Já to řeknu zítra dopoledne Erikovi a Jadowovi. Jestli je ještě pořád ve městě, možná by mohl přijít i kapitán."

Luis přikývl. Když přecházel za Rupovým křeslem, zastavil se a položil mu ruku na rameno. „Přeji ti co nejvíc štěstí, příteli. Opravdu."

„Díky," odpověděl Rup a Luis vykročil ke dveřím.

O chvíli později vešla do pokoje Karli. „Slyšela jsem je odcházet."

Rup přikývl. „Řekl jsem jim, že se o šestidni bereme."

Karli se posadila do křesla, kde před chvílí seděl Duncan. „Určitě to chceš?"

Rup se donutil k úsměvu. „Samozřejmě ano," usmál se a poplácal ji po ruce, ale v duchu by nejraději z tohoto domu vyrazil pryč a ze všech sil utíkal. „Samozřejmě ano," opakoval.

Zahleděl se na okno, zakryté závěsem, jako by mohl látkou prohlédnout a v duchu znovu viděl Helmutovu bledou tvář ve chvíli, kdy muž zemřel. Jeho pleť byla bílá

jako kost, stejně bílá jako ten velký štůček hedvábí, který Rup ukradl, a mladík věděl, že mezi Helmutem a tím hedvábím je přímá spojitost; věděl, že za smrt Karlina otce nese odpovědnost. Rup stiskl dívce ruku a věděl, že i kdyby ji nenáviděl, stejně by se s ní oženil, aby svou vinu odčinil.

Calis vstal od stolu a přešel k oknu. Podíval se na cvičiště na dvoře. „Tohle se mi vůbec nelíbí."

Princ Nicholas se opřel do křesla a podíval se nejprve na synovce a pak na rytíře-maršálka Williama, který souhlasně přikývl. „Je to zoufalá hra," přitakal William.

Patrick, který seděl v čele poradního stolu, se na něj obrátil: „Strýčku, tys to všechno viděl na vlastní oči. V té daleké zemi jsi sám,nejednou byl." Rozhlédl se po místnosti. „Připouštím, že částečnou příčinou mé váhavosti je to, že s těmi Pantathiánci nemám... říkejme tomu třeba osobní zkušenost."

Nicholas řekl: „Na vlastní oči jsem viděl, co dokáží, Patricku, a jen stěží dokážu uvěřit těmto zprávám." Mávl k hromádce dokumentů, která před nimi ležela na stole. Donesl je sem rychlý kurýr, poslední z řady těch, kteří je dopravili ze vzdáleného Novindu přes Ostrovy západu slunce a Vzdálené pobřeží až do Krondoru. Hlášení, která dorazila dnes ráno, byla odeslána z Novindu necelý měsíc poté, co odtamtud odpluli Greylock s Luisem. A zprávy nebyly dobré.

Vévoda James, který seděl vedle rytíře-maršálka Williama, si povzdechl: „Víme, že naše odhady byly přehnaně optimistické. Zničením doků a loděnic v Mahartě a Městě na Hadí řece jsme nezískali ani zdaleka tolik času, kolik jsme mysleli."

„Deset let," řekl Calis. „Pamatuji si, že jsem si myslel, že jim bude trvat nejméně deset let, než loděnice opraví,

znovu uvedou do provozu a postaví flotilu dostatečně velkou na to, aby mohli proplout celý oceán."

„A co si o tom myslíte teď, kapitáne?" zeptal se ho Patrick.

Calis si povzdechl; bylo to poprvé, co dal od svého návratu z Hvězdna před kýmkoli v této místnosti najevo nějaké pocity. „Ještě tak čtyři, možná pět let."

Nicholas upřesnil: „Nepočítali jsme s nepřítelem, který by byl schopen nasadit na opravu loděnic a stavbu lodí úplně všechny zdroje."

„Nepočítali jsme s nepřítelem, kterému bude jedno, jestli jeho vojska do posledního muže pomřou," řekl William. Odsunul svou židli od stolu a také vstal, jako by už nedokázal dál nečinně sedět. „Připravujeme se k obraně a děláme to natolik okatě, abychom přesvědčili pantathiánské agenty, že se chystáme na boj výhradně na této straně oceánu."

Přešel ke Calisovi. „Ale máme jednu výhodu, o které nemají ani tušení; oni neví, že my víme, kde leží jejich domov."

Na Calisově tváři se objevil úsměv, ve kterém ale nebyla ani špetka veselí. „Myslím, že by jim to vůbec nevadilo." Prošel kolem Williama a postavil se proti Nicholasovi. Jeho slova ale byla určena princi Patrickovi. „Výsosti, vůbec nevím, jestli nám tato výprava může být něčím užitečná."

„Myslíte, že nebude k ničemu?" zeptal se Patrick.

William odpověděl jen zčásti: „Podle našich předpokladů právě vůbec nečekají, že projdeme jejich liniemi a zničíme jim hnízdo."

Calis zvedl ukazováček jako učitel. „Tohle je klíčové slovo: *předpoklady*. Vše, co jsme u těch tvorů pozorovali, nám říká, že myslí úplně jinak než kdokoli jiný. Umírají stejně ochotně jako zabíjejí. Kdybychom je během bojů o

Kámen života pobili do posledního, nebude jim to vůbec vadit. Věří, že se po smrti vrátí do služeb té své 'paní'jako polobohové a z umírání nemají nejmenší strach."

Otočil se zpátky k Patrickovi a pokračoval: „Půjdu, Patricku. Půjdu a budu pro tebe zabíjet a pokud budu muset, tak i zemřu. Ale i kdybych se dostal tam a zase zpátky bez jediného škrábnutí, ti, kteří zůstanou, sem přijdou. Myslím, že tyhle tvory nepochopíme nikdy."

„Napadá tě něco lepšího?" zeptal se Ničholas.

William položil Calisovi ruku na rameno. „Starý příteli, naše jediná další možnost je čekat. Pokud přijdou tak jako tak, co ztratíme tímto tažením?"

Calisův hlas zněl neutrálně. „Jen životy dalších dobrých mužů."

„Takový už je život vojáků, kapitáne," odpověděl William. „To ještě neznamená, že se mi to musí líbit," opáčil půlelf. Navzdory rozdílným hodnostem byli tito dva muži staří přátelé a Williama nijak nepodrážděl neuctivý tón odpovědi. V této soukromé radě šly všechny hodnosti a rozdíly stranou a všichni přítomní dokázali svou věrnost a odevzdanost Koruně už mnohokrát. Přes své mládí - bylo mu teprve pětadvacet let - měl už Patrick za sebou tři roky bojů proti goblinům a temným elfům na severní hranici. Calis byl zhruba stejně starý jako William, i když ten už na svých padesát let vypadal, zatímco Calis zevnějškem připomínal spíš prince Patricka.

„A co když to nevyjde?" zeptal se Calis.

Odpověděl mu James. „Tak to prostě nevyjde."

Calis se na starého muže podíval a trpce se zasmál. Pak se ohlédl na svého starého přítele a poznamenal: „Bývaly doby, kdy ses podobně ptal ty. Nicky."

Nicholas vzdychl: „Nikdo z nás už není tak mladý jako kdysi, Calisi."

„Kdy vyrazíte?" zeptal se Patrick.

Calis zauvažoval: „K dokonalé přípravě nám ještě pořád schází pár měsíců. Kromě vás v téhle místnosti mám jen čtyři muže, na které se mohu spolehnout: de Loungvillea, Greylocka, Erika a Jadowa. Všichni tam dole už byli a vědí, do čeho jdou. Máme v jednotkách ještě pár dalších veteránů z minulých tažení, ale jen tihle čtyři jsou vůdčí typy, i když Erik s Jadowem o tom ještě ani neví. Ale zbytek jsou muži, kteří prostě poslouchají rozkazy. Dobří vojáci, ale nedokáží velet."

Patrick ho pozorně poslouchal: „Jak chcete postupovat^"

Calis se usmál. „Půjdeme na ně odzadu." Přešel k velké mapě, pověšené na zdi; během posledních dvaceti let byla mnohokrát překreslována, jak o světadílu na druhém konci světa přicházely nové a nové informace. „Vyplujeme jako obvykle z Ostrovů západu slunce, ale tady" - zabodl ukazováček do zdánlivě prázdného místa na mapě asi šest set kilometrů jižně od dlouhého řetězu ostrovů - je nezmapovaný kousek souše s ideálním přístavem. Tam zakotvíme a přestoupíme na palubu jiné lodi."

„Jiné lodi?" zeptal se Patrick.

„Teď už naši nepřátelé znají lodi západních námořních svazů," vysvětlil Nicholas, „Už na obzoru by každou dokázali poznat podle lanoví. A nepochybně vědí, který z 'obchodních' korábů je ve skutečnosti královská válečná loď."

„Co jste si to tam dole schoval?" zeptal se Calise princ. „Novou loď?"

„Ne, naopak, hodně starou," odpověděl půlelf. „Poplujeme v přestrojení za Brijaňany."

„Brijaňané? Ti keshanští piráti?" tázal se William s pobaveným úsměvem.

Nicholas odpověděl: „Máme jednu z těch jejich dračích lodí. Roldemské námořní hlídky ji ukořistili během nájezdu před dvěma lety." Roldem bylo malé ostrovní

království na východě, které bylo dlouholetým spojencem Koruny. „Roldemský král souhlasil s tím, že nám ji 'půjčí'. Tajně jsme ji sem přeplavili kolem jižní Keshe." Nicholas se usmál. „Podle hlášení se k nim několikrát přiblížily na dohled jiné brijanske dračí čluny. Roldemský kapitán jim vždycky zamával a plul dál. Nikdo se ho na nic neptal a on dělal totéž."

William se zasmál. „Ty nafoukané svině si nedokáží představit, že by se někdy do jejich vod vypravil někdo cizí."

Calis kývl: „Doufám, že se nám povede totéž."

„Co?" zeptal se Patrick.

„Nepoplujeme přímo na západ naNovindus. Poplujeme jižně, kolem keshanského Rohu a přes to, co známe jako Zelené moře, až k malé vesničce poblíž Isparu." Během řeči ukazoval směr plavby na mapě. „Připlujeme tam z druhé strany. Doufám, že pokud budou pátrat po našich lodích, budou se dívat přesně opačným směrem. Vždycky jsme připlouvali od východu k Městu na Hadí řece. Pokud nás zpozorují a budou se vyptávat, jsme brijanští obchodníci, které vichřice zahnala z kursu a proplouváme kolem jejich země zpátky."

Patrick zapochyboval: „Myslíte, že tomu uvěří?"

Calis pokrčil rameny. „Slyšel jsem, že už se to dřív stalo. Poblíž ledové bariéry na jihu je silný východní proud a jestliže do něj jižně od Keshe zamíříte, dopraví vás přes Zelené moře až k ledovci, který míří jako prst přímo na Přístav hořkosti. Nebudeme první skupina keshanských pirátů, která se tam dostane, ale rozhodně jich tam nepřiplouvá tolik, aby je místní obyvatelé dokázali nějak blíž rozeznat."

„A co potom?" zeptal se Patrick.

„Koupíme si nějaké koně, převlékneme se, v noci zmizíme z města a pojedeme na sever." Calis ukázal na

jižní okraj pohon, které se nedaleko Isparu přibližovalo k moři. „Ten východ, kterým jsme se dostali z jeskyní posledně, dokážu najít bez problémů."

O tom nepochyboval nikdo. Jeho stopařské zkušenosti byly legendární. Calisovy schopnosti byly výjimečné a skoro až nadpřirozené.

Patrick se zatvářil souhlasně. „Dobře. A pak?"

Calis pokrčil rameny. „Zničíme Pantathiánce."

Patrick vytřeštil oči. „Kolik lidí si na to tažení chcete vzít?"

„Deset čet. Šedesát mužů."

„Chcete zničit celý národ těch tvorů - kteří podle všech mně dostupných materiálů ovládají magii - s pouhými šedesáti vojáky?"

„Nikdy jsem neříkal, že to bude jednoduché," poznamenal Calis.

Patrick se podíval na Nicholase. „Strýčku?"

Nicholas odpověděl: „Už před dvaceti lety jsem poznal jedno: když Calis řekne, že to dokáže, tak to taky dokáže." Podíval se na púlelfa a zeptal se: „Jak podle tebe vypadá situace?"

„Podle mě," řekl Calis, Je situace taková, že většina jejich sil se zdržuje v blízkosti armád Smaragdové královny." Mávnutím ruky obsáhl na mapě část světadílu mezi Mahartou a Městem na Hadí řece. „Nikdy jsme jich neviděli moc pohromadě. Ta jednotka, kterou jsem viděl v jeskyních, neměla víc než dvacet Členů a přitom to byl případ, kdy jich někdo z nás viděl úplně nejvíc. Posuzovali jsme je podle schopnosti konat zlo, ale nikdy jsme přitom nevzali v úvahu, v jakých množstvích se vlastně vyskytují." Na tváři se mu objevil znechucený výraz. „Když jsem sledoval ty líhně, všiml jsem si, že jsou velice špatně chráněné. Byl tam půltucet dospělých samců, něco přes deset mláďat a spousta vajec. Samice jsem neviděl."

„Jak si tohle všechno vykládáte?" zeptal se Patrick.

Calis se snažil o vysvětlení: „Jak Pug, tak Nakor tvrdí, že nejsou přirozeného původu." Vrátil se ke stolu a posadil se. „Tvrdí, že tito tvorové byli stvořeni dávnou Vládkyní draků Alma-Lodakou." Calis na okamžik sklopil oči a Nicholas s Williamem pochopili, že tento podivný půlelf právě odhaluje obyčejným lidským smrtelníkům něco, s čím by jeho elfí předkové rozhodně nesouhlasili. Jeho napůl lidská přirozenost podobná omezení neuznávala a věděl, že naprostou otevřeností poslouží ve věci hadích lidí vyššímu zájmu, ale jeho elfská stránka to i přesto měla těžké. Takové věci se nikdo nemohl naučit; byly vrozené. „Pokud tomu tak je, ukazovalo by to na nízkou plodnost. Nebo jich možná nikdy moc nebylo. Možná mají nějaké královny jako některé druhy hmyzu, nebo své samičky drží v oddělených prostorách. To nevíme. Ale pokud někde existují líhně, nemohou být samičky daleko."

Patrick uvažoval: „Pořád mi ještě není jasná jedna věc. Pokud je většina válečníků a mágů s armádou Smaragdové královny, co vlastně útokem na ty líhně získáme...?" Najednou zmlkl a oči se mu rozšířily, když pochopil. „Nechcete mi přece tvrdit, že máte v úmyslu pobít jejich mláďata?" zeptal se a šokem se skoro zajíkl.

„Ano," odpověděl Calis s naprosto klidným výrazem.

„Opovažujete se takhle klidně mluvit o válce proti nevinným?" vyjel Patrick a v hlase se mu ozval zlostný tón. „Keshanští Psí vojáci při svých taženích možná ženy a děti zabíjeli, ale posledně, když byl při něčem podobném přistižen voják Království, byl oběšen před nastoupenou jednotkou."

Nicholas se podíval na Calise, který mu pohled oplatil a přikývl.

Vévoda James řekl: „Patricku, jsi tady přece jen krátkou dobu a nemáš všechny informace-"

„Můj lorde," přerušil ho princ, „uvědomuji si přirozeně, že od dob mého pradědečka zastáváte vysoký úřad a byl jste hlavním poradcem mého otce v Rillanonu, ale teď vládnu Západu já. Pokud snad existuje něco, co bych podle vás měl vědět, proč jsem už dávno nebyl informován?"

Vévoda James se podíval na prince Nicholase.

Nicholas se opřel do křesla a bylo mu jasné, jak se teď jeho synovec asi cítí. Ukázalo se, že nový princ z Krondoru je mladík poněkud vznětlivý a nedůtklivý, náladový a navíc si zatím vůbec není jistý svým postavením, takže má sklony přeceňovat sebemenší známky, že by jej snad někdo mohl ignorovat, ať už skutečné nebo způsobené zjitřenou představivostí.

Slova se ujal rytíř-maršálek William. „Vaše Výsosti," pronesl obřadně a formálně zdůraznil mladíkův titul, „myslím, že Calis chce naznačit, že my všichni jsme tyto záležitosti poznali zblízka, zatímco pro vás jsou jen suchými fakty na papíře." Odmlčel se a po chvilce pokračoval: „Viděli jsme na vlastní oči, co tito tvorové dokáží."

Do řeči se vložil Calis: „Nezabil byste snad zmiji, která je od přírody jedovatá?"

Patrick se na Calise podíval. „Pokračujte."

„Odsud z Krondoru vládnete i městům, která kdysi náležela Keshi. Ale ti, kteří v nich dnes žijí, jsou od narození poddaní Koruny, i když jejich předkové byli věrní císařovně Velké Keshe. Pro ně v tom není žádný rozdíl. Vyrůstali podle zákonů Království, mluví královským jazykem a mají za to - stejně jako my všichni - že toto je jejich domov."

„Aco to má společného se záležitostí, o které jsme mluvili předtím?" zeptal se Patrick.

„Má to s ní společné úplně všechno," odpověděl Calis. Předklonil se a opřel se lokty o stůl. „Možná si myslíte, že

se tito tvorové rodí nevinní. To ale v žádném případě není pravda. Všechny poznatky, které jsme o nich shromáždili, ukazují, že nenávidí vše ostatní už od okamžiku, kdy se vylíhnou z vejce. Takoví už jsou stvořeni. Kdybychom zabili každé mládě a každého dospělého tvora, pobrali vejce a nechali je vylíhnout tady v paláci, abychom se pokusili vychovat ty, kteří se tady narodí, od prvního okamžiku by nás nenáviděli a snažili se znovu nastolit vládu své 'ztracené bohyně', ve kterou tak pomýleně věří. Takoví už jsou od přirozenosti; stejně jako vás zmije od přirozenosti uštkne. A stejně jako tato zmije se toho nedokáži oprostit,"

Calis si všiml, že princův odpor pomalu ochabuje a pokračoval dál: „Jednoho dne byste mohl uzavřít mírovou dohodu s Bratrstvem temné stezky, jak vy říkáte moredhel. V mlhavé budoucnosti by mohli goblini žít podle zákona Koruny a navštěvovat naše města kvůli obchodu. Mezi Keshí a Královstvím by mohly být zrušeny hranice a zřízeny otevřené cesty. Ale na tomto světě nikdy nezavládne jediný okamžik míru, dokud bude jeho vzduch dýchat jediný Pantathián. V jejich přirozenosti je snovat plány, zabíjet a dělat cokoli, co budou považovat za nutné k tomu, aby v Sethanonu ukořistili Kámen života a znovu oživili svou 'ztracenou bohyni' Alma-Lodaku, Vládkyni draků, která je kdysi stvořila."

Patrick dlouho mlčel. Nakonec řekl: „Ale vy přece mluvíte o vyhlazení."

Calis se podíval vladaři do očí: „Neodjedu dřív než za šest měsíců. Vaše Výsosti, takže pokud do té doby vymyslíte nějaký lepší plán, rád si ho poslechnu." Ztišil hlas, takže jeho poslední slova zněla ještě naléhavěji. „Ale pokud mi to budete chtít zakázat, odjedu stejně. Pokud nepopluji na lodi královského námořnictva, pak si najdu nějakou v Keshi nebo Quegu. A pokud ne letos, tak příští

nebo přespříští rok. Pokud to totiž neudělám, dřív nebo později se Kámen života dostane do rukou hadích kněží a všichni zahyneme."

Patrick seděl dlouho bez jediného slova nebo pohybu. Konečně promluvil: „Dobře. Jiná cesta neexistuje. Ale pokud kterýkoli z vás zjistí nějaké nové skutečnosti, které by mohly změnit celý pohled na věc, chci o nich okamžitě vědět." Vstal a přikázal Williamovi: „Dohlédněte na to, aby se nic nedostalo ven, ale začněte s přípravami."

Princ odešel. James se otočil k Williamovi. „Musíme si promluvit ještě o jedné věci."

William se na vévodu, který byl p něco vyšší, usmál. „Copak se děje, Jimmy?"

James přejel pohledem od Calise k Nicholasovi a znovu na Williama.

„Včera v noci byl před městskými branami zavražděn Helmut Grindle."

„Grindle?" zeptal se William. „To je přece společník Rupa Averyho."

Nicholas přitakal: „Přesně tak, a navíc potenciální spojenec. Podpora obchodníků, jako je on, se nám bude brzy hodit."

William se podíval na Jamese; „Nějací podezřelí?"

„Naši agenti jsou si skoro jistí, že za Grindleovou smrtí stojí Frederick Jacoby nebo některý z jeho synů, a Jacobyové jsou v současnosti spojenci Jacoba Esterbrooka. A Esterbrook je velice mocný muž, jak tady, tak i v Keshi." James chvilku mlčel, pak dodal: „Doufejme, že mladý Avery nějakou dobu nezjistí, kdo stojí za vraždou jeho společníka."

„A co když už to ví nebo někoho podezírá?" zeptal se Calis. „Rupa Averyho dobře znám. Myslí mu to dobře a Helmut Grindle mohl před smrtí nabýt vědomí a říct mu, kdo to udělal."

„Možná, ale dokud nezačne mladý Avery vyvolávat nějaké šarvátky s Esterbrookem a Jacobym, stejně na tom nesejde." James se usmál. „Potřebujeme, aby zdejší obchodníci pracovali do úpadu a vydělávali nadaně,Jie aby se zabíjeli navzájem."

William řekl: „A myslíš, že když se to dozví, budou spolupracovat, až přijde čas na to; aby vložili všechny své peníze do našeho podniku?"

James se na starého přítele usmál. „Ty se starej o svou válku, Willy, a já se postarám o to, abys na ni měl dost peněz. Všichni obchodníci v Království neřeknou ani popel, až jim vysvětlíme, že pokud nás nebudou podporovat, přijdou o všechno." Rozhlédl se po místnosti. „Mám teď Jízlivce, kde je chci mít; mám trůn tam, kde jej chci mít; a brzy budu mít všechno bohatství Koruny tam, kde ho budu potřebovat. A pokud budu muset kvůli téhle válce nechat obchodníky vykrvácet, tak to udělám. Uvědomte si, že já jediný v téhle místnosti jsem byl u Sethanonu."

Nikdo ze shromážděných mužů nepotřeboval další argument. Bitvy u Sethanonu se zúčastnili i otcové Nicholase, Williama a Calise; všichni si během doby, která od tohoto'boje uplynula, mnohokrát vyslechli, jak to vypadalo tenkrát, když se Pantathiánci snažili poprvé uchvátit Kámen života; James tam ale tenkrát byl osobně.

William řekl: „Za chvilku bych měl dorazit ke dvoru. Pokud mě omluvíte, tak bych ještě předtím zařídil pár věcí. Jamesi?"

Vévoda přikývl. Když William odešel, zeptal se James Calise: „Koho na to své sebevražedné tažení vezmeš?"

Calis věděl, o čem mluví. „Bobbyho, Greylocka a Erika. Z těch dvou seržantů je chytřejší."

„Tak ho nech tady," navrhl James. „Jestli tam máš jednoho nechat zabít, tak mi tu toho chytřejšího nech, abych ho mohl použít. Vezmi si s sebou radši Jadowa."

Calis přikývl. „Dobře."

„A nech mi tady Bobbyho."

„S tím nebude nikdy souhlasit," zavrtěl hlavou Calis.

„Rozkaž mu to."

„Neposlechneme."

James se smutně pousmál: „Máš dost výlučné postavení, příteli, ale i když potřebuji, aby se mi vrátil Krondorský orel nezraněný, potřebuji tady Krondorského psa." Podíval se z okna. „Teď potřebuji seržanta víc než generála" - podíval se na Calise - „nebo kapitána."

Calis se usmál. „Udělá ti ze života peklo."

James mu úsměv oplatil. „To je mi nějaká novinka. Jako bych to nevěděl."

„Tak dobře. Nechám ti tady Bobbyho a Erika a vezmu si Greylocka s Jadowem."

Společně s Nicholasem, který do té doby klidně seděl u stolu, vykročili ke dveřím. „Co s Nakorem?" zeptal se James.

Calis se otočil: „Kdybych ho požádal, určitě by se vrátil, ale myslím, že pro nás bude nejlepší, když zůstane na Hvězdně. Ti mágové jsou strašně namyšlení a on je přesně ten člověk, který se jim dokáže dostat pod kůži a připomene jim, že uprostřed toho svého jezera žiji na ostrově, který patří Koruně."

„Dobře, ale podle toho, co jsi říkal, budeme stát proti silné magii. Máš nějaké plány?"

Calis se zatvářil skoro až stydlivě, když odpověděl: „Miranda mi slíbila, že se k nám připojí."

James se na půlelfa podíval a rozesmál se. „Přes všechny ty tvoje roky mi občas připomínáš mého syna."

Calis měl dostatečně slušné vychování, aby se usmál. „Když už tak o něm mluvíme, kdy Aruthu čekáš?"

„Každou chvilku,'* odpověděl James. „Možná bych ho mohl na chvilku poslat vládnout na Hvězdno." Pak jeho úsměv o něco zvážněl. „A mí vnukové přijedou s ním."

Calis přikývl. „Jimmy a Elán teď už musí být velcí chlapi."

„Oni si to aspoň myslí." James se otočil k Nicholasovi a dodal: „Nemáš představuje kolik legrace jsi přišel tím, že ses neoženil."

„Ještě nejsem tak starý," opáčil Nicholas. „Pamatuj si, že si Amos vzal mou babičku, když mu bylo skoro sedmdesát."

„No, jestli chceš čekat tak dlouho, tak přijdeš o všechnu zábavu s dětmi," poznamenal James, zatímco znovu vykročili ke dveřím. Pak se zatvářil kysele. „I když - když tak uvažuju o Jimmym a Elánovi, tak jsi možná šťastlivec."

Když vyšli, z poradní místnosti na chodbu, otočil se James ke Calisovi: „Stejně jako spousta dalších lidí nemám ani já velkou radost z toho, že ta tvoje kouzelná přítelkyně má tolik tajemství, ale protože se v minulosti ukázala jako důvěryhodná, můžu ti teď jedině říct: Buď opatrný."

Calis zamyšleně přikývl a James s Nicholasem se znovu vrátili k hovoru o rodině a dětech.

Rup se rozhlédl a Erik se zasmál. „Vypadáš, jako bys chtěl utéct."

Rup tiše odpověděl: „Popravdě řečeno přesně na tohle myslím od první chvíle, kdy jsem ji požádal o ruku."

Erik se snažil tvářit chápavě, ale pobavení skrýt nedokázal. Rup se zamračil. „Však počkej. Jednoho dne si takhle namluvíš tu děvku -"

„Tak moment," ohradil se Erik a dobrá nálada byla ta tam.

„Ne, počkej," pospíšil si Rup. „Omlouvám se. Jenom sám nevím, jestli je to nejlepší nápad."

Erik se rozhlédl po chrámu, v němž měla za chvíli začít Rupova a Karlina svatba a poznamenal: „Na tohle už je asi moc pozdě."

Karli právě vešla do chrámu postranním vchodem, jak bylo od nevěst ctiteli Sung Bílé požadováno. Po boku jí šla Katherine, dívka, kterou chytil a přivedl do princových služeb seržant de Loungville. Karli totiž neměla žádné přátele a nebylo by nejlepší, kdyby jí za družičku šla služebná Mary. Erik jako Rupův družba Katherine požádal, jestli by nechtěla Karli doprovodit. K jeho překvapení dívka, která teď pracovala jako číšnice, souhlasila.

„No tak jdeme na to," řekl Rup a s Erikem po boku vykročil uličkou mezi lavicemi.

Jediní další přítomní byli Luis a několik dělníků firmy a Jadow s vojáky, kteří sloužili s Rupem v Cálisově kompanii. Sledovali, jak kněz, očividně znuděný dnešní pátou nebo šestou svatbou, rychle odříkává řádky obřadu.

Rup odpřisáhl, že bude o Karli pečovat a bude jí věrný, ona udělala totéž, a najednou kněz uzavřel obřad slovy, že Bílá bohyně je potěšena a že mohou odejít. Erik dal knězi děkovnou obětinu, požadovanou za obřad, a unavení akolyté celou společnost vyvedli z chrámu.

Rup s Karli nastoupili do kočáru, který si pro dnešní den najali, zatímco ostatní dorazí ke Grindleově domu na koních nebo pěšky. Když kočár vyrazil na cestu ulicemi, podíval se Rup na manželku a všiml si, že má oči sklopené a dívá se na své ruce.

„Co se děje?" zeptal se Rup. „Nejsi šťastná?"

Karli se na něho podívala a její pohled ho udeřil jako rána pěstí. Najednou cítil, že za dívčiným výrazem je zlost a pohrdání. Ale promluvila klidným hlasem a skoro až omluvně se zeptala: „A ty?"

Rup se přinutil k úsměvu. „Samozřejmě ano, lásko. Proč bych neměl být?"

Karli se podívala z okna. „Když jsi šel tou uličkou k oltáři, vypadal jsi docela vyděšeně."

Rup se to snažil zlehčit a tak řekl: „Tohle je normální reakce." Když se k němu otočila s tázavým výrazem v očích, dodal: „Takhle jsem to aspoň slyšel. Prý je to tím obřadem a... vůbec vším."

Po celý zbytek cesty, kdy se kočár pomalu proplétal ulicemi města, už mlčeli. Rup si prohlížel okolní domy, sledoval změny, dav obyvatel, obchodníků a cestovatelů. Když dorazili ke Grindleově domu, už tam na ně čekal Erik s ostatními.

Erik jako Rupův družba otevřel dvířka kočáru a Katherine k nim přistoupila, aby Karli pomohla vystoupit. Dívka tady možná nikoho neznala, ale brala své povinnosti družičky nevěsty vážně.

Kuchařka už mezitím připravila obrovskou hostinu a ze sklepa bylo přineseno a odzátkováno nejlepší víno. Rup neohrabaně pustil Karli do dveří první, i když tradice vyžadovala, aby ženu do domu uvedl manžel. Byl to ale koneckonců její domov. Když vešli do haly, řekla: „Půjdu do kuchyně."

Rup jí položil ruku na předloktí. „Ať to zařídí Mary. Ty už nikdy v tomhle domě nikoho obsluhovat nebudeš."

Karli se mu na okamžik zahleděla do tváře a na rtech se jí objevil lehký úsměv. Rup se otočil a zavolal: „Mary!"

Ze dveří kuchyně se vynořila služebná a Rup jí řekl: „Můžeš začít podávat jídlo."

Hosté se posadili ke stolu a začala bohatá a vynikající hostina. Když snědli prvních několik chodů, Erik vstal. Rozhlédl se po místnosti a všiml si, že se Katherine při pohledu na jeho vojenský postoj potutelně usmívá. Hlasitě

si odkašlal a když hovor kolem stolu neutichl ani potom, řekl: „Poslouchejte!"

Zvedl ale hlas daleko víc, než sám chtěl, a v místnosti se rozhostilo vyděšené ticho, které okamžitě vystřídal výbuch smíchu. Erik se divoce začervenal a zvedl omluvně ruku. „Promiňte," usmál se svému vlastnímu studu. „Jako ženichův družba mám tu příjemnou povinnost pronést přípitek novomanželům." Podíval se na Luise. „Alespoň tak mi to bylo řečeno."

Luis s úsměvem přikývl a mávl rukou.

Erik se rozhovořil: „Nejsem rozhodně žádný řečník, ale vím jedno: Rup je můj přítel, víc než kterýkoliv žijící člověk je můj bratr a já bych mu chtěl popřát jen štěstí." Pak se podíval na Karli a pokračoval: „Doufám, že ho máš ráda alespoň tak jako já a že on tě miluje přesně tak, jak si zasloužíš." Pak pozvedl pohár vína a provolal: „Na novomanžele! Ať se dožijí vysokého věku a nikdy nelitují jediné chvilky, kterou spolu strávili. Ať jim každý den svítí slunce štěstí."

Všichni se napili na zdraví ženicha a nevěsty a zajásali. Pak vstal Rup a řekl: „Děkuji." Otočil se ke Karli. „Vím, že za sebou máš těžké chvíle," a myslel tím vraždu jejího otce, „ale všechny síly věnuji tomu, abys na ty zlé časy co nejdřív zapomněla a já mohl naplnit tvé dny štěstím."

Karli se usmála a začervenala a Rup jí neobratně stiskl ruku.

Hostina pokračovala a Rup byl plný dobré nálady a skvělého vína. Všiml si, že Erik si většinu času povídal s Katherine a že Karli celý večer nepromluvila skoro ani slovo.

Brzy se začali hosté trousit domů a když se setmělo, Rup s Karli se rozloučili i s Erikem; který odcházel jako poslední. Když se za ním zavřely dveře, otočil se Rup k

manželce a zjistil, že se na něho dívá s nečitelným výrazem ve tváři.

„Co se stalo?" zeptal se jí a ucítil bodnutí strachu, po němž okamžitě vystřízlivěl. Něco v jejím chování způsobilo, že se cítil, jako by ho čekal souboj na život a smrt.

Přitiskla se k němu a položila mu hlavu na rameno. „Promiň."

Rupovi se točila hlava a cítil, jak mu měknou kolena, ale donutil se ke střízlivosti alespoň natolik, že se zeptal: „O čem to mluvíš?"

Slyšel, jak Karli mezi vzlyky říká: „Chtěla jsem, aby to byl náš šťastný den."

„A copak není?"

Karli nepromluvila. Jedinou její odpovědí byly slzy.